Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه

||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||||

د کتاب نوم ::: د سپوږمۍ سترگه

لیکوال ::: اکبر بری

خپرندوی ::: په خپله لیکوال

چاپچارې ::: بېنوا فرهنگي ټولنه

چاپکال ::: 1383ل/ 2004م کال

چاپشمېر ::: (1000) ټوکه

چاپځی ::: یونایټېډ پرېس- کوټه

د پښتۍ انځور ::: لېمه ښاروان

کمپیوټر چارې ::: د هوسۍ مجلې اداره

کمپوز/ ډیزاین :: صالح محمد صالح

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرټ پلورونکی

د فلم پیل ته لا ښه وخت پاتې و، چې سګرټ پلورونکی سینما ته راورسېد. د سینما مخ زیچ له خلکو ډك و. زښته ډېر خلك: نر، ښځې، زاړه، ځوانان، لکه ټول ښار چې د فلم لیدو ته راغلي وي. ان د سینما له مخې پر لږ رادېخوا میدان لا ډلې ډلې خلك ولاړ وو .

سګرټ پلورونکي خبرو چې فلم نوی لګول شوی، ده ته دا هم ورمالومه وه، چې پر هر نوي فلم د خلکو ډېره ګڼه ګوڼه وي او د دې فلم خوږې سندرې خو ده خپله هم له څو میاشتو راهیسې د ښار له نژدې هر رستورانه اورېدلې وې. خو د دومره ډېرو خلکو د ورته راتلو ګومان یې بیا هم نه شو کولای. ناباوره یې له ځان سره وویل: ".. دومره ډېر خلك؟ په دې ساړه ژمي کې؟..." او خوږې هیلې یې په زړه کې راوټوکېدې. ده فکر وکړ چې په دومره ډېرو خلکو کې به ضرور ښه ډېر سګرټ وپلورلای شي. له خپل فکره یې خوند واخیست. خوشاله یې د سینما دواړو غاړو ته د ټکټ پلورلو غرفو ته وروکتل. دلته خو بیا بېخي بد حال جوړ و، خلك د مچیو د ځالې غونډې یو د بل پر اوږو ورختل او په نه درېدونکي شورماشور او ټېل ماټېل کې یې همدا هڅه کوله، چې کوم ټکټ ترلاسه کړي. د سینما مخې ته پر لږ رادېخوا میدان هم ټکټونه خرڅېدل. خو هغه د تور بازار په بیه وو، چې د اصلي بیې څلور پنځه چنده پیسې پرې اخیستل کېدې او دا بیه پرې کول د هر چا د وسې کار نه و. سره له دې د ټکټونو تور بازار هم خدای شته ښه تود و .

سګرټ پلورونکی دغسې پر خپل ځای ولاړ و، څو شېبې یې په تعجب او خوشاله زړه د سینما مخې ته ګڼه ګوڼه وځارله. بیا یې خپل واړه خیرن لاسونه خولې ته ونیول، څو ځله یې ساه پرې وروکښه، چې نرۍ ګوتې یې لږ سره تودې غونډې شوې، د زړې کورتۍ جېب ته یې لاس ننویست. یو د سګرټو تیار خلاص کړی ډبلی یې ترې راوایست. د ډبلي خوله یې پرانیستله، یو دوه سګرټه یې نیمایي په ډبلي کې نیمایي دباندې ترې راوایستل او بیا نو مخامخ د خلکو په ګڼه ګوڼه ورګډ شو.

هرځای چې د خلکو ډله په مخه ورتله، ورته وبه درېد، سګرټ به یې مخې ته ورته ونیول، په نري ماشومانه ږغ به یې وویل:

ـسګرټ، سګرټ... دغه دی تازه سګرټ، پیلتر (فلتر) داره سګرټ، مزه دار سګرټ.

که به یې کومه دانه سګرټ وپلورل، خوشاله به یې پیسې له سګرټ پېرونکي څخه واخیستې، د کورتۍ په بغل جېب کې به یې واچولې، بېرته به وخوځېد، د خلکو بلې ډلې ته به ترې ورغی، بیا به یې ناري کړې:

ـسګرېټ، سګرېټ... دغه دي تازه سګرېټ... پیلترداره سګرېټ، مزه داره سګرېټ... واخلئ سګرېټ...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرټ پلورونکی همداسې د ولاړو خلکو له یوې ډلې څه بلې ته ورته، هرځای یې د سګرټو د خرڅلاو هڅه کوله او چې فلم پیلېده، نو اټکل یې رښتیا هم سم ختلی و. ښایسته ډېر سګرټ یې پلورلي وو. هاغه لومړی خلاص ډبلی ټول خرڅ شوی و. د دویم ډبلي سګرټ یې هم تر نیمایي زیات پلورلي وو. سګرټ پلورونکي له دې امله خوشاله و، خو یوڅه سترې شوی هم و او لنډه نرۍ پزه یې سړو تکه سره وراړولې وه. چې خلك سینما ته ننوتل، دی هم د سینما دالان ته ورغی. زړه یې و چې هلته لومړی ځان یوڅه تود کړي. بیا به د وریاټې سګرټو د پلورلو فکر هم وکړي. د سینما دالان ښه تود و. اوس دومره خلك نه وو پکې. فلم څو شېبې مخکې پیل شوی و. ږغ یې دلته هم ښه هوسا اورېدل کېده .

سګرټ پلورونکی د دالان په یوه ګوښه ګوټ کې ودرېد. دواړه لاسونه یې په تخرګونو کې ونیول، چې له سړو کرختې ګوتې یې تودې شي. د دالان تودوخې یې نور بدن هم ورو ورو غوړاوه. اوس یې ژامه دومره نه رېږدېدله. ده له دې تودوخې خوند اخیست. خوشاله یې لږ بېرته راوتلې سترګې د سینما په دالان کې وغړولې. دالان ټول د پخوانیو او نویو راتلونکو فلمونو له پوسترونو ډك و. راز راز لوی اواړه پوسترونه. په هر یوه کې د یوه بېل فلم کیسه. په هر یوه کې د یوې بېلې صحنې انځور .

دلته چا یوه ښایسته نجلۍ په غېږ کې نیولې وه، په مینه ورو سترګو یې یو بل ته سره کتل. هلته د چا غښتلي ځوان ماشینګڼ په لاس کې مخامخ یې پر ورته ولاړو کسانو برید وروور او تر دغو ورهورې بیا د فلم یو "هلك" په زنځیرونو ترلی څو نیزه لرونکو کسانو خدازده کومې خوا ته کشاوه. سګرټ پلورونکی همداسې له یوه پوستره بل ته ورکتل. هر یوه ته به لنډه شېبه ځیر شو، بیا به یې آبل پوستر ته سترګې ترې واړولې. خو په یوه پوستر کې یې سترګې ښخې پاتې شوې، په دې پوستر کې هم ژمی و. مځکه تکو سپینو واورو پوښلې وه. ان د ونو پر څانګو لا دومره واوره پنډ وه، چې ځینې یې لاندې راکږې کړې وې او د پوستر په منځ کې د فلم "هلك" او "نجلۍ" یو بل د واورو په غونډارو سره ویشتل. دواړه خوشاله وو. د دواړو خولې په خندا خلاصې وې او دواړو ښه تاوده کالي اغوستي وو. هم د فلم هلك، هم د فلم نجلۍ ښه پنډ بالاپوښونه په ځان او نوي نزي موزې یې په پښو وې. د فلم نجلۍ خو آن یو ښکلی مفلر لا له غاړې راتاو کړی و، د هغوی دې تودو جامو ته د سګرټ پلورونکي زړه هوس وکړ. ځان ته یې وویل چې کاشکې ده هم داسې پنډ بالاپوښ او تودې موزې درلودای. بیا خو به یې نه سړو داسې هېونه ورکرختول او نه د ژمي ختې چیکړې، د زړو بوټونو له سوریو پښو ته ورتلې، بیا خو به یې ضرور ښه ډېر سګرټ پلورلای شوای او ښې ډېرې پیسې به یې ګټلې. دومره ډېرې چې ان خپلې مور او کشر ورور ته به یې لا بالاپوښونه او موزې پرې اخیستي وای .

له دې سره یې خپله کورنۍ سترګو ته ودرېده. څه باندې یو کال مخکې یې پلار مړ شوی و. له هغې ورځې راهیسې د کور ټول بار د ده د مور او ده پر اوږو لوېدلی و. خو دوی همت نه و بایللی، چې د پلار له ښخولو او ماتمه راخلاص شول، لستوڼي یې رابډوهل، په کلکه یې د ژوند بار ته اوږه ورکړه. مور یې د خلکو کالي مینځل پیل کړل او ده څو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اونۍ وروسته همدا سګرټ پلورل، دی هره ورځ ښار ته راته. هلته يې پر دوی له يوه مهربان دوکانداره د سګرټو څو ډبليه اخيستل، هغه يې په دانه يې ډول پر خلکو پلورل. په دانه يې ډول د سګرټو د خرڅلاو او پر يوه ځای د بشپړ ډبلي د خرڅولو د بيې ترمنځ يو څه توپير و او همدا د بيو د توپير چې څه پيسې کېدې هغه د سګرټ پلورونکي ګټه خته .

سګرټ پلورونکی به له همدې امله هره ورځ تر مازديګره د ښار ګوټ- ګوټ د سګګرټ پلورلو په هيله تر پښو لاندې کړ. مازديګر چې به کور ته د تلو وخت شو، سګرټ پلورونکی به لومړی دوکاندار ته ورغی. هغه ته به يې ورپاتې سګرټ او د پلورل شويو سګرټو پيسې ورکړې او چې کومې پيسې به ده ته پاتې شوې، هغه به يې مخامخ کور ته ورسره يووړې. په دا بله ورځ به همدا وضعيت بېرته له سره پيل شو .

دا، د کور په خرڅ کې د ده ونډه وه. که څه هم اکثره وخت دومره لويه ونډه نه وه، په تېره بيا په هغو ورځو کې چې مور يې هم کار کاوه. خو اوس چې يې مور له يوې اونۍ راهيسې په کور کې ناروغه ورته پرته وه، د ټول کور خرڅ بايد له همدې پيسو پوره شوي وای. اوس يې هم د مور، هم د کشر ورور سترګې يوازې ده ته وراوښتې او دې کار د ده پر اوږو بار لاوردرناوه. همدغه نن سهار وريادشو. مور يې سخته ټوخېده، ورور يې ښار ته له تلو مخکې ورته ويلي وو:

_چې بازال ته لالې، لږ خو زی هم دل سله لاوله. (چې بازار ته لاړې، لږ خوږې هم درسره راوړه).

پر ده د هغه دا خبره دومره ښه نه وه لګېدلې. مور يې خدازده ولې ورور داسې په خوږو ورته اموخته کړی و، چې اوس يې له ده څخه هم خوږې غوښتې. سره له دې يې منت نه و وربانديې کړی. مازې يې ورته "ښه" کړې وه. بې له دې چې خپله يې هم د خپلې ژمنې پوره کېدل زړه ته لوېدلي وي. خو اوس چې يې د خپلې نن ورځې سودا ته کتل. دا هيله ورکې راولټېده چې ښايي نن د خپل ورور غوښتنه هم ترسره کړای شي. نن يې کار و بار ښه و، تر اوسه لا مازديګر ته ښايسته وخت پاتې و او ده، دا و ښه ډېر سګرټ پلورلي وو، دې فکر د رضايت او غرور خوندور احساس ورکې وځغلاوه. سګرټ پلورونکی په همدې چورتونو کې ډوب و، چې يوه برزن ږغ يې د فکرونو لړۍ وشلوله:

_دلته چې شی (څه شی) کيې (کوې)؟

سګرټ پلورونکي وارخطا د سينما کارکوونکي ته وکتل، چې نابېره يې مخې ته شين شوی و. تلولی يې ورغبرګه کړه:

_هېڅ.

او چې د هغه سترګې يې بيا هم دغسې نېغې ورکتونکې وليدې، پرې ورزياته يې کړه:

_مازې لږ ځان تودوم، بېرته ځم... دباندې ډېر ساده دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سينما کارکوونکي په ملنډو وويل:

ـځان تودوې؟... دا څه حمام دی، چې ځان پکې تودوې؟ څه ووزه!... لنډه غره.

سګرټ پلورونکي ته د کارکوونکي وروستی لوز خوند ورنه کړ. خو څه يې ونه ويل، د سر په خوځولو يې ورته "ښه" کړه. دغسې غلی د سينما له دالانه ووت .

دباندې هوا هماغسې سړه وه. خو سګرټ پلورونکی اوس ښايسته ډېر تود شوی و. له ځان سره يې فکر وکړ، چې د فلم د تفريح تر وخته په ښار کې څه سګرټ وپلوري. بيا چې د فلم د تفريح وخت شي، بېرته سينما ته راشي. په همدې نيت مخامخ د سينما اړخ ته پر دوکانونو وررهي شو. هلته يې هم هرځای چې پر خلکو ورپېښېده، د سګرټو ډېلی مخې ته ورته نيوه، هماغه هر وختنۍ خبر يې ورته تکراروله:

ـسګرېټ، سګرېټ... دغه دي تازه سګرېټ... پيلترداره سګرېټ... مزه داره سګرېټ... واخلئ تازه سګرېټ....

سګرټ پلورونکی ښايسته ډېر په ښکار کې وګرځېده، چې د فلم د تفريح وخت يې رارسېدونکی وګاڼه، راتاو شو، بېرته يې د سينما لار په مخ کې واچوله، هغه اوس لا خوشاله و. بخت يې رښتيا هم نن ياري ورسره وکړې وه. د سګرټو دويم ډېلی يې غونډ پلورلی و. له درېيم ډېلي څخه يې لا څو دانې پلورلي وو، د دې ډېلي ټولې پيسې د ده برخه کېدې. دې فکر يې نرۍ موسکا پر شونډو وغوړوله. ځان ته يې وويل د فلم د تفريح پر وخت به دغه پاتې سګرټ هم په منډه وپلوري، بيا به نو کاله ته له خيره ځي. يو ځل خو يې خدازده ولې زړه ته دا هم ورتېره شوه، چې کاشکې يې نن لږ څه ډېر سګرټ ورسره رااخيستي وای. په داسې ښه ورځ يې ښايي هغه هم پلورلي وای. خو بېرته يې ځان په دې قانع کړ، چې همدا پيسې يې هم تر تېرو ورځو ښې دي. دی اوس ډاډه و چې ښايي نن ورور ته څه خوږې وپېرلای شي. ګامونه يې لا پسې چابک کړل. په لار کې يې په احتياط ګامونه اخيستل. هرځای چې څه ختې چيکړې په مخه ورتلې لار يې ترې چپوله. سره له دې يې پښې بيا هم لندې شوې وې، خو ده اوس دومره ری نه په کې واهه .

دغسې د سګرټو ډېلی په لاس کې ګرندی او راضي وړاندې ته. چې د سينما مخې ته تېرېدونکي سړک ته ورتاو شو، غاړه يې لږ اوږده کړه، په ځير يې مخامخ وکتل. هلته ليرې يې سينما تر سترګو شوه. تر اوسه لا د خلکو ګڼه ګوڼه نه پرې مالومېده. خوشاله يې ځان ته وويل: "څه شکر، لکه چې ښه وخت ورته راورسېدم" او پرې وررهي شو. په همدې وخت کې يې له څنګ ته خامه سړکه يوه موټر ته پام شو چې د ده پر لوري پاخه سړک ته رادرومي. موټر نور هم وړاندې راغی. سګرټ پلورونکی د سړک څنډې ته پر خپل ځای ودرېد. فکر يې وکړ هسې نه چې موټر يې څنګ ته د تېرېدو پر وخت د سړک اوبلنې چيکړې جامو ته وروشيندي ځکه يې ښه وګڼله چې لومړی موټر پاخه سړک ته ورننوتو ته پرېږدي، بيا به د سړک ابلې غاړې ته ورواوړي. خو موټر لا پاخه سړک ته نه و رارسېدلی، چې هلته پنځه شپږ ګامه وړاندې پر هماغه خامه سړک ورته ودرېد. سګرټ پلورونکی لږ حيران غوندې شو. ګونځې تنده يې په ځير

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موټر ته وروکتل. ښايستوکی تك سور موټر و. د مخ په سيټ کې دوه همدا شل پنځه ويشت کلن ځوانان ناست وو. د شا سيټ يې هم ډك مالومېده. سګرټ پلورونکي همداسې دوی ته ورکتل، چې موټرچلوونکي د لاس په اشاره ځان ته وروغوښت. سګرټ پلورونکي شا و خوا وکتل، هسې نه چې بل چا ته يې اشاره کړې وي. خو چې موټرچلوونکي بيا لاس ورته وښوراوه، دی هم نور ماتل نه شو. په بيړه د موټر خوا ته ورغی، د موټرچلوونکي کړکۍ ته ودرېد. موټر چلوونکي کړکۍ خلاصه کړه. ده دننه موټر ته وروکتل. د شا په سيټ کې هم درې تنه ناست وو. ټول همدا د موټرچلوونکي په منګ. ټولو سرې ځلنده سترګې دغسې جينګه خوله ده ته ورکتل .

موټر چلوونکي وپوښتل:

_نوم دې چګي شی دی؟

ده وويل:

_سيپودين (سيف الدين).

موټر چلوونکي تکرار کړه:

_سيپودين؟

او له دې سره ټولو په کړس وخندل. سګرټ پلورونکی د دوی د خندا په مطلب پوه نه شو. په تعجب يې زړه ته ورتېره شوه چې په دې کې نو د خندا څه خبره ده، خو څه يې ګونه ويل. دغسې پر خپل ځای ولاړ يې دوی ته ورکتل. موټرچلوونکي بيا ده ته مخ ورواړاوه. سر تر پايه يې له نظره تېر کړ، پسې وې پوښتل:

_څو کلن يې؟

_لس کلن.

موټرچلوونکي بيا تکرار کړه:

_لس کلن؟

او بې له دې چې د ده ځواب ته ماتل شي، پرې ورزياته يې کړه:

_بيا خو نو غټ سړی يې... واده دې کړی؟

دا وخت بيا د ټولو خندا کړس وهل. داسې په تاو يې ورباندې وخندل چې له زوره يې د يو دوو تنو په سترګو کې اوښکې راټولې شوې. سګرټ پلورونکی پوه شو چې دا خلك خوشې ملنډې ورباندې وهي. نور يې دلته خپل پاتې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېدل بې ګټې وګڼل. د بېرته ترې تلو تابیا یې وکړه. خو دی لا نه و ترې خوځېدلی، چې موټرچلوونکي یې د سګرټو ډبلي ته وکتل:

ــ په دې سګرېټو څه کېږې؟

ــ خرڅوم یې.

د موټر د شا له سیټه یوه ټنډمخي ځوان په مانادراه لهجه ورغبرګه کړه:

ــ ښه؟... ماسکه ویلي خپله یې څکوې.

او له ورسره ناست ځوان سره یې په کټکي وربانديې وخندل. سګرټ پلورونکی تریو هغوی ته ورکتل. د هغوی دا هر واري خندلو خلق ورتنګ کړی و. له ځان سره یې بې اختیاره وویل چې په دې خلکو خدازده څه شوي، چې هسې په خوښۍ او بېځایه خبرو خاندي. په همدې وخت کې یې موټرچلوونکي د فکرونو لړۍ پرې کړه:

ــ نو بیا ولې داسې نېغ راته ولاړ یې. راکه یو کوټی (قوطي) سګرټ چې ورځ مو همدلته تېره شوه .

سګرټ پلورونکي هغه ته مخ وروااړاوه، حیران یې وویل:

ــ یو کوټی؟

چې هغه وویل :

ــ هو کنه.

سرګردانه یې پرې ورزیاته کړه:

ــ یو پوره کوټی خو نه لرم .

دې ځواب موټر چلوونکي ته خوند ورنه کړ. بې حوصلې یې وویل:

ــ نو څومره سګرېټ لرې؟

ده د سګرټو خلاص ډبلی ورته ونیو:

ــ مازې دغه.

موټر چلوونکي ناراضه سترګې سره تاو راتاو کړې. بیا یې قارجن غوندې ده ته وروکتل، ویې ویل:

ــ راکه همدغه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سګرټ پلورونکی وروړاندې شو. د سګرټو ډبلې یې لومړی د موټر چلوونکي بیا د آنورو مخې ته ونیو. له دې سره یې د هغوی له خولو څخه د سرکې غوندې یو تېز بوی هم تر سوږمو شو. پر سګرټ پلورونکي دا بوی ښه ونه لګېد، چې هغوی هر یوه یو یو دانه سګرټ ترې واخیست، ده هم تریو تندی ځان ژر بېرته د دوی له خولو څخه رالیرې کړ. ټولو سګرټونه ولګول. موټرچلوونکي ښه غټ کش له سګرټو وکړ، په خنګ یې ده ته وروکتل. په داسې حال کې چې د دود لوخړه یې پرمخ ورپو کوله، وې ویل:

څه داسې رډ رډ راګورې؟

سګرټ پلورونکي وویل:

_پیسې!

او چې موټرچلوونکي وپوښتل:

_د څه شي پیسې؟

د سګرټ پلورونکي زړه "شرق" ورته ولوېد. حیران یې له ځان سره یې وویل څنګه د څه شي پیسې، وارخطا یې لاړې تېرې کړې ورغبرګه یې کړه:

_د سګرېټو پیسې.

موټرچلوونکي په کش داره لهجه تکرار کړه:

_د سیګ... رې... ټو.. پیسې؟!

او مانداره یې خپلو انډیوالانو ته وکتل. هغوی هم مانداره موسکا په شونډو یو بل ته سره وکتل. څنګ ته ناست ځوان یې وویل:

_رښتیا وایې کنه.. ورکه پیسې.

ده په نرمه هغه ته "ښه" کړه، ده ته یې وویل:

_راشه!

سګرټ پلورونکي د پیسو په تمه وروړاندې شو. خو موټرچلوونکي نابېره له جاغور راونیو، په زوره یې ځان ته راکش کړ. بیا یې په داسې حال کې چې تېرې سترګې د هغه ډارېدلو سترګو ته نیولې وې، وویل:

_واخله!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او په تاو يې بېرته له ځانه پورې واهه. سګرټ پلورونکی شا په تخته د سړك په خټو کې ولوېد. يوه سوي درد يې په ملا کې څرېکه کړه. په خټو لوند خيشت پړنګ په ژړا شو. د هغه د ژړا سوی ږغ د دوی د خندا له کړس سره په سړه هوا کې خپور شو. خو په شدت د موټر د خوځېدلو غرهار دا دواړه ږغونه په ځان کې ومروړل.

28/2/1358هـ ل کال

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه راستنېدونکی مدن لال

د ډاکټر مدن لال ټوکې په ټول روغتون کې مشهورې وې. د داخله ناروغيو په برخه کې خو بيا داسې څوك نه و، چې د ډاکټر مدن لال نوم ورواخلې او د ده خوله ځای په ځای پرې ويره نه شي. چې هر چا ته به دې يې نوم ورواخيست، موسکۍ شونډې به يې سر درته وڅانډې، له لنډې خندا سره به يې وويل:

_خوشې ريشخند د خدای دی .

او دا خبره بېخي پرځای وه. بس سهار چې به په روغتون رانووت، بيا به نو تر مازديگره پورې دی و، ټوکې ټکالې به وې او په هر چا او هر شي پورې ملنډې او "ريشخند بازۍ" به وې. عجيبه يې لا دا چې هغه ته خدای څېره هم دغسې ريشخند غوندې يو شی ورکړې وه: بې ډوله غټ پړسېدلی مخ، چې له لنډو وروځو پرته به يې ټول پاك خريلی و او مدام به د کوم مستري يا قصاب د مخ غوندې تور غړيچن برېښېده. په دې مخ کې يې بيا د کونګري غوندې تورې ګردۍ سترګې، لنډه، خو پراخه پزه، نری سنت او اوږده لړ سره ليرې غاښونه، چې د پاسنۍ شونډې د لنډوالي له امله به تل د باندې راوتلې وو، داسې ښکارېدل چې تا به ويلي خوشې پېښې درته کوي. سر يې تر څګټه پورې پاك سخر و، چې د لنډې غاړې له امله يې امانت په اوږو سپور مالومېده او ان له ليرې به د يوې غټې تناکې په شان روڼ ځلېده. ونه يې ټيټه وه، پښې يې هم نرۍ او لنډې وې. خو په همدې پښو يې بيا داسې يوه غټه خېټه وربار وه چې سړی به حيران ورته پاتې شو چې څنګه يې لا وړای شي. ښايي له همدې امله داسې واز واز پر لارې ته، لکه غولنګونه چې يې شوړېدلي وي او د هر ګام په اخيستو يې زخمونه ورته سوځي.

په دې قد او قواره که ډاکټر مدن لال په ښار کې په مخه درغلی وای، د بل هر چا ګومان به دې پرې کړی و، نه د کوم ډاکټر. خو دلته په روغتون کې يې، نه يوازې دا چې په ډاکټرتوب کې چا شك نه شو کولای، بلکې ټول په دې قانع هم وو، چې هغه په خپل کار پوه او تکړه ډاکټر دی. له همدې امله هم ناروغانو او هم همکارانو د يو ډول احترام په سترګه ورته کتل. ده هم نور، تر خپلې وسې پورې د هر چا خيال ساته. خو يوازې د ټوکې په وخت به خبره نوره شوه. په دې برخه کې يې په هېچا او هېڅ شي کې ری نه واهه. سره له دې چې ځينې وخت به يې ټوکې لړ "بې سُره" غوندې شوې، خو بيا به يې هم چې پر هرچا ټوکه وربرابره شوه، بې پروا او نېغ په نېغه به يې پرې وکړه .

يوه ورځ د داخله ناروغيو ډاکټران، ټول د سر طبيب په کوټه کې مجلس ته راټول وو، مجلس، د هر وخت په شان د روغتون د کار په بهير پيل شو او په دې برخه کې د ستونزو او د هغوی د ليرې کولو په وړانديزونو وړاندې لاړ. او په پای کې يې هم سرطبيب په هره برخه کې خپلې لازمې لارښوونې او مشورې ورکړې. چې مجلس خلاص شو، سرطبيب په خپل لګښت راغوښتی کوکاکولا پر ټولو ووېشله او په دې ډول يې خبر له "رسمياتو" څخه "شخصياتو" ته کړه، داکټران هم خوشاله پر ځای ناست پاتې شول او د کولا بوتلونه په لاس يې ورو ورو له يو بل سره خپلې مرکې پيل کړې. خدازده څومره وخت تېر و، چې سرطبيب موسکی شونډې مدن لال ته وروکتل، وې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـډاکټر صېب؟

ـصیب.

چې ټول چپ شول، سرطبیب غلی دوی ته سترګه ووهله، وړاندې لاړ:

ـپه دې یوه شي هېڅکله پوه نه شوم .

مدن لال، په داسې حال کې چې سترګې يې هماغسې د کولا بوتل ته نیولې وې، وپوښتل:

ـپه څه شي صېب؟

او سرطبیب ویړه خوله پسې زیاته کړه:

ـویم ته ګوره... دا زه چې هرڅومره وریجې غوښې خورم. هرڅومره غوړې ښورواوې ورته وهم، بیا مې هم نس وچ کلك راپورې نښتی دی.. او ته له دال او چپاتۍ پرته بل شی خورې هم نه. خو چې خېټې ته دې ګورم... د میندوارې ښځې غوندې، نام خدا ورځ په ورځ بړو ته پسې راوزي... چې په دې کې یې لا څه حکمت دی؟

ډاکټر مدن لال مضر غوندې وموسل، وې ویل:

ـحکمت خو یې ډېر ساده دی صېب.

او چې سرطبیب وویل:

ـوایه کنه، چې موږ هم پوه شو .

ده هم ځای په ځای ورغبرګه کړه:

ـکه تاسې هم ډېر بادونه خوشې نه کړئ صېب، خېټه به مو همدغسې بروته راووزي.

دا وخت چې ډاکټرانو هرڅه وکړل، د خپلې خندا مخه یې ونه نیولای شوه. لومړی یې ورو او بیا یې په ټولو په کړس وخندل. سرطبیب هم پیکه خوله او ژېړې سترګې وویل:

ـیره، خو ډېر بې حیا سړی یې.

او ناچاره له دوی سره په خندا ورګډ شو.

یوه بله ورځ هم د روغتون تحویلدار عین الدین خان ته، چې ډېر لمونځ ګذاره سړی و او مدام به یې تسپې په لاس شونډې په ذکر رپېدې، خدازده څه چورت ورغلی و چې په دالیز کې ډاکټر مدن لال ته ورتاو شو، ورته وې ویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـډاکټر صېب؟

ـها؟

ـيوه خبره درته وکم، خپه کېږې خو به نه؟

مدن لال حيران ورسره ولاړ و، همکارانو ته وکتل وې ويل:

ـنه، تاويلدار صېب، وايه څه خبر؟

عين الدين خان پر ږيره لاس راوکيښ، وې ويل:

ـويم کشکې مو سولمان وشې .

او چې ده هماغسې حيران وپوښتل:

ـولې؟

تحويلدار هم په هماغه مهربانه لهجه، پسې زياته کړه:

ـته ګوره ډاکټر صېب، داسې ښه سړی يې... هرڅه دې شکور ښه دي.. دا دونيا خو دې شکور ښخې ښه ده. کشکې ايمان راوړې، چې اخيرت دې هم سم شي. جنت ته به لاړ شې، که خدای کول... که مې ريښتيا پوښتې، د دوزخ اور مې ولاکه درباندې لورېږې.

له دې سره د مدن لال سترګو خپله خاصه ځلا وکړه. همکاران يې پوه شول چې بيا ټوکه ورغله، وې خندل، وې ويل:

ـهی، هی، تاويلدار صېب... چې هېڅکله په خبر پوه نه شوې.

تحويلدار په تعجب ورکتل، خو مخکې له دې چې څه وويلای شي، ډاکټر مدن لال هماغسې ورزياته کړه:

ـدوزخ ته به نه نوزه ولې ځم زوروره؟.. دوزخ ته خو به ته خوارکی روان يې چې دلته دې هم له لمانځه او اوداسه پرته نور څه ونه کړل. څه پکر که يې چې جنت يې تا غوندې ناشوقو ته جوړ کړی دی، ها؟.. ته سکه وايې هلته به هم دغسې تسپې په لاس او جای نماز پر اوږه ورته ګرځې، ها؟...

او خپله يې په خپل ځواب کې وويل:

ـولاکه يې مخ لا ووينې!.. تې (ته يې) خپله پکر وکه.. ستا دا شين کټی سر او ببره ږيره که د جنت حورې ووينې نو څه شی به وکې، ها؟.. ويم په خدای چې په چغو چغو خو هرې خوا ته درنه وتښتې!.. ته سکه وايې دا دومره ښايسته حورې خدای دې ته پيدا کړې چې بيا يې ستا په سر او ږيره وډاروې، ها؟...

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت يې د همکارانو خندا خبر ورغوڅه کړه. د تحويلدار خوله هم پرې جينګه شوه. او مدن لال د دوی په خندا کې ببرته وړاندې لاړ:

_ويم که زما منې، نو راځه سړيه ته هم له خيره راهندو شه... هم به په دې دونيا مورږ غونډې خپلې سندرې ورته وايې، اتېونه به ورته کوې، هم دې هغه دونيا د مرچو له قراره بوله... که څنګه؟

او د همکارانو خندا يې بيا په کې ورکړس وهل. د ډاکټر نصيري خو ببخي اوښکې په غومبورې راوبهېدې. په داسې حال کې چې لمدې سترګې يې په ورغوي پاکولې، ويره خوله يې عين الدين خان ته وروکتل، وې ويل:

څنګه شوې، تاويلدار صبب؟.... ښه يې کړې، که نورڅه هم غواړې.

او تحويلدار ته چې پوره خړ شوی و. بله هېڅ چاره ورپاتې نه شوه، بې له دې چې سر وڅنډي وواېي:

_دا کاپر ولاکه د خدای لارې ته راولې .

او دغسې د ټولو په خندا کې ترې رهي شي.

خو له دې ټولو بې سُره غونډې ټوکو سره- سره، ډاکټر مدن لال بيا هم پر ټولو ګران و. هېڅا څه خاصه مدعا يا خدای مه که دښمني نه ورسره درلوده. ټول پوهېدل چې هغه که له خولې يوڅه خوشې دی، نو هغومره يې بيا زړه پاك او بې غرضه دی. هغومره يې ښه هر چا ته رسي او په دې خبره، ان د لابراتوار تکنېشن سليم جان لا قانع و، چې ډاکټر مدن لال تر بل هرچا ډېرې ټوکې ورباندې کولې. هغه ليدل چې ډاکټر مدن لال که له يوې خوا ټوکې ورباندې کوې، نو له بلې خوا يې هغومره نازوي هم، هغومره ځان د ځينو نورو غونډې ورباندې ډاکټر ډاکټر کوي هم نه. پر دې سرببره، داسې نه وه چې ډاکټر مدن لال نو ګنې يوازې په ده باندې خپلې ټوکې کولې. نه، هغه د ده هره ټوکه هم په ورين تندي زغملې وه او مدام يې د يوه انډيوال غونډې چلند ورسره کړی و. او دا هغه څه وو چې سليم جان تر اوسه په وار وار ترې ليدلي وو او هر وخت يې له دې امله ښه ترې راغلي و.

په دې ډول، د دوی ژوند دغسې راضي او خوشاله په وړاندې روان و، چې يوه ورځ يوناڅاپه خلقيانو کودتا وکړه او ټول شيان بل ډول شول. بس چې د "انقلاب" د هغو لومړيو ورځو ولولې کښېناستې، نو هر لور "انقلابي بدلونونه" هم پيل شول. ښکاره خبره ده چې د دوی روغتون هم له دې پېښو خونديې پاتې نه شو. دلته هم د "ثور انقلاب" خپل "انقلابي چلند" راواخيست. تر ټولو دمخه عين الدين خان تحويلدار د اخواني په نامه ونيول شو، چې بيا يې نه د مړي پته ولګېده، نه د ژوندي. بيا دروغتون سرطبيب "له ښه مرغه" مازې له کاره پسې واخيستل شو او پرځای يې "انقلابي سرطبيب" له "خلقي روحيې" او "انقلابي ولولو" سره راغی. په دې پسې څو نور ډاکټران او د روغتون کارکوونکي هم، څوك په دغه څوك په هغه نامه، ترې تم شول او پاتې کسان د "ګوندي ملګرو" له خوا تر "انقلابي څارنې" لاندې ونيول شول. بس په څو ورځو کې ډار او وارخطايي هر لور خوره شوه. هر چا ته چې دې کتل، له خپل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیوري په تېښته کې وه. ټول پر ټولو شکمن وو او هر چا له هرچا ځان ساته. په تېره بیا دی نوی راغلی د اداري مامور، سمیع الله خان همدرد، خو د ټولو په هډو ساړه ورننویستل. دا د خدای بنده، سره له دې چې مازې د مامور په حیث روغتون ته راغلی و، بیا هم داسې په هر چا ورخلقې خلقي کېده، لکه دا ټول روغتون چې یې د پلار په قواله وي. په هرچا چې به یې خوله ورخلاصه شوه، ځای پر ځای به یې هم د "ارتجاع گوډاگی" ترې جوړ کړ، هم "د امپریالیزم". اوس نو کوم و هغه د نر زوی، چې ترې خلاص یې کړي .

له همدې امله ټولو په دې امین کړه چې دا سړی "بې څه" نه دی. په دې وړه څوکۍ داسې په هر چا ورتېره تېره کېدل، خوشې او وړیا نه شي کېدای. ضرور کومه "غټه پایه" لري. ځکه خو ټول لیرې ترې گرځېدل. د ده هم خدای شته له هېچا سره چندان جوړه نه وه. یوازې له تکنېشن سلیم جان سره یې وضعیت یو څه سم و، هغه هم په لومړي سر کې نه، هسې یې وروسته وروسته لکه چې طبع ورسره ولگېده .

طبیعي ده چې دا ټولې خبرې د دې سبب شوې، چې هرڅوك ځان له نویو انقلابي شرایطو سره "عیار" کړي او په خپلو خبرو او کړو وړو کې بدلون راولي. خو ډاکټر مدن لال بیا هم تر ډېره حده هماغه سړی پاتې و. نه یې له خپلو ټوکو چندان لاس اخیستی و، نه یې هم نور کړه وړه له نویو شرایطو سره په لازمه اندازه عیار کړي وو او دا کار یې د نژدې انډیوالانو د اندېښنې سبب و. ځینې ځینې خو یې له دې امله ورته په قار لا وو، سره له دې یې په خوله لاس ایښی و، که گوندې خپله واوړي. خو چې دی بیا هم سم نه شو، نو اخر د دوی حوصله هم ورته تمامه شوه. هماغه و، چې ډاکټر افضلي یوه ورځ له ځان سره گوښه کړ او وار د واره یې ورته وویل:

_مدن لاله! دې خولې ته دې لږ پام کوه .

او چې ده حیران وروکتل، نو هماغسې په کلکه وراندې پسې لاړ .

_گوره سړیه!.. دا هغه وختونه نه دي، چې هرڅه دې زړه غواړي، ویې ویلای شې، دا د خلقیانو حکومت دی، د سرو خلقیانو!.. پوه شوې؟

خو ډاکټر مدن لال بیا هم خبر په ټوکه واړوله:

_پوېږم چې د خلقیانو حکومت دی،. مگر دا په ما پورې څه اړه لري؟

_څنگه په تا پورې اړه لري؟

_رښتیا وایم.. د خلقیانو یې له ما سره څه؟

او مخکې له دې چې ډاکټر افضلي څه وویلای شي، هماغسې په ټوکه وراندې لاړ:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـزه خو شکر هندو يم کنه.. تاسې غونډې مسلمان خو نه يم چې خپل دين راته جنجال شي.. زما يې ستاسې په کمونيستۍ او اخواني توب څه، ها؟...

ډاکټر افضلي چې ښکاره بې حوصلې شوی و، په قار ورغوڅه کړه:

ـدا خوشې چټيات مه وايه سړيه... دا خلقيان دي، خلقيان!.. په دې خبرو دې نه دي ويشتلي، چې هر چا ته يې زړه تنګ شي چاره يې ورکوي .

او ډاکټر مدن لال، چې خدازده ولې د ډاکټر افضلي بې حوصلې توب خوند ورکاوه، بيا هم هماغسې موسکی شونډې ووېل:

ـويم که خلقيان هم دي، د هندو او مسلمان تميز خو به کوي کنه.. دومره خو به دوی هم پوهېږي چې يو هندو اخواني کېدای نه شي. که څنګه؟

ډاکټر افضلي ته لا قار ورغی، په ملنډو يې تکرار کړه:

" ـد هندو او مسلمان تميز خو به کوي!" هه... دا دومره خلك يې ټول په مسلمانۍ ونيول، ها؟.. دا ټول اخوانيان وه؟

او په داسې حال کې چې تريو تندی يې نېغ د ډاکټر مدن لال سترګو ته کتل، پسې زياته يې کړه:

ـهسې خدای کوه چې ګوتو ته ورنه شې.. که يې يو وار شکنجو ته ورکړې، بيا به دغه ته هندو په جار جار چغې وهې، چې تر تا بل غټ اخوانی نه شته!... پوه شوې، که دې اوس هم سر نه دی خلاص؟

دا ځل مدن لال هم ټوکې پرېښودې، مهربانه يې ډاکټر افضلي ته وکتل، وې ويل:

ـپوه شوم انډيواله، ښخې پوه شوم... دوخته لا پوهېدم.

او له لنډې چوپتيا وروسته په اندېښمنه لهجه وړاندې لاړ:

ـګوره ډاکټره! ما ته دا ټولې خبرې رامالومې دي، خو بيا هم... ته ښه خبر يې چې زه د دې ګوند او ګوندبازيو سړی نه يم... نه مې د چا له دولت سره غرض شته، نه له سياست سره... ډاکټر سړی يم خپله ډاکټري ورته کوم، په دې کې به لا څوك څه راسره لري؟.

له دې سره ډاکټر افضلي هم نرم شو، وې ويل:

ـموږ هم نه دي ويلي چې سياسي سړی يې... ما ته ګوره، په هېڅ ګوند کې نه يم. بيا مې هم له ډاره ميرګی نيسي... پوهېږې؟، دا بل ډول خلك دي.. خدای دې په ګير مه ورکوه. که يې يو وار ګير کړې، بيا دې خو ګوندي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توب او نه ګونډي توب مالومېږي. د وخته به يې لا څرمن درنه کښلی وي... دا خلك سړی اول له تېغه تېروي، بيا يې پوښتنه کوي چې ملامت و که نه.

ډاکټر مدن لال خدازده ولې بې حوصلې شو چې په لړ لوړ ږغ يې ورغبرګه کړه:

_ښه، نو څه شی وکم، ها؟

_هېڅ، خپلې خولې ته دې پام کوه، چې يوه بېځايه خبر ونه کې.

_نه مې ده کړې، سړيه.. يوه بېځايه خبره مې هم نه ده کړې، که مې کړې وي هم، مازې ټوکه به مې کړې وي. هغه هم ونه کم؟

_هوکنه... اصلي خبره همدا ده چې ټوکو ته دې پام کوه. هسې نه چې په کومه بده بلا ترې واوړې.

مدن لال چې نور هم بې حوصلې شوی و، لالهانده وچونګېده:

_تر دې خو نو سم راته ووايه چې مړ شه.

او دې ځواب يې د ډاکټر افضلي حوصله هم ختمه کړه. تېره يې وروکتل په ګواښ يې وويل:

_ډېر بحث ته حاجت نه شه. ته پوه شته او کار دې... چې زړه دې غواړي هغسې وکه، خو دومره درته وايم چې ما، دا دی د ټولو په نمايندګي غاړې درباندې خلاصې کړې، بيا ونه وايې چې چا نه وو راته ويلي.

او چټك له کوټې څخه د وتو په نيت وخوځېد، خو وره ته يې لا نه و رسېدلی، چې مدن لال پسې ږغ کړه:

ډاکټره!

او چې ډاکټر افضلي ودرېد، ورغی، ټينګ يې په غېږ کې ونيو، وې ويل:

_خير يوسئ، چې دومره غم مې درسره دی .

ډاکټر افضلي په خواخوږۍ ورته وموسل. بيا يې د ډاکټر مدن لال سترګو ته وکتل چې اوښکې په کې راټولې وې، نرم يې په اوږه کښېکښبود او دغسې چوپه خوله ترې ووت.

له ډاکټر افضلي سره ږغېدو د ډاکټر مدن لال په وضع کې يو څه نور بدلون هم راوست، هسې خو يې پخوا هم د خلقيانو له راتلو سره ټوکې لږې کړې وې، خو اوس يې هغه د چا خبره هر کار په اوداسه کاوه. سره له دې چې سړی له ورايه پرې پوهېده چې څومره له دې کبله ځوربږي، بيا يې هم انډيوالانو په خوښۍ سره ليدل، چې ډاکټر مدن لال اوس په لا ډېر زيار خپلې خولې ته پام ساتي. مازې وخت ناوخته به بيا هم کومه بې سوره غونډې ټوکه ترې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وشوه. خو دا کار به يې يوازې هغه وخت وکړ، چې لومړی به يې هېڅ طاقت ونه شو او دويم به ښه ډاډه و، چې په نژدې شا و خوا کې له "خلقي ملګرو" څخه څوك نه شته. او ښځې ټوکې پرېښودل يې د يوې "تاکتيکي محاسبې" له مخې خپله هم نه غوښتل ده باور درلود، چې که يو دم له ټوکو لاس واخلي او يومخ بل سړی شي، نو ارو مرو به خلقيان پرې شکمن شي چې دا سړی ولې داسې يو دم چوپ شو؟ ضرور کوم پسات په کې شته! له همدې امله يې له ځان سره پتيېلې وه، چې ورو ورو او په تدريج سره دا کار وکړي، هم به يې خپل زړه له خپګانه نه وي چودلی، هم به هرڅه ټولو ته عادي او نورمال برېښېدلي وي. خپل دا فکر يې څو ورځې مخکې ډاکټر نصرت ته هم بيان کړی و، د هغه هم ورسره خوښ شوی و، مازې دومره يې په پای کې ورته ويلي وو، چې بيا هم له احتياطه کار واخلئ.

په دې ډول کارونه ورو ورو مخ په سمه روانېدونکي وو، چې اخر هغه سهار وختي هم راورسېد. ډاکټر مدن لال د هر وخت په شان د ناروغانو د ناروغيو رپوټونه په لاس، کوټه په کوټه ګرځېده. دومره ناروغان يې لا نه وو ليدلي، چې د اداري سرکاتب عبدالصبور خان مخې ته ورغی. تريو تندی او نيولې څېره يې ګېډه ټينګه په منګولو کې نيولې وه. د خوږو له زوره يو مخ ستمېده، چې ده ته راورسېد، دستي يې ترې وپوښتل:

ـــڅه پېښه ده صبور خانه!... څنګه داسې تاو وپېچ کېږې؟

عبدالصبور خان منګولې لا په ګېډه ټينګې کړې، زهير وچونګېده:

ـــپوپښتنه يې مه کوه ډاکټر صيب... له پښو ولوېدم .

ـــولې؟ ... خير خو دی؟

ـــنس مې ډېر راته خوږېږي.. درسته شپه په عذاب وم، له نيمې شپې راهيسې مې سترګې نه دي ورغلي.

ډاکټر مدن لال په خواخوږۍ سر ورته وخوځاوه، د سرکاتب ګېګډې ته يې وکتل، وې ويل:

ـــحتماً به څه شی بد دربادنې لګېدلی وي.. ښېګا دې څه شی وخوړل؟

ـــنه پوېږم صيب... چېرته مېلمه وم، خدازده څه زهر او زقوم مې وخوړل چې داسې مې په خېټه کې کاڼي شول، هېڅ نه هضمېږي.

او بيا له درده وستمېده، خو ډاکټر مدن لال په کټکي پرې وخندل:

ـــزورورہ! ډوډۍ که د بل وه نس خو دې خپل و کنه... چې ډوډۍ وړيا شي، سړی به ځان پې وژني؟

بيا يې د عبدالصبور خان ګېډه څو ځايه کنېکښوده، وې ويل:

ـــراځه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او مخکې شو، سرکاتب هم دغسې ناارمه ورپسې وخوځېد، چې لا براتوار ته ورسېدل. مدن لال په کين ګوټ کې ولاړې الماری ته ورغی. دوه د تابليتو پاکټونه يې ترې راوويستل، بېرته ده ته راغی، وې ويل:

_واخله!... دغه د هضميت ګولۍ دي، دا نورې هم د خوړو لپاره دي... يوه يوه دانه يې همدا اوس دستي وخوره، که يې فايده ونه کړه، يو ساعت پس ته يوه بله د هضميت ګولۍ هم وخوره... او ګوره.. باديګر د بل په ډوډۍ ځان مه وژنه. پوه شوې؟... څه زياتې.

عبدالصبور خان زهير ورته وموسل، دوه تابليته يې په هماغه لابراتوار کې له ستوني تېر کړل. وروسته له هغه يې له ډاکټر مدن لال څخه مننه وکړه. بېرته ترې رهي شو. شيبه پس دی هم دالېز ته پسې راووت، چې له ليرې يې سرکاتب بيا هم دغسې په عذاب روان وليد، په زوره يې ورږغ کړه:

_ګوره صبور خانه! تا ته وايم!

او چې هغه تر شا وروکتل، هماغسې په لوړ اواز يې پسې زياته کړه:

_چې دباندې ووتې، يو څو نه راستنېدونکي تېزونه هم واچوه... روغ رمټ به شې.!

له دې سره په دالېز او نژدې شا و خوا کوټو کې خلکو وخندل. سرکاتب هم په زحمت خوله جينګه کړه، له څو واره سر څنډلو وروسته بېرته رهي شو.

ورځ د معمول په شان تېره شوه. خو په دا بله ورځ ډاکټر مدن لال بې له کومې مخکېنۍ خبرتيا کار ته رانه غی. نه يې د ناروغۍ پاڼه راولېږله، نه يې د عادت پرخلاف د خپل نه راتګ چا ته څه ويلي وو. همکاران يې لږ حيران شول خو دومره ری يې په کې نه واهه، ځانونه يې په دې قانع کړل چې ښايي کوم ناڅاپي کار ورپېښ شوی وي او دی يې د احوال ورکولو ته نه وي پرې ايښی. خو چې په دا بله ورځ يې بيا هم درک نه شو مالوم، نو ورو ورو دوی ته هم انديښنې ورپيدا شوې. په اوسنيو شرايطو کې داسې ترې تم کېدل؟... څه داسې خبر نه وه چې سړی په کراره پرېږدي. هماغه وو چې د دوی زړونو هم بې اختياره بدې ګواهۍ پيل کړې، چا و چا خو لا خدازده څه څه خوبونه ورته وليدل. غرمه مهال اخر د ډاکټر افضلي طاقت ونه شو، دې نورو ته يې وويل چې که ډاکټر مدن لال نن هم روغتون ته رانه غی، ضرور به يې مازديګر کاله ته ورځي او درک به يې مالوموي. خو دوی لا په همدې چورتونو کې وو، چې مدن لال يو ناڅاپه راپيدا شو، هغه هم روغ رمټ. تر ټولو مخکې ډاکټر نصيري وليد. وارخطا وروړاندې شو چې پوښتنه ترې وکړي، خو ډاکټر مدن لال مازې ترخه ورته وموسل. دغسې چوپه خوله د سرطبيب کوټې ته ترې ننووت. چې بېرته راووت، هم ورته نه ودرېد. بس دومره يې ورته وويل چې:

_اوس نه.. بيا پس ته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او هك حیران ډاکټر نصیري یې پر خپل ځای ولاړ پرېښود. پاتې ورځ یې هم په کار مشغوله تېره کړه. رخصتي ته ایله نیم ساعت پاتې و، چې د ډاکټر نصرت په کوټه کې سره یوازې شول، دوی هم سمدستي ترې وپوښتل.

ــخیر خو و ډاکټره... څنګه داسې یو دم ورك شوی؟

مدن لال پیکه خوله ټولو ته وکتل، وې ویل:

ــږغ مه لره چې بلا وه برکت یې نه و... هسې خدای بچ کړه.

او په لنډ ډول یې ټوله کیسه ورته وکړه، چې څنګه ورمه شپه د اګسا خلکو (د انقلاب د ګټو ساتندویه اداره، یا د نور محمد تره کي استخبارات) له کاله ویستلی او له ځان سره بېولی و او بیا یې هلته څنګه او څومره په ټولو ډبولی و. له دې سره یې لمن پورته کړه، ملا او ډډې یې دو نته وروښودې چې یومخ تغمې تغمې وې، پسې وې ویل:

ــکوناټې او لینګي مې تر دې لا بتره دي.

ډاکټر نصیري بې اختیاره وپوښتل:

ــنو وې نه ویل چې ولې؟

ډاکټر مدن لال ترخه ورته وخندل:

ــویلي یې د ثور پرتمین انقلاب ته مې سپکاوی کړی.

او چې دوی حیران وویل:

ــهن؟!

د خپلې خبرې په روښانتیا کې یې پسې زیاته کړه:

ــابله ورځ سرکاتب صبور خان راغی ډېر په عذاب و نس یې خوږېده. ګولۍ مې ورکړې، ورته ومې ویل چې یو څو نه راستنېدونکي تیزونه هم واچوي. بس همدا خبره یې راته بانه کړه .

دې خبرې ټول بې اختیاره وموسول. خو ډاکټر افضلي بېرته تندی تریو کړ، په منت ناکه لهجه یې وویل:

رښتیا وایې کنه... نه راستنېدونکی خو دوی د ثور انقلاب ته وایي. تا بیا په تیز باندې څنګه دا نوم ایښوده؟

ډاکټر مدن لال، لکه ملامت ماشوم، څوړند سر ورغبرګه کړه:

ــخوشې مې خولې ته راغله.. زه څه خبر وم چې ټوکه به راته متاکه شي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر نصرت وپوښتل:

ـچې څنګه یې بېرته راخوشې کړی؟

مدن لال وویل:

ـهسې خدای فضل راباندې وکه... ویلي یې، موږ خبر یو چې له انقلاب ضد بانډونو سره تړاو نه لرې، ځکه مو دا ځل مازې غوږونه درتاو کړل، چې بادیګر داسې رذالتونه ونه کې، خو که درپوه شوو چې نور پسات هم درکې شته، بیا به دې نو موږ هم ښه سم خوش شو!

او د دې نورو غوندې په چورتونو کې ډوب شو. اخر ډاکټر افضلي چوپتیا ماته کړه. هماغسې قارجن یې مدن لال ته بیا منت پیل کړ:

ـپه خوله مې درته وویل چې دې خولې سره دې پام کوه، پام کوه... خو نه، هېڅ اثر یې درباندې ونه که. لکه دېوال ته چې مې ویلي وي.. اوس دې ولیدل چې څه یې دروکړه؟

بیا چوپ شو، چې قار یې سره کښېناست، نرم او د نصحیت په دود وړاندې لاړ:

ـخیر.. دا ځل خو بچ شوې، په اینده کې پام کوه.

بیا یې دې نورو ته مخ ور واړاوه پسې زیاته یې کړه:

ـباید ټول له احتیاطه کار واخلو. دا وخت د بېځایه خبرو نه دی، خدای مه که په داسې بلا به اوښتي یو، چې بیا به خپله هم ورته حیران یو.

ډاکټر نصیري سر وګراوه، سرګردانه یې لکه له ځان سره چې ږغېږي، وویل:

ـچې دا به د چا پسات وي؟

ډاکټر افضلي ورغبرګه کړه:

ـنو بل به یې لا څوک وي سړیه... زه خو یې د همدې سمیع الله خان کار بولم .

چې ټولو ورسره ومنله، ډاکټر نصرت بیا قارجن پرې ورزیاته کړه:

ـاها... اوس رامالومه شوه چې دا د خنزیر بچی ولې داسې په هر چا وربرګ برګ کېږي.

ده ته هم ټولو سر وخوځاوه، هماغه وو چې په یوه سلا یې پرېکړه وکړه، چې سبا به کار ته له راتلو سره سم، خپل ټول باوري انډیوالان د سمیع الله همدرد د اګسا له غړیتوبه خبروي او ترې غواړي به چې لیرې دې ترې ګرځي. یو بل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کار هم وشو. هغه دا چې، ډاکټر مدن لال هم له دغې ورځې وروسته په نژدې انډيوالانو کې په "نه راستنېدونکي مدن لال" مشهور شو .

په دا بله ورځ چې روغتون ته راغلل، نو رښتيا يې هم سملاسي د خپلې پرونۍ پرېکړې په عملي کولو لاس پورې کړل، هر چا ته چې يې هر باوري انډوال يوازې په ګير ورغی، د سميع الله همدرد په باب يې خبرداری ورکړ او ترې وې غوښتل چې پام دې ورسره کوي. ډاکټر مدن لال خپله لابراتوار ته ورغی. چې له تکنېشن سليم جان سره يوازې شو، لومړی يې د هغه د پوښتنې په ځواب کې خپله ټوله کيسه ورته وکړه، بيا يې ترې وغوښتل چې د اداري څانګې له سميع الله خان همدرد څخه دې ځان ژغوري ځکه چې د اګسا غړی دی او د ټولو په باور دی هم، هغه په ګير ورکړي. سليم جان لکه هېڅ چې يې زړه ته نه وي لوېدلي، حيران ووېل:

_څه و..ا..يې!.. سميع الله خان؟!

او چې ده ورته "هو" کړه، نو ډېره مننه يې ترې وکړه، چې دی يې هم پرې خبر کړ. بيا يې ټينګه وعده ورکړه چې ضرور به ځان ترې ساتي. خو چې مدن لال ترې ووت، په ارامه يې اوږده ساه وکښله او راضي يې له ځان سره ومومسل، چې راز يې تر اوسه لا چا ته نه و رسوا شوی .

لفبرا، انګلستان

1999/3/17م کال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لاس بيه

نه پوهېږم ولي ځيني خلك داسې دي چې په هغه اول نظر دې لا بد ترې راځي. برناحقه، بې موجبه بې له دې چې خپله يې هم په علت پوه شي. او ځيني نور يې بيا همداسې بې له كوم خاص دليله ښه درباندې لګي .

غني، له ښه مرغه په دې دويمه ډله كې راته. سره له دې چې نه يې خوى خاصيت رامالوم و، نه يې نور كړه وړه او څېره د څه خاصې پاملرنې وړ وه، بيا مې هم خداى شته په هغه لومړي ځل ليدو ښه ترې راغلل؛ او دا، اوړى يو ښايستوكى سهار و. زه د هر وخت په شان دفتر ته روان وم. له ښايسته ډېرو اشنا كورونو او واټونو دغسې بې خياله تېر شوم. اخر هغې نوې جوړېدونكې ودانۍ ته وروړسېدم چې له پسرلي راهيسې بيا كار پرې كېده. د ودانۍ كار ښه پرمخ تللى و. استاكاران يې اوس د چت په پوښلو لګيا وو. له عادت سره سم مې نن هم دغسې په تلو تلو كې وروكتل. لا سم نه وم ترې تېر، چې غني مې وليد وچ كلك د منځوى ونې خاوند ځوانكى و، له اوږدې نرۍ غاړې او تېره لمر وهلې مخ سره د ختو ډكه كاسه پر سر له اوګيرې ښخه د ودانۍ خوا ته رهي و چې ما ته راوړسېد، خدازده څنګه مې وروكتل چې لنډ ودرېد، راته وې موسل. ما هم نرم ورته وموسل، ترې تېر شوم. مازديګر چې بېرته تلم، هم تقديرى بيا په مخه راغى او يو بل ته له بيا موسلو وروسته هريو په خپله لاره لاړو.

دوه ورځې همداسې تېرې شوې. په دې دوو ورځو كې مې هغه څو ځله نور هم وليد. هرځل هماغسې په مازې موسلو له يو بل څخه تېر شوو، بې له دې چې څوك خوله په خبر خلاصه كړو، خو د درېيمې ورځې په مازديګر غني بيا وار راڅخه دمخه كړ او د لومړي ځل لپاره يې سلام راواچاوه. خوشاله مې د سلام ځواب وركړ. لنډ ورتم شوم او د كار سترې مشې مې ورته وويله. په دغه ورځ مې يې د نامه پوښتنه هم وكړه. ښكاره ده چې زموږ خبر وروسته له دې په همدې ځاى ختمه نه شوه. ورو ورو له يو بل سره ورغېدو او د ورځو په تېرېدو مو تر يوه حده سره وپېژندل. زه اوس خبر وم چې غني د مور و پلار مشر اولاد دى، تر اتم ټولګي پورې ښوونځي ته تللى، دوه وروڼه او يوه خور لري، چې اوس هم ښوونځي ته ځي. مور يې ژوندۍ ده او په كاله كې د خلكو جامې په مزدورۍ مينځي. پلار يې درې نيم كاله مخكې په حق رسېدلى او تر مړينې پورې يې ښايسته ډېر كلونه د ښار په ښوونځي كې چپړاسي توب كړى و. سره له دې چې ليك لوست يې نه وو زده، د روښانه فكر خاوند و او د ژوند تر ټولو لويه هيله يې دا وه چې ماشومان يې د ده غوندې نازده كړې پاتې نه شي. غوښتل يې ټول ښوونځى ووايي، د پوهې او كمال او ښو څوكيو او معاشونو خاوندان شي. خو دپلار له مړينې وروسته يې د غني په هكله ارمان نيمګړى پاتې شوى و. دوى ډېر ژر ليدلي وو چې يوازې د مور په مزدورۍ يې ګوزاره نه كېږي او د پلار د تقاعدۍ لپاره چې دولت څه روپۍ وركړې، هغه يې ايله د پلار د ګور كفن او خير و خيرات او نوروورباندې پورونو د خلاصولو شوى. بس لنډو ګنډ د چا خبره سپېره كندو ته كښېناستلي وو. هماغه وو چې غني ښوونځى پرې ايښى و، خوارۍ او مزدورۍ يې پيل كړې وې او دا و تر دا اوسه يې شپه ورځ همدا هڅه كوله چې لږ تر لږه يې د ورپاتې يتيمانو په برخه كې د پلار ارمان پوره كړي .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دې ډول زما او غني ترمنځ يوه ګلالۍ انډيوالي پيل شوه. سره له دې چې دا يو عجيب شانته انډيوالي وه، ځکه موږ، مازې د غني د کار په ځای کې سره ليدل، بيا هم د وخت په تېرېدو خدای شته ډېر سره ګران شوو او د يو بل د ليدو شوق له يوې ورځې بلې ته راکې زياتېده. زه اوس هر سهار لږ وختي کار ته تلم، چې له غني سره لږ ډېره شېبه ودرېدای شم. او مازديګر به مې هم په لوی لاس لږ راباندې ناوخته کړه، ترڅو سم د غني د رخصتۍ په وخت ودانۍ ته وروړسېږم او بيا نو هلته لږ په ارامه د زړه خواله ورسره وکړای شم. د غني له ما سره خبرې خوښېدې. تر اوسه يې څو ځله دا خبره راته کړې وه او زما يې تر دې لا هم غيرت، همت او مدام داسې په زيار او اخلاص کار کول خوښېدل. ډېر زيارکښه ځوان و. هر وخت به يې داسې تکړه کار کاوه، چې تا به وې د رستم زور يې په متو کې دی. لکه هېڅ ستړيا چې نه پېژني. ښه مې په ياد دي، يوه ورځ مې په خبرو خبرو کې په ستاينه ورته وويل:

_يره غني جانه! دې يوه شي ته هر وخت حيران يم.

_څه شي ته صېب؟

_ويم ته ګوره... داسې په ځان خوار يې. خو چې کار ته دې ګورم، حيران پاتې شم چې دې سړي په دې متو کې دومره زور له کومه کړ؟

غني په يوه عجيب خواشيني نظر راوکتل، وې ويل:

_څه وکم مامور صېب. چاره څه ده؟... يوه لپه يتيمان راله غاړې دي... که زه دې سختيو ته ځان ورنه کم، د هغو به څه حال وي؟

او له يوه ساړه اسوېلي سره يې پسې زياته کړه:

_نه دې دي اورېدلي چې وايي "مجبور ته مه وايه زوروره"؟

دې ځواب يې داسې سخت تاثير راباندې وکړ، چې نور مې هېڅ وته نه ويلای شول. په داسې حال کې چې زړه مې له درده څړيکې کولې، دغسې خواشينی ترې لاړم او خدای شته ساعتونه ساعتونه يې په کاله کې هم په کراره پرې نه ښودم. په دا بله ورځ چې ورسره مخامخ شوم، نو يو څه د ډاډګيرنې هڅه مې يې وکړه او کوښښ مې وکړ چې د راتلونکي لپاره يې هيله من کړم، خو ده، لکه هېڅ چې يې زما خبرو ته پام نه وي، نرم وموسل وې ويل:

_پرون مې لکه چې ډېر خپه کړې.

ما هېڅ ځواب ورنه کړ او دې هماغسې موسکی شونډې ورټاندې لاړ.

_ښښنه غواړم... بيا به هېڅکله داسې خواشينې کوونکې خبره راڅه وانه ورې.

ما، مازې وويلای شوه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_نه،نه...

او غوښتل مې نورڅه هم ووایم، چې دی په خبر کې راولوېد او په هسې خوښې ټوکو کولو یې زما د خندولو هڅې پیل کړې او چې ترې تلم، نو رښتیا مې هم ښایسته ډېر خندلي وو .

شپې ورځې پر له پسې تېرېدې، زموږ لیده کاته د پخوا په شان روان وو. او موږ دواړه له دې امله راضي او خوشاله له ژوند سره په وړاندې تلو، چې یو مازدیګر مې غني نابېره په خپل کارځای کې ونه لید. عجیبه وه دغه نن سهار مې لا ورسره لیدلي وو او اوس یې هېڅ پته نه لګېده. دې کار یو څه حیران کړم، مګر بیا مې هم دومره اندېښنه ورته ونه کړه. ځان مې په دې قانع کړ چې ښایي کوم ضروري کار ورپېښ شوی وي او دی یې لږ وختي د کار پرېښودلو ته اړ ایستلی وي، خو چې په دویمه او درېیمه ورځ یې بیا هم درك نه شو مالوم، نو زما په زړه هم ناارامتیا منګولې ښخې کړې. په څلورمه ورځ خو مې زیاتي طاقت تمام و. هماغه و چې مازدیګر له کاره د راتلو په وخت، ودانۍ ته له وررسېدو سره مخامخ بام ته وروختم او په کار لګیا استاکار، ګل استاد، مې له سترېي مشې وروسته وپوښته:

_استازه، دا څو ورځې وشوې چې ستاسو یو کارکوونکی، غني خان په خپل کار نه مالومېږي... چې دا ولې؟

ګل استاد خواشیني پاس راوکتل، وې ویل:

_هو مامور صیب!... غني جان زیاتي کار ته نه راځي.

_ولي، خیر خو دی؟.. خپله یې کار پرېښود، که تاسې له کاره پسې واخیست؟

_نه صیب، نه یې خپله کار پرېښود، نه بل چا له کاره پسې واخیست.. هغه غریب زیاتي د کار کولو له ښې ووت.

دې ځواب یې یو دم ټکان راکړ، وارخطا مې وویل:

_چګي شی (څه شی)؟~

ګل استاد په تعجب وویل:

_نه یې خبر؟!

او چې ما ورته "نه" کړه، ده هم په لنډ ډول کیسه راته وکړه، چې څنګه تېره یکشنبه ودانۍ ته د راختو په وخت، د غني سر څرخېدلی او له بامه لاندې رالوېدلی و.

او پسې وې ویل:

_دستي مو شپاخانې (روغتون) ته یووړ. هلته مالومه شوه چې درې پوښتۍ او ښي لاس یې مات دی. دا وخت حاجي صګیب (د ودانۍ څښتن) هم راورسېد. خیر دې یوسي، مخامخ ډاکټرانو ته ورغی، ورته وې ویل چې په روپیو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کې چورت مه وهئ، هرڅومره روپۍ چې پرې لګېږي زه ورته ولاړ یم. تاسې د سړې چاره وکئ... خو ډاکټرانو ورته وویل چې د پوښتیو ایلاج (علاج) به یې لا وشي. منګر (مګر) د لاس چاره یې نه کېږي.. هډوکي یې جزغې جزغې دي... هماغه وو چې په بند کې یې غوټ ورپرې کړ.

دې خبرو داسې وبوړنولم، لکه پر سر او مخ چې مې د غومبسو ځاله رالوېدلې وي. هېښ پېښ پر خپل ځای ولاړ وم. دغسې لالهاده مې استاکار ته ورکتل، چې د ودانۍ د څښتن په ستایلو سر شو:

_له حاجي صېب سره دې خدای ښه وکي، ډېر نېك سړی دی... د غني جان د ایلاج ټول لګښت یې په غاړه اخیستی... هر وخت پوښتنې ته ورځي، هر ځل څه مېوه، څه خواړه ورسره وړي.

او په یوه له ویاړ او احسانه ډکه لهجه یې پسې زیاته کړه:

_پنځه زره روپۍ یې نورې هم، دغسې ورکړې!

په ما باندې خدازده ولې، د قار څپې راودانګل. بې اختیار وغُرېدم:

_پنځه زره روپۍ، پنځه زره!.. هه... چې دا روپۍ خلاصې شي، نو بیا؟... د هغه لاس بیه، چې د چا په کار کې غوڅ شي، بس همدومره ده؟ !

ګل استاد څو شېبې دغسې هك حیران راوکتل، خو هېڅ یې ونه ویل. او زه، هماغسې قارجن د روغتون په لور ترې وخوځېدم.

8/3/1357ل کال

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بدکاره

کریم جان د غلام سخي د دوکان مخې ته پر وړه څوکۍ ناست و. د چایو ډکه پیاله په لاس نرم نرم ورسره ږغېده، چې مخامخ ښځې یې پام ځان ته ورواړاوه. ښځه له کیڼ لاس ته پرتې کوڅې راوتلې وه. پیکه شنه بوغره (چادري) پر سر، نرۍ جګه ښځه وه. هماغلته وړاندې پاخه سړك ته پر وروتلې لار ودرېده. تلولی غوندې یې شا و خوا وکتل چې پر ده یې سترګې ولګېدې، خدازده ولې لږ پرې راتاو شانتې شوه، څو شېبې یې نېغ نېغ وروکتل. دې کار د کریم جان پر تندي د حیرانتیا ګونځې جوړې کړې، څو ګډوډ فکرونه سر ته ورغلل. لا سر ته د ورغلیو فکرونو په سره سمولو لګیا و چې ښځې بېرته مخ ترې واړاوه، وړاندې د بازار په منځ کې د تېر شوي پاخه سړك پر لوري وخوځېده. خو څو ګامه پس بېرته ودرېده، بیا یې ده ته تر شا وروکتل. بیا بېرته یو څو ګامه وړاندې لاړه، بیا بېرته ودرېده، ده ته یې تر شا وروکتل او چې کریم جان یې بیا هم هماغسې خوا ته ورکتونکی وموند، دا هم راتاو شوه، دغسې ورو ورو او زړه نازړه پرې رارهي شوه. د کریم جان زړه دربا پیل کړه، وارخطا یې یو دوه ګړندي غوړپه له چایو وکړل، یو ګونګ شانته ګومان ورپیدا شوه. ښځې هماغسې ده ته کتل، وار په وار دوکان ته رانیږدې کېده. چې ور ورسېده، پرې ورتاوه شوه، د ده مخې ته غلام سخي ته مخامخ ودرېده. کریم جان، وچ حلق، ښځه له نیږدې، له نظره تېره کړه. دلته له نژدې دومره جګه ورته ونه اېسېده، خو نرۍ او ډنګره اوس هم وه. بوغره یې ښایسته ډېره زړه وه، څو ځایه یې شلېدلې وو، چې په بېلابېلو تارونو بدرنګه ګنډل شوي وو. نورې جامې یې هم خوارې، خو پاکې وې. ښځې داسې وښوده لکه له دوکانه چې یې کوم شی په کار وي. د بېلابېلو شیانو پوښتنې یې له غلام سخي څخه وکړې او چې هر وار به د هغه پام د شیانو په پلټلو پسې پر بله شو، دی به بیا کریم جان ته په څنګ وروکتل. کریم جان هم شرمندوکې موسکا پر شونډو څو ځله سترګې ورسره وجنګولې او هر وار یې خواره خوندور شوقونه ورکې حس کړل .

ښځې اخر هېڅ شی هم ونه پېرل. بېرته رهي شوه. او چې له لږ وړاندې ځایه یې بیا هم ده ته تر شا وروکتل، نو د کریم جان ګومان هم په یقین بدل شو. زیاتي نو دلته کښېناستو ارام نه ورکاوه، ژر یې تشه پیاله پر خپل ځای کښېښوده، غلام سخي ته یې وویل:

ـــزه دستي بېرته راځم.

او پاڅېد. ښځه د پاخه سړك پر خوا روانه وه. دی هم پسې رهي شو. ښځه د سړك پر غاړه ښي لاس ته تاو شوه. دی هم بازار ته له وررسېدو سره ښي لاس ته پسې تا شو. خو د خلکو په ګڼه ګوڼه کې یې ښځه ونه لیدلای شوه. وارخطا د ګوتو پر سر ودرېد، غاړه یې د هغې د موندلو په تمه اوږده کړه، چې بیا یې هم ونه لیده، لا یې ګام پسې چابك کړ، تلولی رهي شو. له ښه مرغه یې څو ګامه پس بېرته سترګې پرې ولګېدې. د یوه پلورنځي مخې ته ولاړه وه. ځان یې د هغې د لویو ښیښه یي کړکیو شا ته د اینبو توکو په ننداره اخته کړی و. کریم جان خوشاله وموسل، په زړه کې یې وویل: "شاباس د نور لورې. ماسکه ویل رانه ورکه شوې، خو ته دلته راته ماتل وې...او پرې وررهي شو، چې شېبه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پس هغې هم ولید، ننداره یې پرېښوده، بېرته رهي شوه. کریم جان ځان ورورساوه، څو ګامه دغسې چوپه خوله څنګ په څنګ ورسره لاړ، چې لږ سره یوازې غوندې شول، هماغسې په تلو تلو کې یې ورته وویل:

_سلام، چېرته داسې له خیره روانه یې؟

ښځې بې له دې چې وروګوري، وویل:

_هېچېرته نه، کورته ځم.

پسې وې پوښتل:

_او ته؟

کریم جان لنډ وخندل:

_زه؟... نه پوهېږم، هرځای چې ته وایې.

دی غلی په څنګ وروکتل، څه یې ونه ویل. خو کریم جان وړاندې لاړ:

_څنګه؟ ما هم درسره بیایې؟

ښځې ځان ناګومانه واچاوه:

_چېرته؟

_ستا کور ته کنه.

ښځې بیا په څنګ وروکتل، ماناداره یې وویل:

_هلته به نو څه وکو؟

او چې کریم جان په خندا وویل:

_هېڅ، یو سات به سره کېنو.

دې هم لنډ وخندل، وې پوښتل:

_پیسې لرې؟

_هو کنه.

_څومره؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کریم جان ویاړلي وویل:

_دغومره خو شته چې ستا چاره پې وشي.

او مخکې له دې چې ښځه څه ووایي، ترې وې پوښتل:

_وایه، څو روپۍ غواړې؟

ښځې ورغبرگه کړه:

_یو نیم سل.

کریم جان بې اختیاره تکرار کړه:

_یونیم سل اوغانۍ؟

ښځې وویل:

_هو. یونیم سل اوغانۍ، لرې یې که نه؟

کریم جان ناارامه خټ وگراوه، وچونگېد:

_خود یې لرم... خو دا پیسې لږ ډېرې نه دي؟

_نه. پې ارزم.

کریم جان څه ونه ویل، دغسې چورتي څو گامه ورسره لاړ، ښځې وپوښتل:

_څنگه، خوښه دې ده که نه؟

کریم جان ناراضه څه وگونېد، خبر یې واړوله:

_نوم دې چگې شی دی؟

_څې کیې؟

_هېڅ دغسې،

ښځې وویل:

_مهمه نه ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسې وې پوښتل:

_ځنګه. یونیم سل اوغانۍ. سمه ده؟

_کریم جان بیا خبر واړوله، په اعتراض یې وویل:

_نو لږ تر لږه دې دا عمر خو راته ووایه کنه چې درګرده همدا یونیم سل، یو نیم سل اوغانۍ کیږي... ځوانه یې؟

_هو.

_ځوکلنه؟

شپږوېشت.

_ښایسته یې؟

_هو!

کریم جان په خندا وویل:

_ته کوم چې مخ دې وګورم؟

ښځې ته قار ورغی، وغورېده:

_دلته نه، په کور کې.

او چې کریم جان بیا هم سرګردانه تکرار کړه:

_یونیم سل اوغانۍ.

د ښځې خلق هم ورته تنګ شو. بې حوصلې یې ورغبرګه کړه:

_ډېرو خبرو ته حاجت نه شته. یو نیم سل اوغانۍ، ځې که نه؟

کریم جان پوه شو، چې ښځه له خپلې خبرې نه اوړي. که خبر ډېره ورسره وشني، دغسې به یې پر خپل ځای پرېږدي. ځکه یې ویره خوله په خوشامند ورته وویل:

_دا دومره بې حوصله کېږې ولې؟ ... خود به درسره لاړ شم خو په یوه شرط، که مې خوښه نه شوې، بېرته درنه ځم. سمه ده؟

ښځې وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـسمه ده.

پسې زياته يې کړه:

ـزه اوس درنه مخكې كېږم. ته تر شا راپسې راځې... چې ورك نه شې. ښه؟

كريم جان د سر په خوځولو ورته "ښه" کړه. خو ښځه لا نه وه ترې رهي شوې، چې وې پوښتل:

ـگوره، څوك مېږه، مېږه خو به نه لري، چې بتره به په جنجال ورسره ككړ يو .

ښځې وويل:

ـچې مېږه مې ژوندى واى، اوس به تا سره تلم؟

او گامونه يې پسې چټك كړل. كريم جان هم يو مناسب واټن ترمنځ تر شا ورپسې رهي شو. ښځه ښايسته ډېره لار دغسې مخامخ وړاندې لاړه، چې دوكانونه لږ سره رنگړي شول، ښي لاس ته يوه تنگ سړك ته ورتاو شوه. هلته لا ډېره لاره نه وه تللې، چې بيا ښي لاس ته يوې نرۍ كوڅې ته وروگرځېده. ښځې د كوڅې په خوله كې پښه ونيوله. په ده پسې يې وكتل او چې دى يې له ليرې د دې خوا ته راروان وليد، سر يې كښته واچاوه، سيخه په كوڅه ننوته. كريم جان هم گام ورچټك كړ. وچ حلق او دربېدونكي زړه يې كوڅې ته ځان ورورساوه، نېغ ورننوت. څو گامه وړاندې يې ښځه وليده چې دغسې څوړند سر ورو ورو په تنگه باريكه كوڅه كې وړاندې ځي. كوڅه تشه وه. مازې خال خال به څوك په كې راڅرگند شو، چې خدازده په كومو چورتونو كې ورك يې خپله لار وهله. كريم جان همداسې په تلو تلو كې د كوڅې دواړو غاړو ته ولاړ كورونه له نظره تېر كړل، ټول بې ډوله په يو بل پورې نښتي، كاږه واږه او خواره بشكې وو. بيا يې د هغې په منځ كې نرۍ بهېدونكې بيالې ته وروكتل، چې د شا و خوا كورونو خاورو خځلو په كې لامبل. ترې راپاڅېدونكى خوسا بوى يې زړه وروهسكاوه. بېرته يې ښځې ته سترگې ترې واړولې، هماغسې څوړند سر وړاندې تله. ښځه له څو نورو كورونو هم تېره شوه. اخر كيڼ لاس ته د يوه واړه كور په خړ وره ورننوته. كريم جان هم په بيړه ځان ورورساوه، چې وره ته وررسېد، ژر يې شا و خوا وكتل، سيخ پرې ورننوت. د وره شا ته يې په يوه نسبتاً تياره دالان كې ځان وموند چې ابل سره يې سراى ته ورووت. دى لا دغسې پكر پر خپل ځاى ولاړ و او له تيارې سره يې د خپلو سترگو د اشنا كولو هڅه كوله چې څنگ ته لږ وړاندې يې د ښځې غلى ږغ واورېد:

ـراځه كنه.

ده ژر د ږغ لور ته وروكتل. هلته يې ښځه وليده چې كيڼ لاس ته د يوې كوټې وره ته ولاړه وه. ښځې ور پرانيست پسې زياته يې کړه:

ـراځه دلته، دې كوټې ته.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دی وړاندې ورغی، کوټې ته ورننوت. وړه کوټه وه یوه زړه توشکه یې په یوه ګوټ کې اواره وه یو وړوکې بالښت هم ورباندې ایښی و. نور ډېر څه نه وو په کې. خو په ښه سلیقه جوړه او پاکه ستره مالومېده. د دالان غوندې تیاره هم نه وه، سرای ته ورخلاصې یوې وړې کړکۍ د تېر مازدیګر پسته رڼا په کې خوروله، ده لا دغسې په کې کتل، چې ښځې وویل:

_هلته په توشکه کېنه.!

کریم جان بې له دې چې څه ووایې، بوټونه وویستل، پر توشکه کښېناست. او چې له هغه ځایه یې ښېرته دې ته ورو‌کتل نو د لومړي ځل لپاره یې سترګې د ښځې پر لوڅ مخ ولګېدې. د کریم جان سترګې دغسې وچې کلکې پکې پاتې شوې، ښځه رښتیا هم ځوانه وه، د همدې پنځه ویشت شپږ ویشت کالو. په څېره هم بده نه وه. غټې تورې سترګې، ښایستوکې نرۍ پزه او راکښونکې خوله او شونډې. مازې ډنګر مخ او غومبورو یې لږ ژېړه لمبه کوله. خو نور یې هرڅه ښه وو، کریم جان خپله پرېکړه کړې وه، خوشاله یې سترګې وځلېدې، نرۍ موسکا یې پر شونډو وغوړېده. او چې ښځې وپوښتل:

_ښنګه، ځې که پاتې کېږې؟

هماغسې موسکی شونډې یې وویل:

_پاتې کېږم.

دا ځواب یې پر ښځې هم ښه ولګېد. ویره خوله پرې راوړاندې شوه وې ویل:

_سمه ده. نو راکه، اول پیسې راکه.

کریم جان لاس کړ، یو سلګون او یو پنځوس ګون یې ښځې ته ورکړ. بیا یې ښنګ ته د هغې کښېناستو ته ځای خوشې کړ. خو ښځې هماغسې پر خپل ځای ولاړ وویل:

_دستي. زه اوس مازې ابلې کوټې ته ځم، دستي بېرته راځم. ښه؟

او ښو کریم جان څه ویلو ته خوله راسموله، ښځه بیا له کوټې وتلې وه. ښځه په بیړه د سرای په ابل سر کې پرتې کوټې ته ورغله، چې یوه وړه نجلۍ په کې ویده وه. یو زوړ بوډا یې ښنګ ته ناست و. بوډا خواشینی او ناارامه مالومېده. د دې په ورننوتو یې اندېښمن پاس وروکتل، ښځې په ځای کې د پرتې نجلۍ پر تندې لاس کښېښود، وې ویل:

_ښنګه ده نجلۍ؟ تبه یې لا نه ده شلیدلې؟

بوډا سر وښانده:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنه لورې، هماغسې سره تبې ده.

ښځې د نجلۍ پر خولې جن سر لاس راوکيښ، غلی يې پر تاوده غومبوري مچ کړه. بيا يې بوډا ته کړه:

ـهه، دا پيسې واخله، دستي بازار ته لاړ شه... څه دوا موا ورته واخله.. که پيسې پاتې شوې، لږ خواږه هم درسره راوړه، ښه؟

بوډا د سر په ورته خوځولو پيسې ترې واخيستې. بيا يې زړه کلوشه په پښه کړه، لرگينه خيرنه لکړه يې تخرگ ته واچوله، په احتياط له کوټې ووت. ښځې څو ځلې نور هم د نجلۍ پر مخ او سر لاس راوکيښ، پر مخ او تندي يې مچ کړه. وروسته له هغه پاڅېده، لمدې سترگې يې په ورغويو پاکې کړې، آبلې کوټې ته ورغله.

17/7/1356ل کال

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ سترګه

زما د نیا راتلو ته به ټول کور خوشاله و. زما خوښي خو بیا تر ټولو ډېره وه. علت يې هم ښکاره و. زه پوهېدم چې د هغې له راتلو سره زما د ژوند تر ټولو خوږې شپې ورځې پیلېږي. د نازونو او نازولو شپې ورځې، د مور و پلار له منته بېغمه د شوخیو او سات تېریو شپې ورځې، او دا وړې په تودو شپو کې پر بام د ویدېدلو، د نیا پر ورانه باندې سر ایښی له ستورو ډك اسمان ته د ورکتلو او د شپې تر ناوخته د هغې د خوږو کیسو د اورېدو شپې ورځې.

هسې خو مې نیا په نور کال کې هم وخت ناوخته راپېښېده، خو دا راتګ به يې مازې د دوو، درو شپو و، چې هغه به يې هم اکثره زما له مور سره په خپلو ضروري خبرو تېر کړ. خو د توتو ټولولو پر وخت به دوه درې شپې نه، بلکې بشپړې پنځه- شپږ اونۍ راکره راغله. دا وخت به زموږ په باغ کې کار ډېر و. دومره ډېر چې ان مور به مې لا له ابا سره باغ ته تله، چې تر تیاره ماښامه توت ورسره ټول کړي. ښکاره ده چې زه او زما وړوکی ورور يې په کور کې یوازې نه شوو پرېښودلای. باغ ته يې هم نه ورسره بېولو، چې بیا مو د دوی خبره له کاره ایستل. هماغه وو چې نیا به يې زموږ پالنې ته راوغوښته، هغې هم له خدایه همدا غوښتل، ځکه په دې ډول به هغې ته هم له موږ سره د څو اونیو تېرولو موکه برابره شوه.

دغه کال هم همداسې وشول. چې د تولو ټولولو وخت راورسېد، نیا ته مې يې احوال ورکړ. دوې ورځې پس هغه هم مازدیګر قضا مهال راورسېده. تر هرچا دمخه يې ما رغ واورېد. له هماغه دباندې ځایه يې راناري کړې:

_لال بسی، وه لال بسی...!!

له دې سره ما هم بې اختیاره چغې کړې:

_انۍ!، انۍ!... انۍ مې راغله.!

او خوشاله مې له سرایه وروځغستل. چې وروروسېدم، ټینګ مې يې ډنګر لینګې په غېږ کې ونیول، دومره مې دېخوا اپخوا وځنګوله، چې نژدې مې "درب!" پر مځکه راغورځولې وه. انۍ مې وارخطا لاس دېوال ته تکیه کړ. په خندا يې وویل:

_مه کوه زویه چې غوځاره دې کړم .

او ویره خوله راټیټه شوه "چرپ!... چرپ!" يې دواړه غومبورې په پسته کنډاسه خوله رامچ کړل. بیا يې د لاس غوټه پر مځکه کښېښوده. ټینګ يې په غېږ کې ونیولم. په همدې ترڅ کې مې مور و پلار هم راورسېدل. د سترې مشې له ور سره کولو وروسته ټول، په داسې حال کې چې ابا مې يې غوټه ورسره رااخیستې وه، کاله ته ننوتو. په کوټه کې يې د پخوا په شان څنګ ته کښېناستم .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیا مې له مور و پلار څخه د حال احوال پوښتنه وکړ. بیا یې، په داسګې حال کې چې ورو ورو زما پر سر لاس راکښود، څو شېبې نورې هم په دېخوا اېخوا خبرو ورسره تېرې کړې. وروسته له هغه یې زما له مور څخه وغوښتل چې غوټه یې ورته راواخلي. خو مور مې لا له ځایه نه وه خوځېدلې، چې ما ټوپ کړل، د کوټې له کونجه مې یې ښایستوکې غوټه ورته راوړه او له تمو ډکې سترګې مې نېغې ورته ونیولې. نیا مې راپوه شوه. په کټکي یې وخندل، سم د لاسه د غوټې په خلاصولو لګیا شوه. چې خلاصه یې کړه، زما د زړه درزا هم زور واخیست. نه، ګومان مې نه و غلط. نیا مې دا ځل هم ښایسته ډېرې نینې او سرې او سپینې او ژېړې او شنې پتاسې ورسره راوړې وې! لا مې دغسې سراښې (حریصې) سترګې هغو ته نیولې وې، چې نیا مې یو ډك موټ په لمن کې ترې راواچول. خو زه په دومره نه وم قانع، خپل موټ مې هم ترې راډك كړ او بیا نو دغسې په تراټ، زما د مور په منت او د نیا او ابا د خندا په کړس کې، له کوټې ووتم .

ماخوستن چې ځایونه پر بام هوار شول او ټول په خپلو ځایونو کې ورته وغځېدو، زما هم ډېر طاقت ونه شو، په شوق د نیا ځای ته وروځکېدم، ومې ویل:

ــانی.... وه انی!

ــڅه وایې زویه؟

ــکیسه... یوه کیسه.

نیا مې مهربانه راته "ښه" کړه، پسې وې پوښتل:

ــد څه شي کیسه؟

او چې ما وویل:

ــد ښاپېریو کیسه.

دې هم له لږ سوچ وروسته د یوې داسې ښکلې ښاپېرۍ کیسه راته پیل کړه، چې له ډېرې ښکلا یې د اوبو څاڅکي په مرۍ کې مالومېدل.

زما د نیا زښته ډېرې کیسې زده وې. یو مخ بېلابېلې او یوه تر بلې په زړه پورې. د فتح خان او رابیا او ادم خان او درخانۍ له کیسې رانیولې بیا د کوهٔ قاف د ښاپېریو، تورو او سپینو دېوانو، او اووه سرې ښامارانو تر کیسو پورې، چې له خولو یې اورونه بادېدل او غرونه او ځنګلونه یې په مازې ساه پې ورکښلو ایرې کول. د خردجال او جوج ماجوج له کیسو رانیولې بیا د مځکې او بنیادمو د جوړښت او د اسمان د بېلابېلو تبخو (طبقو) او د هغوی په ورونو کې د ولاړو ملایکو تر کیسو پورې، چې شیطان لعین اسمان ته ورختو ته نه پرېږدي او هر وار چې هغه لعین دا هڅه وکړې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوی یې د ستورو په کاڼو وولي او ببرته یې لاندې ترې راواچوي. ان د محشر او قیامت د ورځې او جنت او دوزخ کیسې لا ورمالومې وې. او دا، همداسې ښه وه، ځکه د هغې له رویه اوس زه هم په ښایسته ډېرو شیانو پوهېدم. مثلاً زه پوهېدم چې دا څلور کونجه دنیا ټوله د یوه لوی غوایي پر ښکر ولاړه ده؛ دا ښکر بیا پر یوې لویې ګارې ایښې او دا لویه ګاره هم د یوه غټ کب پر ملا پرته ده، چې هغه بیا خپله د زښته ډېرو اوبو په منځ کې لامبي. زه پوهېدم چې مثلاً زلزله ولې کېږي، ته وایه څنګه؟ ډېر ساده:

کله چې د دې غویي یو ښکر، چې دا ټوله دنیا ورباندې ولاړه ده، ستړی شي، نو بیا څه شی کوي؟ دا هم ډېر ساده: دا څلور کونجه دنیا خپل ابل ښکر ته ورغورځوي او د دې کار په کولو سره خو نو مالومداره خبره ده چې دا ټوله دنیا هم ولړزېږي او زلزله وشي. ښکاره ده چې د دې لړزېدو له امله به دا ټوله دنیا د وخته لا نړېدلې وای. خو له ښه مرغه خدای پاك د غرونو لوی مېخونه ورکې ټك وهلي او همدا د غرونو لوی مېخونه دي، چې مځکه یې ټینګه رانیولې او نړېدو ته یې نه ورپرېږدي. ماته اوس ان دا هم رامالومه وه، چې مورږ ټول بنیادمان له خاورو جوړ یو. دا خبر خو مې یوه ورځ خپله لا حیران راباندې راټولو همزولو ته ثابته کړه. بې له دې چې نیا مې راښودلې وي. اوه چې څومره په ځان وویاړېدم. کاشکې تاسې هم راسره وای، چې د دوی هك پك مخونه مو لیدلي وای! ټول مې خړ پړ په ځای کښېنول! ښه مې په یاد دي، د خوړ څنګ ته پر لویه پرښه سره ناست وو. ما د بنیادمو د جوړښت کیسه ورته کوله، چې ورته ومې ویل چې مورږ ټول له خاورو جوړ یو. شکمن یې یو بل ته سره وکتل، ماناداره غونډې یې سره ووسل. زمورږ د ډم زوی، جلاتي خو راپورې ولا خندل. لکه خوشې دروغ چې ورته وایم. دې کار یې وینې راکې په غورځنګ کړې. زما دنیا په خبر کې شك؟ هغه هم د دې تیزن جلاتي له خوا؟... نه!... په هر ډول چې وي، باید چاره مې یې کړې وای. هماغه وو چې قارجن مې د دوی جینګې خولې له نظره تېرې کړې، له لږ سوچ وروسته مې وویل:

_نې (نه یې) منئ؟

دوی وویل:

_نه!

ما ویل:

_نې منئ؟

دوی ویل:

_نه!

ما بیا وویل :

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـنې منئ؟

او چی دوی بیا وویل:

ـنه!

ما هم چټك لستوڼی بډ واهه، د دوی ټولو په مخ کې مې خپل مړوند څو واره ښه کلك وګراوه. چې لیکې لیکې خاورې پرې راپستې شوې، هماغسې قارجن مې مړوند دوی ته ونیو، پرې وربرچ مې وهل:

ـدا ڇګي شی دی، ها؟...

دوی چې زما په خاورو خړ مړوند ولید، سره تلولي غونډې شول. خو لکه چې بیا یې هم سمه زړه ته نه وه لوېدلې، ځکه یې ژر ژر خپل مړوندونه هم وګرول او چې د دوی پر هغو زما تر مړوند لا ډېرې خاورې راپستې شوې، نو دوی ته هم بله چاره ورپاتې نه شوه، بې له دې چې دغسې ژېړې سترګې غلي پر ځای کښېني. له دغې ورځې وروسته نو بیا چا زما په خبر شك ونه کړ. ما هم، هره شپه چې مې نیا کومه کیسه راته کړې وه، په دا بله ورځ شا و خوا راباندې راټولو همزولو ته په مزه مزه اوله خاصو ډمامو په ډك انداز اوروله. یو څه مالګه مې له خپله ځانه هم پرې دوړوله. خو اوس چې مې دوی ته بنیادم د جوړښت غونډې ګرانه خبر ثابته کړې وه، نو کومه و هغه د نر زوی، چې څه په کې وواېي!. بس ټول به راته غوږ غوږ وو او له ستاینو په ډك نظر به یې راکتل، چې تر دوی ټولو په ډېرو شیانو پوهېدم. ما هم خدای شته من من غوښې پرې اخیستې. هم پر دوی باندې د بروالي او هم پر دوی د خپل دومره لوی تاثیر له امله. په تېره بیا چې د محشر د ورځې او جنت او دوزخ کیسې به مې ورته کولې. دې کیسو نه یوازې پر دوی، بلکې پر موږ ټولو خپل خاص اغیز لاره. کله چې به مې د جنت د ښکلو باغونو او چمنونو، په کې ناستو راز راز مرغانو او تر شاتو لا د خوږو مېوو او له شیدو او شاتو څخه د ډکو ویالو کیسې ورته راواخیستې، نو زما غونډې به د دوی زړونه هم ورته منښي منښي شول او خولو به مو اوبه ورته وکړې. او د دوزخ کیسو خو به ځای پرځای غوني راوتښتول.

د هغه د غټو او ژورو تنورونو، په کې د بلو اورونو کیسو چې لمبو یې کاڼي ویلي کول، او د دومره ډېرو مارانو او لړمانو د چیچلو او د سره اور په ګرزونو باندې د وهلو ـ ډبولو کیسو به داسې له ډاره ولړزولو، چې بې اختاره به مو په خاورو سپېرې کړې ګوتې د پزو پر سرونو راوکښلې او په توبو توبو به مو له خدایه وغوښتل چې ترې ومو ساتي.

ښکاره ده چې په دې دومره پوهې ویاړېدم. او د دې خبرې کولو ته خو نو حاجت هم نه شته، چې دا ټولې کیسې به نه وای رامالومې، که مې نیا نه وای راته کړې .

دغه شپه هم، چې د ماښام له ډوډۍ وروسته بام ته راووتو او هر څوك په خپل ځای کې پرېووت، زه د نیا ځای ته ورغلم، سر مې د هغې پر مړوند کښېښود. څو شېبې مې دغسې پاس اسمان ته وروکتل، چې نن یې د ستورو ځلا د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بشپړې راختلې سپوږمۍ رڼا یو څه ورتته کړې غوندې وه. وروسته له هغه مې بېرته نیا ته مخ ورواړاوه، یوه کیسه مې ترې وغوښته. چې دې وپوښتل :

د څه شي کیسه؟

ما هم ورغبرگه کړه:

_د کیامت کیسه.

د قیامت د نامه اورېدلو خدازده ولې خواشینې کړه، گرومجن یې وویل:

_هی، هی... پوښتنه یې مه کوه زویه چې ډېر تریخ ساهت (ساعت) یې دی.

او دیوه ساړه اسوېلي له کښلو سره ژورو اندېښنو یووړه. بیا یې لکه له ځان سره چې ږغېږي، هماغسې اندېښمن پسې وویل:

_روزي ماشر کې جان گودا...ا..ز بو وَد. اولین پورسیش از نه... ما... ا... ز بو وَد.

)روز محشر که جانگداز بود اولین پرسش از نماز بود(

زه مې دنیا په پارسي چندان پوه نه شوم، خو څه مې ونه ویل. ما ویل مه یې کوه په خپله خوښه وړاندې لاړه شي. له ښه مرغه دې هم ډېر ونه ځنډولم. په داسې حال کې گچې گوتې یې زما په وېښتو کې ښخې کړې وې او نرم نرم یې زما سر پرې گراوه، وړاندې پسې لاړه:

_وایي په دغه ورځ به لمر مازې یوه نیزه پر سر جگ ولاړ وي، زویه.... خلك به تر زنې په خپلو خولو کې ډوب وي. او د سر ماغزه به یې د اوبو غوندې په کوپړیو کې خوټېږي. مځکه به هم سره تبۍ وي... موږ به ټول د خدای پاك په اوزور (حضور) کې ولاړ یو، د هر چا املنامې (عملنامې) به یې مخې ته ورته ایښې وي. که چا په دې دونیاښه کړې وي که بد، ټول به په کې لیکلي وي، زویه...

ما چې دا ټول شیان د خپل ذهن په سترگو لیدل، ناڅاپه مې ورغوڅه کړه:

_نو دا ټول شیان څوك په کې لیکي، انۍ؟

_ملایکې یې لیکي، زویه، ملایکې.!

او چې ما حیران وویل:

_ملایکې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نرم يې وخندل، وې ويل:

_هو زويه... وايي د هر بنيادم پر اوږو دوه ملايکې ناستې دي، يوه پر ښي اوږه، بله پر کيڼه اوږه. د ښي اوږې واله يې د سړي ښه کارونه ليکي، د کيڼې واله يې بد کارونه.

ما بې اختياره لاس اوږې ته وروړ، خو نيا مې په خندا وويل:

_نه زويه، ملايکې څوك په لاس نه شي رانيولای، هغوی له نوره جوړې دي، موږ بنيادم يې نه ليدلی شو، نه نيولی.

زه له خپل کاره لږ خړ غوندې شوم. شرمندوکی مې لاس له اوږې ايسته کړ او د نيا خبرو ته غوږ شوم، چې پسې زياته يې کړه:

_خو له دې ټولو خبرو مخکې بايد اخر زمان راشي زويه. او اخر زمان هم تر هغو نه راځي، چې څو يې اول الايم (علايم) نه وي راغلي...

له دې سره يې بيا لږ خواشيني په ږغ ورګډه شوه، انديښمن يې پسې وويل:

خدای مې دې غاړې نه بندوي، ځينې الايم خو يې دغه اوس لا راغلي... زه چې دې خلکو ته ګورم...

او د يوه ساړه اسويلي په کښلو يې خپله خبر نيمګړې پرېښوده. خو ما دېرې چوپتيا ته پرې نه ښوده، ترې ومې پوښتل:

_څه الايم؟

نيا مې لنډ په څنګ راوکتل، هماغسې انديښمنه وړاندې لاړه:

_هو زويه! نو وايي چې په اخر زمان کې به خلك ډېر بې لمازه شوي وي. بې لمازه څه چې په دين به شرمېږي لا!، توبه خدايه، توبه... وايي د مال او دولت مينه به زښته په کې ډېره شوې وي. دومره ډېره، چې له دين او ايمانه به پرې تېر وي... شرم او حيا به يو مخ له خلکو کوچېدلی وي. ښځې به له مېړونو حيا نه کوي او کشران له مشرانو.. وايي په اخر زمان کې به ښځې د نرو ډول کوي، نر د ښځو. خدای مو دې ترې وساتي زويه. په ښار کې خو همدا اوس لا دغه حال دی. د ښځو وېښته تر څټه رالنډ دي او نر بيا درګرده لګيا دی، خپلې څڼې ورته اوږدوي. څو يې مخې ته ورنه شي له شا به يې نه نر وپېژنې، نه ښځه... وايي په هر کاله کې به سازونه غږېږي، داشی خو يې اوس ان کلو ته لا راغلی، چې هر کاله ته ورشې، همدا رادوګانې (راډيوګانې) دي، چې په کې چالانه دي، همدا د سازونو درنګ و درونګ دی، چې په کې جوړ دی... زه خو چې دې ټولو الايمو ته ګورم زويه، اخر زمان تيار راغلی بوله، بس مازې د خر جدال او جوج و ماجوج راتله لا پاتې دي....

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د خردجال او جوج و ماجوج کيسه خو يې نو ما ته هم رامالومه وه، چې دومره غټ خر يې دی، چې له غرونو او سيندونو څخه په مازې پښه اړولو تېرېږي او د وېښتو هر تار يې اويا زره سازونه ږغوي؛ هغه هم داسې خوندور چې په مازې اورېدو يې خلك بېسده کېږي. خرشنه يې هم د سرو زرو غونډې بربښي، چې ترې راولوېږي، هرڅوك د سرو زرو په تمه ورمنډې کړي، خو چې راوايې خلې نو سره زر نه، بلکې مازې خرشنه يې رااخيستي وي. خو په دې کار يې ايمان هم له سره الوتی وي او کاپر له دنيا تېر شي. زه پوهېدم چې خردجال همدا اوس- اوس د کوهْ قاف په يوه غار کې د خپل خره د ځل په ګنډلو لګيا دی. کرۍ ورځ يې په همدې کار تېره شي، ماښام چې ستړی ستومانه د ځل له ګنډلو راخلاص شي، نو خوشاله وايي چې: "سبا به له خپل خره سره پې وروزم". خو چې "خير!" يې نه وي ويلی، نو سهار چې ګوري د خره ځل يې ټول بېرته جړانګې براڼګې شوی وی. هماغه دي چې دی هم بېرته د ځل په ګنډلو لګيا او خلك ترې خلاص شي. دا کار ان د قيامت تر شپې پورې همداسې روان وي، خو د قيامت په شپه دی هم وايي چې سبا به "له خيره!" پې وروزم. له همدې کبله يې په دا بل سهار، د "خير" ويلو له برکته، د خره ځل نه وي ټوټې- ټوټې شوی او دی هم په خپل خره سپور له غاره پسې راووزي .

او بل يې دا جوج ماجوج دی، چې په "چين ماچين" کې د يوه لوی او پرېړ اوسپنيز دېوال شاته بند پاتې دی. دا بلا يې بيا دومره واړه دي، چې ان د يوې وړې ترخې سيوري ته يې لا په زرګونو تنه پراته وي او خپل ټوپکونه يې ښېغمه د ترخې پر څانګو ورته ځړولي وي. خو له دې ټول وړوالي سره يې شمېر بيا دومره د خره له مرګه ډېر دی، چې همدا پنډ اوسپنيز دېوال، چې دوی يې شاته بند دي، بس په مازې يوه ورځ کې په څټلو څټلو د يوې پاڼې غونډې نری کړي. دومره نری، چې ماښام ان د دېوال ابله خوا ترې ښکاري، خو ددوی خوله هم خدای شکر د "خير" په ويلو ماته کړي، ځکه نو دوی هم، ماښام چې له خپله کاره راخلاص شي، مازې وايي چې: "سبا به دا پاتې برخه هم وڅټو او بيا به نو پر خلکو ورخوشې کېږو". خو سهار چې ګورې نو دېوال د خدای په حکم بېرته هغومره پنډ شوی وي، لکه پرون چې و. په دې ډول دا کار هم د قيامت تر شپې پورې همداسې روان وي، خو د قيامت په شپه اخر دوی هم "خير" وايي. هماغه دی، چې دېوال په دا بله ورځ بېرته پنډ نه شي او دوی يې د پاتې برخې له څټلو وروسته په خلکو راخوشې شي او ټول کلي او ښارونه ريز مريز کړي...

زه لا په همدې چورتونو کې ډوب وم، چې نابېره مې له شا و خوا باموئو څخه ګونګوسی تر غوږ شو. حيران مې غوږونه څك کړل او چې نيا مې وويل: "سپوږمۍ يې نيولې" او په توبو او زاريو سر شوه، ما هم چټك پاس وکتل. عجيبه وه، سپوږمۍ رښتيا هم بل ډول مالومېده. تك سپين مخ يې اوس ژېړبخونه سره لمبه کوله. لکه چا چې رنګ ورشيندلی وي. وارخطا مې نيا وپوښتله، خو هغې د ځواب پرځای ژر ژر کلمه درسته کړه، تلولی يې وويل :

_هله زويه! کليمه درسته که چې خدای پاك راباندې ورحمېږي... ګونډې ستا له رويه راتېر شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم کلمه درسته کړه، ژر ژر مې خو توبې وویستې، خو بیا مې هم طاقت ونه شو. بیا مې نیا وپوښتله، هماغسې تلولی یې راغبرګه کړه:

ـ کله چې د خلکو ګوناوې له حده واوړي زویه، نو خدای ورته په قار شي. وایي خپل اسمان پې نړوم. خو سپوږمۍ ورته ژاړي او زارۍ ورته کوي، چې پې ورحمېږي، ځکه یې سترګه له ژړا تکه سره واوړي .

او بېرته په توبو او زاریو سر شوه. دې ځواب مې یې هېڅونه راولړزول.

اسمان راباندې رانړوي؟!... پر موږ ټولو باندې؟!... بیا خو نو ترې لاندې کېږو کنه؟!.. زبون وهلی مې بیا سپوږمۍ ته وروکتل. سور رنګ یې نور هم سور شوی و. تیار لکه د یوې ژړېدلې سترګې غوندې، چې ښه ډېر یې ژړلي وي. شېبه پس خو یې ببخي زما د نیا د پرتاګه رنګ واخیست. "توبه خدایه، توبه..." بېرته په توبو سر شوم .

د خلکو ګونګسي لا زور پسې واخیست. اوس مې یې له ورایه توبې او زارۍ سهي کولای شوې. زما مور و پلار هم راویښ شوي وو، هغو هم خپلې توبې له دې نورو سره ګډې کړې. زموږ د ګاونډ، تورا باز اکا، ښځه، بیا ورانه شوې وه، ان زموږ تر بامه یې ږغ راته، چې درګرده یې همدا "عف...فګ...فګ...! عف....فګ....فګ!...عف...فګ.... ف...ف..." کول. خواښې او مېږه یې په زاریو له پېریانو څخه غوښتل چې ببرته یې خوشې کړي، خو هغوی نه خوشې کوله.

په همدې تر ځ کې د ملا صیب ږغ له مسجده اوچت شو. خو اوس یې اذان نه کاوه، څه نور څه یې ویل چې زه نه پرې پوهېدم. مازې به یې هرڅو شېبې پس په کې وویل: "صلوات!... صلوات!.." او چې بیا به یې په کې ورچیغې کړې: "استغفار!!... استغفار!..." نو دلته به ټول کلی هم په کریغو پسې وویل: "استغفار!... استغفار!..." او لا په ځوږ به یې توبو ته زور ورکړ .

دا ټولې ډاروونکې پېښې داسې لنډ و ګنډې، داسې پر له پسې وشوې، چې یو مخ یې وانې راوتښتولې. یو مخ یې لار او ګودر رانه ورك كړل. دغسې وچ حلق او ټول پرکېدونکی مې بیا سپوږمۍ ته وروکتل او له دې سره مې یو نیږدې پرتوګ لوند کړی و. نه، خبر تمامه وه، د سپوږمۍ یوه څنډه اوس کنډو شوې لا وه!. بې اختیاره پړنګ په ژړا شوم، په چونګن ږغ مې خدای ته زارۍ پیل کړې. په همدې شېبه کې مې د نیا راته پام شو. هغې چې ولیدل چې زه لا تر اوسه دغسې لوڅ مخ په ځای کې پروت یم، نیږدې یې چیغه له خولې وتلې وه. راټوپ یې کړل، له تعجبه په ډکو سترګو یې برستن راباندې کش کړه، وې ویل :

ـ ویده شه زویه! هله، مخ پټ که چې ونه ډار شې ...!

او خپل لاس یې پر برستن سربېره زما پر رېږدېدونکې اوږه کښېښود. ما هم برستن ټینګه پر سر راوکښه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خپلې توبې او عذرونه مې هماغسې جاري وساتل. شپېبه پس لکه چې د دوی چیغې هم لږ کرارې غوندې شوې. خو ما مخ بېرته رالوڅ نه کړ، هماغسې ډارن او خولی جن تر برستن لاندې پټ پاتې شوم. خدازده څه وخت و، چې خوب یووړم .

سهار چې له خوبه راویښ شوم او لمر مې د مخامخ کورونو پر سر هسك ولاړ ولید، ډېر خوشاله شوم. بې اختیاره مې خوله ویره شوه، څو شکرونه مې وکښل. خدای پاك مو توبه منلې وه او خپل اسمان یې نه و راباندې رانړولی.

1999/4/5

لندن انګلستان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

"الوتل ورزده کوو"

دا هغه څه دي، چې ما په خپلو سترګو ليدلي. ليدلي يې څه چې خپله مې برخه په کې اخيستې ده. که بل چا راته ويلي وای لا به مې چندان نه وای ورسره منلی. خو اوس چې مې خپله دا کار کړی، نو څنګه به شك پرې وکړم، هن؟

ښه مې ټول په ياد دي. د انقلاب د پيل مياشتې وې. هرڅه انقلابي وو، هره ورځ په ملك کې ژور بدلونونه. هره ورځ د خلکو په ژوند کې انقلابي تحولات. او د انقلاب ستر لارښود هم په خپل هر فرمان دی. انقلابي بهير ته لار زور پسې ورکاوه.

ښکاره ده چې اخوا د انقلاب ضد عناصر هم غلي نه وو راته ناست نه. د ارتجاع او فيوډاليزم استازي داسې په اسانه له خپلو طبقاتي ګټو څخه تېرېدونکي نه وو. هره ورځ نوې توطيې او دسيسې، هره ورځ د انقلاب مخې ته نوي خنډونه او لانجې. تر دې حده، چې اوس يې ورو ورو خبر وسلوال پاڅون ته رسېده. هره ورځ د اشرارو د نويو ډلو د سر پورته کولو رپوټونه رارسېدل. نن دلته، سبا هلته. او زه چې اوس اګسا (د انقلاب د ګټو ساتندويه اداره. يا د نور محمد تره کې استخبارات) ته راتبديل شوی وم، يقيناً تر نورو ډېرو ملګرو د ملك له پېښو او حالاتو زيات خبرېدم. دلته زه هغه د چا خبره د پېښو په مرکز کې ورته ناست وم او دا همداسې ښه وه، ځکه دلته مې په خپلو سترګو ليدل، چې څنګه طبقاتي مبارزه وار په وار زور پسې اخلي. خو تر اوسه لا موږ برلاسي وو. تر اوسه د اشرارو ډېر کارونه احساساتي او بې له کوم خاص ډسپلينه وو. له همدې کبله يې ټکول هم دومره ګران نه وو. موږ هم پسې رااخيستې وه، هرځای چې به ګوتو ته راغلل، داسې انقلابي چلند به مو ورسره وکړ، چې نورو ته لا پند شي. موږ غوښتل چې د هوا تر سرېدو مخکې لا دا هر لور خورېدونکي اشرار وځپو. هغه هم داسې مزغن، چې د بيا سر پورته کولو خيال ورنه شي. له همدې امله مو شپه ورځ په ځان يوه کړې وه او په نه ستړيا مو د انقلاب د ګټو ساتلو ته زيار يوست.

دغه ورځ مې هم تر تياره ماښامه په کار تېره کړه، هغه هم په خوښې اداري کارونو، چې هېڅ مې ښه نه اېسېدل. خو چاره څه؟ دا کارونه هم بايد شوي وای. سره له دې چې دا ټوله ورځ پرې اخته وم. بيا هم يو خروار کاغذونه پرمېز راته پنډ وو. خو نور نو په ما کې د کار حوصله نه وه پاتې. ټول شيان مې دغسې پر خپل حال پرېښودل. ډېر سر مې پستې څوکۍ ته تکيه وکړه، ښځ ته د دوارو لاسونو له ځولۍ کولو سره مې ستړې سترګې سره وروړې، چې لږ دمه شي. په همدې ترڅ کې د ټليفون زنګ ورغېده، بېرته راسم شوم، بې له کوم خاص شوقه مې غوږۍ راپورته کړه، زهير په کې وچونګېدم:

_هه... لووو؟

امر مې و، وې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_ملگرى ولسيار؟

_صېب!

_كه لږ زما كوټې ته راشې.. په كار مې وې .

ومې ويل:

_په سترګو صېب.

او غوږې مې ېېرته كښېښوده. بيا مې يو دوه غزونې وكړې، د لنډ اړرمى له كښلو سره پاڅېدم، دغسې چورتي يې كوټې ته ورغلم. امر مې بيا په ټليفون كې له چا سره لګيا و. زما په ليدو يې نرم راته وموسل، د سر په اشاره يې پرمخامخ څوكۍ د كښېناستلو بلنه راكړه، غلى په راښودلى ځاى كښېناستم. چې راخلاص شو، وار له واره يې وپوښتل:

_خير خو دى ملګرى ولسياره سترګې دې ډېرې سرې دي... بې خوبه خو نه يې؟

_نه صېب! هسې سترې شوم... بې خوبه نه يم .

په خواخوږې يې سر راته وخوځاوه تسل يې راكړ:

_څه خير دى ملګريه، د انقلاب په خدمت كې سترې يې، نه د كوم ارتجاعي نظام په چوپړ كې.

د سر په ورته خوځولو مې يې خبر تصديق كړه، ومې موسل. ده غوښتل نور څه هم ووايي، چې بيا ټليفون وكرنګېده. بې حوصلې يې غوږې راجګړه كړه. په څو لنډو جملو يې د ټليفون كوونكي خبر ورخلاصه كړه. لالهانده يې ما ته راوكتل:

_دغه مې حال دى... تيار ټليفونچي راڅخه جوړ شوى، درسته ورځ همدغه درنګه درنګه او درنګه ټليفونونه دي چې راكېږي .

ما هم په خواخوږې سر ورته وخوځاه او له ده سره يو ځاى لنډه شېبه چوپ شوم. وروسته له هغه يې بېرته د خبرو لړى پسې راټينګه كړه:

_هورښييا؛ همدا اوس به هوايي ډګر ته لاړ شې، ملګرى غورځنګ هلته درته سترګې په لار دى... چې ورورسېدئ، خپله به ټولې خبرې درته وكي، تاسې بس د هغه په لارښوونو امل (عمل) وكړئ. مقصد مې ته او ملګرى بشردوست يې... هغه هم درسره بوزه.

مالا خوله خبرې ته راسموله، چې بيا د ټليفون ږغ اوچت شو. امر مې غوږې پورته كړه، په كې وې ويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_هلو؟

اوما ته یې د تلو اشاره وکړه. چاره نه وه، پاڅېدم، دغسې ناارامه یې له کوټې ووتم. چې خپلې کوټې ته ورغلم، خدای شته پوره ناراضه او په قار وم؛ او ټول د همدې لعنتي بشردوست له امله. له دې سرې څخه مې یوه ذره ښه هم ولاکه راتلل. لومړی خو پرچمی و او د ټولو پرچمیانو غوندې دی هم دې خپلو څو لوستلې کتابګوټو ته ډېر په هوا کې و، چې مازې به دې خبر ورسره دېخوا اې خوا کړه، نو له مارکس او انګلز نه رانیولې، بیا تر ملګرې لینن او سټالینه به یې د ټولو مقولې درته کتار کړې. هغه هم په داسې انداز، لکه له دې ټولو سره چې یې په یوه سماوار کې چاینکۍ خوړلې وي. او دویم یې دغه بې شخصیته شخصیت و، چې په هرځل لیدو یې یومخ کانګې راوستې. دومره غوړه مال، دومره ښوی او بې خاصیته او دومره په هېڅ نه ویشتلی چې هك حیران به ورته پاتې شوې. بس د دنیا هره سپکه یې په ورین تندي زغلمه، خو په دې شرط چې دا میرات مړې څوکۍ یې پرې وساتله شي. کاشکې یې داسې یوه څوکۍ خو لا وای. او اوس چې یې رهبران هم له ګوند او دولته شړل شوي وو، اوس خو نو بیا هغه سرکوزی ترې جوړ شوی و، چې راشه که یې ګورې. خو بلا پې پسې. هرڅه چې وو، مهمه خبر دا وه چې له بده مرغه مې امر د هغه د راسره بېولو راته وویل او ما هم د دې کار له کولو پرته بله چاره نه درلوده. هماغه وو چې لومړی مې خپل کور ته ټلیفون وکړ، ښځې ته مې وویل چې نن شپه ښایې بیا ناوخته کاله تا راشم او بیا مې بشردوست ته زنګ وروواهه، ترې ومې غوښتل چې هوایې ډګر ته راسره تلو ته ځان تیار کړې. شېبه پس دواړه هوایې ډګر ته د تلو په نیت په موټر کې ناست وو. موټر وخوځېد، چټك یې د هوایې ډګر لار په مخ کې واچوله او زه خدای شته دا ټوله موده په همدې چورت کې ډوب وم، چې دا څنګه مهم کار دی، چې امر مې یې هېڅ په باب راته ونه ویل. دی هم لکه چې همدې پوښتنې په کراره نه پرېښود، څو ګامه وړاندې یې بیا وپوښتل:

_نور یې هېڅ توضیحات درنه کړه؟

هاغسې لنډ مې وویل:

_نه!

او ځان مې د موټر له کړکۍ څخه دباندې کتلو ته ترې مشغول کړ، چې پر له پسې یې کورونه او واټونه ترشا کول. شپه اوس ښایسته تیاره شوې وه. په شا و خوا کورونو کې څراغونه لګېدلې وو، د شپې ګرځ بندیز ته لا وخت پاتې و، خو ښار له خلکو تش مالومېده. د هغوی پرځای اوس هر څو ګامه پس د ګزمې موټر سرې ته په مخه ورتلل، چې ګړندي دېخوا اې خوا ګرځېدل .

ډېر وخت نه و تېر، چې له ښاره ووتو. هر څومره چې هوایې ډګر ته ورنیږدې کېدو، هغومره د نظامي موټرو تګ راتګ ډېرېده، هغومره د ګزمو پوستې ډېرېدې. سره له دې چې زموږ موټر هم روسي جیپ و، خو هوایې ډګر ته له ورننوتو مخکې بیا هم څو ځایه موظفو پیره دارانو ودرولو، موږ هم هرځل د خپلو کارډونو په ورښوولو او د ملګري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غورځنګ د نامه په وراخيستلو خپله لار ترې خلاصه کړه او وروسته له هغه هماغسې په بيړه وړاندې ترې لاړو. تر ځو چې هوايي ډګر ته ورسېدو. هلته ملګرى غورځنګ تيار د خپلې ودانۍ په مخ کې راته ولاړ و. د بشردوست په ليدو ويړه خوله له ورسره ولاړو کسانو رابېل شو، ځو ګامه زموږ پر خوا راغى. چې وررسېدو، غېږ يې پرانيسته، ښه تود روغبړ يې راسره وکړ. وروسته له هغه يې، په داسې حال کې چې زه له لاسه نيولى وم او دغسې کرار کرار يې د خپلې کوټې پر لوري له ځان سره بېولم. وويل:

_ښه شو چې په خير راغلئ.. . ما ويلې هسې نه چې په لار کې له کوم تکليف سره مخاخ شوي ياست.

په دواړو مو ورغبرګه کړه:

_نه صېب، بېخي اسوده راغلو.

ده مازې سر راته وخوځاوه څه يې ونه ويل. خو بشردوست پسې وپوښتل:

_لکه چې ډېر وځنډېدو صېب؟

ملګري غورځنګ هماغسې په داليزګ کې روان وويل:

_نه ملګرې بشردوست. دومره ونه ځنډېدئ... زه هم همدا اوس درپسې راووتم .

او ځو ګامه وړاندې له موږ سره يوځاى يوې غټې کوټې ته ورننووت. هلته يې پر ښايسته کوچونو د کښېناستو بلنه راکړه. زه او بشردوست له يو بل څخه لږ ليرې سره کښېناستو. ملګري غورځنګ لومړى د خپل کار مېز ته ورغى. هلته يې په ټليفون کې چا ته زموږ د رارسېدو خبر ورکړ، ترې وې غوښتل چې د هر شي له تيارېدو سره ده ته احوال ورکړي. وروسته له هغه موږ ته مخامخ پر کوچ کښېناست وې ويل:

_اوس دستي به ټول شيان په خير تيار شي .

موږ سرونه ورته خوځول، لا مو څه نه وو ويلي چې پسې وې پوښتل:

_څنګه، وږي شوي خو به نه ياست؟ لږه ډوډۍ موډۍ به راوغواړو.

په دواړو مو وويل:

_نه صېب، تکليف ته حاجت نه شته.

_څه تکليف؟... هېڅ تکليف ولا که وي. که وږي ياست، څه شى به راوغواړو، په يوه دقيقه کې يې له کانتينه راوړي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او چې موږ بيا په منني سره ورته "نه" کړه. ده هم نور ټينګار ونه کړ، پاڅېد، په چايبر کې له تيار جوړ کړي چايو څخه يې موږ ته هم دوې پيالې راډکې کړې. په داسې حال کې چې له خوړو سره يې زموږ مخې ته پر مېز ايښودلې وې، وې ويل:

_څه ملګرو، تر هغو به دا چای سره وڅښو.

او په دې ډول يې له موږ سره خپله مرکه جاري وساتله. زما خدای شته له هاغه لومړي سره ښه ترې راغلل. مينه ناك او انډيوال سړی و، څوکۍ او منصب نه و په هوا کړی. سره له دې چې د لومړي ځل لپاره مې ورسره ليدل، بيا يې هم داسې له ملګرتوبه ډك چلند راسره کاوه، لکه له عمرونو چې سره پېژنو. موږ دغسې د چايو له څښلو سره د خپلو اداري کارونو او هېواد پر حالاتو سره رږغېدو، لا مو د چايو دويمې پيالې نه وې تشې کړې، چې ټليفون ورږغېده. ملګري غوږځنګ د "وبخښئ" له ويلو سره پاڅېد. د کار پر مېز د پراته ټليفون غوږی يې راپورته کړه، په کې وې ويل:

_هلو؟

وروسته له هغه يې څو شېبې په ځير ټليفون کوونکي ته غوږ ونيو، په پای کې يې مازې وويل:

_سمه ده.

او د ټليفون غوږی يې بېرته کښېښوده. بيا يې له هماغه ځايه موږ ته کړه:

_ځو له خيره.

او نېغ د کوټې پر وره وررهي شو. موږ هم پسې وخوځېدو، بې له دې چې تر دغه اوسه لا رامالومه وي، چې چېرته او په څه خاطر؟. له کوټې ووتو. د ده غوندې په غټو ګامونو مو ځان د هوايي ډګر انګړ ته ورساوه. هلته ملګري غوږځنګ يو ناڅاپه ودرېد. له لنډ فکر کولو وروسته يې غاړه تازه کړه. په داسې حال کې چې سيخ يې موږ ته راکتل، په جدي لهجه يې وويل:

_له همدې ځايه زموږ او ستاسو وظيفه پيلېږي. له همدې شېبې راوروسته چې هرڅه پېښېږي بايد زموږ ترمنځ پاتې شي!... پوه شوئ؟

او چې موږ حيران غوندې ورته "ښه" کړه. دی هم هماغسې په چټکو ګامونو بېرته رهي شو. موږ هم چوپه خوله پسې وخوځېدو. ما په شا و خوا کتلو ځان مشغول کړ. په هوايي ډګر کې رڼه رڼا جوړه وه، هر لوري د نظامي الوتکو، شوبلو او موټرو شور او ځوږ خپور و. هرځای همدا نظاميان وو چې دورې هورې کېدل. هر يو په خپل- خپل کار لګيا، دلته د ژوند داسې ګڼه ګوڼه جوړه وه، لکه هېڅ شپه چې نه وي.ما دې ګڼ شمېر ولاړو بېلابېلو الوتکو ته کتل او فکر مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر له پسې د ملګري غورځنګ پر وروستۍ خبرې راڅرخېده. خدازده ولې مې زړه يو ډول درزا غوندې سر کړې وه. له ښايسته ډېرو الوتکو تېر شوو. څو ګامه وړاندې ملګري غورځنګ يوې نظامي چورلکې ته لاس ونيو:

ـهغې هليکوپترې ته ورځو.

له تلوسې په ډک زړه مې وروکتل. غټه چورلکه وه، څو وسلوال سرتېري هم "تيارسی" ورته ولاړ وو. لا دغسې پرې وتلو چې پسې زياته يې کړه:

ـاشرار په کې دي... ډېر خطرناکه اشرار!. بايد ډېر پام ورسره وکړو.

موږ مازې سرونه ورته وخوځول او نور هم وړاندې ورغلو. چې دننه ورننوتو، له ډېرې حيرانتيا مې خوله وازه پاتې شوه. چورلکه زيچه له اشرارو ډکه وه.

ټول يو بل ته جوخت د چورلکې پرمځکه ناست وو. د ټولو لاسونه له شا ورتړل شوي وو. څو ټيټ پوړي نظاميان هم کلاشينکوف په لاس چمتو ورته ولاړ وو، چې کوم بېځايه حرکت ترې ونه شي. اشرار د هرې ژبې او هر عمر خلك مالومېدل. د ډېرو پرمخ او ځانونو د ورسره شويو تحقيقاتو نښې نښانې له ورايه ښکارېدې. د چا و چا خو لا د تن جامې وربانديې ريتاړې ريتاړې شوې وې. ټول دغسې غلي او اندېښمن پر خپلو ځايونو ناست وو. لکه وربانديې مېخ کړي چې دي وي. ما چې د دوی دې سر او تنو ته وکتل، خدای شته يو مخ مې اختيار ترې تېر شو. له ملنډو په ډکه لهجه مې له ځان سره وويل: "... ډېر خطرناکه اشرار!... دغه خواره بشکي بلا؟... خطرناکه؟!..." او د ملګري غورځنګ پر خبره خندا راغله. په همدې ترڅ کې ملګري غورځنګ بېرته د پيلوټ له کوډلې څخه راووت. لومړی يې په لوړ ږغ د چورلکې د الوتلو خبر راکړ. بيا يې ما او بشردوست ته زموږ ځايونه راوښودل او راڅخه ويې غوښتل چې پر خپلو راښودلو ځايونو کښېنو. خپله هماغلته مخامخ راته کښېناست. له دې سره د چورلکې غرهار هم اوچت شو. چورلکه لومړی نبغه هوا ته وخته. چې ښه لوړه شوه، نو خدازده په کوم لوري وخوځېده، ډېر وخت لا نه و تېر چې بيا مو د ښار کورونه او په کې لګېدلي څراغونه شا ته کړي وو. چورلکه دغسې په غرهار وړاندې تله. زه په فکرونو کې ډوب غلی پر خپل ځای ناست وم. شا و خوا مې د دې "خطرناکو!" اشرارو سرګردانه څېرو ته کتل او ځان مې په دې خبره قانع کړی و، چې ښايي کوم بل ښار يا زندان ته به يې بيايو. نه پوهېږم څومره وخت همداسې تېر شو، چې ملګري غورځنګ مې خوا ته راغی .

موسکی شونډې مې څنګ ته کښېناست، وې ويل:

ـپه څه چورت کې تللی يې، ملګری ولسيار؟

اندېښمن مې وويل:

ـهېڅ، دغسې"

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا مې نور څه نه وو يلي چې پسې زياته يې کړه.

ـنن به له خيره يو بل غټ ګام هم د انقلاب په ملاتړ کې اوچت کړي.

ما چې تر دا اوسه لا سم په کيسه نه وم خبر، خپلې پوښتنې ته وار راغلی وليد .

شا و خوا ناستو اشرارو ته مې اشاره وکړه، ومې ويل:

ـچېرته يې بيايو؟

په خندا يې وويل:

ـهيڅچېرته.

او چې ما په تعجب تکرار کړه:

ـهيڅچېرته؟

شونډې يې نورې هم سره ببرته شوې. څه يې ونه ويل. مازې يې د سر په راته خوځولو خبر راتصديق کړه. خو زه نور چوپ پاتې نه شوم. ومې پوښتل:

ـنو څه شی پې کوو؟

دا ځل دی هم چوپ نه شو، ويره خوله يې مخامخ راوکتل، وې ويل:

ـالوتل ورزده کوو.

بې اختياره مې له خولې ووتل:

ـالوتل ورزده کوو؟

او له پوښتنو ډکې سترګې مې لا حيرانۍ ده ته ونيولې. د دې حالت ليدو مې لکه چې خوند ورکړ. لنډ يې نور هم پسې وخندل. بيا يې په داسې حال کې چې نرم پر اوږه کښېکښودلم، وويل:

ـډېر بې حوصله توب مه کوه ملګريه! يو ساعت پس به هرڅه په خپلو سترګو ووينې.

او هماغسې په خندا کې ببرته راڅخه لاړ. زه دغسې هلك حيران پر خپل ځای ناست وم، سرګردانه او په چورتونو کې ډوب مې ملګري غورځنګ ته ورکتل چې په پام د الوتکې په منځ کې د ناستو خلکو له منځه تېر شو او يوځل بيا د پيلوټ کوډلې ته ورننووت. چې ببرته راووت نو يو مخ بل سړی و. له هغه پخواني انډيوال ملګري غورځنګ سره يې اوس هېڅ شی هم نه و جوړ، چې هره خبره به يې له ټوکې او خندا سره غبرګېده. نه، اوس هغه يوسل په سلو کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظامي منصبدار و، چې خپلو ترلاس لاندې کسانو ته رږغېده، رږغېده نه، قومانده یې ورکوله. جدي څېره،تېره کاته، له تحکم او هیبته ډک حرکات. له هماغه ځایه یې په بشپړ امرانه انداز د چمتو کېدو قومانده راکړه. پاڅېدم، د ملګري غورځنګ له دستور سره سم مې د چورلکې ترلي وره ته ځان ورورساوه. ښي اړخ ته یې ودرېدم. بشردوست هم په بیړه ځان راورساوه. ابل اړخ ته یې مخامخ راته ودرېد. نور ټيټ پوړي نظامیان هم د ستور ته چمتو هر یو پر خپل ورښودلی ځای ودرېدل. دا وخت چورلکه هم سره ورو شانته شوه. په ښکاره درزن زړه مې غلی له کړکۍ څخه دباندې وکتل. تپه تیاره وه. هېڅ شی نه مالومېدل. خلق مې نور هم راته تنګ شو. بېرته مې په چورلکه کې اشرارو ته مخ ترې راواړاوه، چې سره بوږنېدلي غونډي وو. حیران او ناباوره یې کله موږ ته، کله په خپل منځ کې سره کتل. چورلکه، نوره او نوره هم ورو شوه، چې یومخ ودرېده، ملګري غورځنګ وویل: ـــاوس.

او په بیړه یې د چورلکې ور پرانیست. بیا یې موږ ته دستور راکړ چې وره ته تر ټولو نیږدې ناست ځوانکی راونیسو. موږ هم سر تر پایه پرکېدونکی ځوان ټینګ له مټو راونیو. ځوان لږ مقاومت وکړ، خو موږ پرې پیاوړي وو، راپور ته مو کړ. ملګری غورځنګ راوړاندې شو. په داسې حال کې چې دې نورو نظامیانو خپل کلاشینکوفونه په ګواښ پاتې اشرارو ته نښه کړي وو. د ځوانکي لاسونه یې ورخلاص کړل. وروسته له هغه یې ز موږ په مرسته او له موږ سره یوځای د چورلکې د پرانیستې وره خولې ته راکش او د سترګو په رپ کې یې لاندې ترې خطا کړ. ځوان یوه سوې کریغه وویسته، په تپه تیاره کې ورك شو .

دې کار د دې نورو سترګې غټې راوویستې. د ډېریو رنګونه تك ژېړ اوښتي وو. خو موږ نور ماتل نه شوو. د هغوی په زاریو جګیو، د هغوی په چیغو او غلبلو او د چاو چا په مقاومت او ښکنځلو کې مو یو یو د چورلکې وره ته راکش کړ، د لاسونو له ورخلاصولو وروسته مو تر وروستي تنه پورې ټول لاندې ترې راوغورځول. چې راخلاص شوو ټول له لاس او پښو لوېدلي او په خولو لانده خیشته وو. شپه له نیمايي ښایسته ډېره تېره وه، چې کاله ته راغلم. په کور کې کراره کراري وه. ښځه او ماشومان مې د وخته لا ویده شوي وو. غلی مې جرابې او بوټونه له پښو وویستل. له پخلنځي څخه د پخو وریجو او غوښو خوندور بوی راباندې ولګېد. ګېډه مې له لوږې راته وسوځېده، خو څه ی مې ونه خوړل. دغسې منګ او چورتي خپلې کوټې ته ورغلم، ستړی هلاك په ځای کې ولوېدم. خوب نه راته. ننیو پېښو په کراره نه پرېښودم. هرڅه مې د یوه نه منونکي بدخوب په څېر سترګو ته نېغ نېغ کېدل. څو شېبې لا نور هم دغسې نا ارامه په ځای کې لټ په لټ شوم. خو اخر مې ځان ته وویل: "کرار شه سړیه، دا انقلاب دی انقلاب!.. څه ټوکې خو نه دي، چې د چا پزه هم په کې وینې نه شي"...

او برستن مې ټینګه پر سر راکش کړه.

1999/7/15م کال

لفبرا- انګلستان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعارونه، تاثیرونه

غونډه ورځ مې د "پاسترناك" د "ډاکټر شیواګو" په لوستلو تېره کړه. زیاتي مې نو سر ډډ راته ولاړ و، په سترګو کې مې د یوې لیکې لوستلو شیمه هم نه وه پاتې. کتاب مې دغسې خلاص پر خپل ځای کېښېښود، پاڅېدم. کورتۍ مې واغوسته، په شمېرلو ګامونو له کوټې څخه دباندې راووتم. ځان ته مې وویل راځه سړیه لومړی څه تفریح او هواخوري وکړه، بیا به په تازه ساه د ناول پاتې برخه هم پسې ولولې.

دباندې مې پر لوی سړك له پښې اینبودلو سر جوخت سوړ نمجن شمال پر مخ ولګېد. دې کار مې یې ځای پرځای زړه راتازه کړ. په شوق مې اوږده ساه وکښه، سږي مې د پسرلي له پاکې هوا ډك کړل. بیا مې ورو شا و خوا له نظره تېر کړل. دغسې مخامخ په راته نااشنا ښار کې رهي شوم، بې له دې چې کوم ټاکلي ځای ته د رسېدو نیت دې ولرم. ما ته تر اوسه لا د دې وړوکي ښار ډېر څه نوي وو. تر اوسه مې یې لا ډېرې لارې کوڅې نه پېژندلې. خو هوا یې نن ډېره په زړه پورې وه. څو شېبې مخکې اورېدلی باران د سړك غاړو ته ولاړې ونې پاکې پرېولې وې او د سړك په کنډو کپرو کې یې دلته هلته واړه واړه ډنډونه جوړ کړي وو .

د ورېځو لویې اووړې ټوټې اوس هم د مالوچو د خوځنده درمندونو په شان د اسمان پر پراخه لمن دېخوا اې خوا کېدلې. له ځمکې څخه د لندو خاورو زړه راکښونکی بوی راته، چې زما هر وخت ډېر خوښېده. او د سړك پر غاړه د ویالې په اوبو کې ټنډو چونګښو ټوپونه وهل او سندرې یې ویلې. ما له دې ټولو څخه خوند اخیست. دغسې چورتي کرار کرار وړاندې تلم. د ښار پر دې برخه زړه وړونکی سکوت خپور و. سړك د خلکو او موټرو له ګڼه ګوڼې خلاص و، مازې وخت ناوخته به څوك پرې راښکاره چې هغه به هم شېبه پس بېرته له سترګو نیهام شو. نور نو زه تقریباً یوازې رهي وم او دا همداسې ښه وه. ځکه پدې ډول زه همدا اوس هم د "ډاکټر شیواګو" پېښو په ځان مشغول ساتلی وم. اوس مې هم د نوموړي پنډ ناول حوادث د ذهن په سترګو لیدل. زما د شا وخوا محیط سکوت او چوپتیا، په دې پاسته مازیګر کې زما دې په فکرونو کې ډوب حالت ته یو داسې زړه وړونکی قوت ورباخښه چې له زوره یې نور هرڅه رانه هېرول .

خدازده څومره او څه موده همداسې ځورند سر او په چورتونو کې لاهو وړاندې لاړم. خو چې یو وخت مې سر راپورته کړ، پوه شوم چې ښایسته ډېره لار مې وهلې وه. دا و له ښاره یومخ ګوښې لویې او پراخې څلورلارې ته رارسېدلی وم. څلورلارې مې وپېژانده. یوځل مخکې هم له همدې څلورلارې تېر شوی وم. د ښې لاس واټ یې زما کوټې ته لار ایسته او مخامخ پراخ سړك یې له ښاره سیخ دباندې ووت. ما یې یوازې د کیڼ لاس سړك وهلی و، چې ښه ډېر مزل وروسته یې سړی اخر بازار ته رساوه. ابل وار مې دومره په خیر نه وو ورته کتلي، مازې په بیړه مې د خپلې کوټې لورې ته لار په مخ کې ترې اچلې وه، خو دا ځل مې سترګې څو شېبې پرې مشغولې کړې. هرڅه عادي وو. لویه او پراخه څلورلارې ، د هر ورته راخلاص سړك په خوله کې د ولاړو ترافیکي اشارو خادې، دلته هلته یوه تنها ولاړه ونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د بلې هرې څلورې لارې په شان دلته هم گردچاپېر د سرو سرو انقلابي شعارونو لوحې. د شعارونو په لوستلو مې پيل وکړ. مخامخ پر يوه لوحه په پرېړ سره رنگ ليکلي دا شعار ليدل کېده: "په وړاندې له فرد څخه د فرد په لاس له استثماره د خلاصې ټولنې پر لورحه". پر بلې لوحې "ژوندۍ دې وي سوله، ډموکراسي او ټولنيز عدالت" ليکل شوی و. څنگ ته يې د "ژوندی دې وي کارگري انټرناسيوناليزم" لوحه ولاړه وه. پر يوه بله لوحه يې په پاړسي ژبه ليکلي وو: "نان به گرسنه، لباس به برهنه، کار به کارگر، زمين به بزرگر، اين است شعار ما" د هغې څنگ ته بيا په پاړسي ژبه د "زنده باد احترام به مقام والای انسان" شعار ليکل شوی وی، تر هغه ور اخوا: "په وړاندې له هر ډول تبعيض، ستم او محروميت څخه د خلاصې ټولنې پر لور" او بيا پر يوه بله لوحه د يوه هوسا، بسيا او سرلوړي افغانستان د جوړېدو غوښتنه شوې وه. په يوه بل شعار کې خو يې بيا د افغانستان محروم او مظلوم ولس نه يوازې د هېواد د ټولو مادي او معنوي شتمنيو خاوند گڼلی و، بلکې خلقي دولت او خلقي انقلاب يې هم د دوی لپاره او د دوی په خدمت کې باله.

بس همدا پر له پسې شعارونه او په هر يوه کې د يوه نېکمرغه ژوند د جوړولو او له هر ډول محروميت او ستم څخه د هېوادوالو د خلاصون او ژغورون ژمنې او وعدې. ما دا ټول شعارونه پېژندل او خدای شته هر يو مې يې بې شمېره ځله نور هم په هر ځای کې لوستی و. خو سره له دې مې اوس بيا هم يو په بل پسې لوستل او هر يوه ته ځو شېبې ځير کېدم .

همداسې مې د شعارونو د لوستلو په موخه سترگې له يوې لوحې څخه بلې لوحې ته وراړولې، چې هلته لږ ليرې يو ځگ نری ځوان تر سترگو شو. ځوان له ختيځ لوري څلورلارې ته راروان و. تور کميس او خړ پتلون يې اغوستی و. ځوړند سر چورتي غونډې ورو ورو وړاندې راته. ځوان نور او نور هم وړاندې راغی، چې څلورلارې ته راورسېد، اوږد اسوېلی يې وکيښ، سر يې راپورته کړ. زه يې وليدلم. خو ما ځان ناگومانه واچاوه. دغسې مې تر سترگو لاندې د هغه ځارل جاري وساتل. له دې سره مې زړه هم خدای شته لږ راته په درزا شو. خو ژر مې ځان بېرته راټينگ کړ، هماغسې مې په پټه د ځوان ځارلو ته دوام ورکړ. ځوان ځو شېبې چوپ او کرار پر خپل ځای ودرېد، بيا يې سترگې له ما څخه د شعارونو لوحو ته ورواړولې. هرې يوې ته به لنډه شېبه ځير شو. لکه له ځان سره چې يې لولي، شونډې به يې ورو ورو پرې وخوځولې. چې د يوې لوحې له لوستلو او فکر پرې کولو به راخلاص شو نو ابلې لوحې ته به يې سترگې ترې ورواړولې. خو په يوه شعار کې يې سترگې دغسې ښخې پاتې شوې. ما هم غلي لوحې ته سترگې ورواړولې. پرې ليکلي وو: "په وړاندې له هر ډول تبعيض، ستم او محروميت څخه د خلاصې ټولنې پر لور" ځوان ځو شېبې تېره تېره شعار ته وکتل، له دې سره د قار څپه پرې ورغله، سترگې يې غټې غټې راووتلې. زما د زړه درزا لا زور واخيست .

لا مې دغسې په چورتونو کې ډوب ورکتل، چې ځوان يو دم وخوځېد، په بيړه پر شعار وررهي شو. چې وروړسېد، مخامخ يې شعار ته لاړې ورتو کړې، په لوړ بړغ يې ښکنځل ورته وکړل. زه د ځوان دی کار هك پك کړم. له حيرته په

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وازه خوله مې ځوان ته ورکتل، چې هماغسې مخامخ شعار ته ولاړ و او يو عالم کرکو يې په سترګو کې ځپې وهلې. لا مې څه نه وو ويلي چې قارجنې سترګې يې ما ته راواړولې، له هماغه ځايه يې راته وويل:

_احمقان... فکر کوي چې يوازې په شعارونو خبر خلاصېږي.

او په داسې حال کې چې هماغسې قارجن يې راکتل، راباندې رارهي شو. زه تلولي غوندې شوم، خو د څه کولو توان نه و راکې پاتې. دغسې له حيرته پر خپل ځای مېخ ولاړ وم، سرګردانه مې ځوان ته ورکتل، چې په غټو ګامونو زما پر لوري رادرومي. چې راورسېد، بې له دې چې زما له خوا کوم غبرګون يا څه ويلو ته ماتل شي، په خپله يې شعراونو ته لاس ونيو، پسې زياته يې کړه:

_ته دا د خنزيز زمن ګوره... ټول ملك يې په دې ښايسته شعارونو ډك کړي ...هرځای همدا د ستم او له ظلمه د خلاصون خوبونه...هر ځای همدا د نېکمرغۍ او سوکالۍ غوړې وعدې.. رذيلانو، له کوم ظلم او ستمه خلك خلاصوئ؟ تر ټولو ډېر ظلم او ستم خو تاسې پر خلکو کوئ... کومه نېکمرغي او سوکالي خلکو ته وربښئ؟ تر ټولو ډېره بدمرغي او بدحالي خو تاسې پر خلکو راوستلې ...

ځوان دا وخت لنډه ساه ونيوه، دغسې نېغې يې سترګې زما سترګو ته ونيولې، لکه د خپلو خبرو اثر چې په کې لټوي. بيا يې په داسې حال کې چې يوه يوه شعار ته لاس نيوه، وړاندې پسې لاړ.

_ګوره... دلته خلکو ته د ازادۍ او مصئونيت وعده ورکوي، خو هلته يې ټول وطن پر خلکو سور تنور ګرځولی، هر لور ترور او اختناق، هر لور د بېګناه خلکو نيول، کشول او تر شکنجو لاندې وژل... دلته خلکو ته د کور، کالي او ډوډۍ شعارونه ورکوي او هلته درګرده لګيا دي د خلکو هستي او زندګي ترې لوټوي... کوم کور؟ کوم کالي؟ کومه ډوډۍ؟... دلته د انسان لوړ مقام ته د احترام خبرې کوي او هلته د ټول ولس په ترټلو او سپکولو اخته دي... هر لور ظلم، هر لور ستم، هر لور د بېګناه خلکو نيول او وژل او لوټل... او له دې ټولو سره بيا هم خلکو ته د خدمت ټېر وهل، خلکو ته د ازادۍ، نېکمرغۍ او سوکالۍ او له هر ډول تېري او ستمه د خلاصون خوبونه ورليدل...

ځوان دا وخت بيا لنډ تم شو، خو ما لا څه نه وو ويلي چې بېرته يې پسې زياته کړه:

_نه پوهېږم چې د ا سرکوزي په کومه نېشه کې ډوب دي، چې داسې يې سترګې دې راالوتونکي توپان ته وړړندې کړي... فکر کوي چې خلك هم د دوی په شان احقمان دي؟... فکر کوي چې د دې خلکو نو نه سترګې شته، چې د دوی جنايتونه پرې ووينې، نه ماغزه چې د دوی د دې غوړو شعارونو او کرغېړنو کړنو ترمنځ فرق وکړي؟... فکر کوي چې يوازې د ډوډۍ د شعار په ورکولو به نو د خلکو ګېډې هم مړې شي؟ ها؟... فکر کوي چې په مازې تشو شعارونو به نو ټول کارونه هم سره سم شي؟. ها؟....

او چې ما بيا هم څه ونه ويل، ځوان نېغ زما سترګو ته سترګې ونيولې، په حيرانوونکي ډاډ او غوڅه لهجه يې وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـوروره! زه تا نه پېژنم، چې څوك يې او د کم ځای يې. خو هر څوك چې يې دا يوه خبر مې ښه په ټينګه واوره... دا ځای يې نښه... که دا وضعيت همداسې روان و، لکه دا اوس چې دی، نو ډېر ژر به دا خلك د خپلو دې غوړو شعارونو تاثيرونه هم په خپله ووينې .

ځوان چې دا خبره وکړه، زياتې ماتل نه شو. زه يې دغسې هك حيران پر خپل ځای پرېښودم، خپله په کلکو ګامونو لويديځ په لور رهي شو. ما په بېشمېره فکرونو کې ډوب ښايسته ډېر ګړی تر شا ورپسې وکتل. وروسته له هغه مې سر راپورته کړ، پاس اسمان ته مې وکتل او په مخامخ سره شفق کې مې سترګې ښخې پاتې شوې.

د مرغومي اتمه/1357ل کال

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چرگ

عجیبه وه. سهار وختي په خپله راویښ شوم. لکه چا چې په قصده ورته راویښ کړی یم. څو شېبې لا په ځای کې دغسې پروت پاتې شوم، خو اخر مې طاقت ونه شو، پاڅېدم. غلی مې په نیمه تیاره کوټه کې سترګې وغړولې. ټول ویده وو. زه هم نور ماتل نه شوم، د ګوتو په سر له کوټې ووتم او په بیړه د سرای هغه ګوټ ته ورغلم چې چرګ په کې تړلی و. چرګ ویښ و. زما په لیدو یې "قررر..." وهل، لږ په شا شو. زه ځای پر ځای ودرېدم. څو شېبې مو دغسې رډ رډ یو بل ته سره وکتل. چې ډار یې بېرته کښېناست، غلی مې په پخلنځي کې له ولاړ جواله یو موټی غنم راوایستل، په داسې حال کې چې له غنمو ډك ورغوی مې ده ته نیولی و او ورو ورو مې ویل: "بِه... بِه...بِه". کرار کرار ورته ورږدې شوم. دا ځل ده هم جنجال راسره ونه کړ. غلی پر خپل ځای ولاړ یې دغسې په تمه ژېړې ګردې سترګې زما ورغوي ته نیولې وې، چې ورو ورو له غنمو سره ورنیږدې کېده. چې وروړسېدم، وار د واره یې زما په ورغوي ټونګې پیل کړې. خوشال مې وموسل. کرار یې په دوو ګوتو څنګ ته کښېناستم. په احتیاط مې دا بل لاس د ده پر پاسته څټ او ملا راکش کړ. چې ده بیا هم څه ونه ویل. زما زړه هم له خوښیه په ټوپکو شو. چرګ رام و!... بېغمه یې په تېره منښوکه زما له ورغوي څخه غنم ټولول. ما یې هم موسکی شونډې پر څټ، پر وزرونو، پر ملا او پر ګګنه توره لکۍ لاس راکښود او من من غوښې مې پرې اخیستې.

پرون مازیګر مې سترګو ته ودرېد: پلار مې چرګ په تخرګ له دفتره کور ته راغی. موږ ماشومان د چرګ په لیدو لومړی یوڅه حیران غوندې شوو، بیا مو په ګډه ورمنډې کړې، خوشاله ترې راتاو شوو. پلار مې هم خوشاله و، ویره خوله یې څو ګړندي ګامونه د سرای منځته ورواخیستل. هلته یې د چرګ ورتړلې پښې بېرته خلاصې کړې، کرار یې مخې ته ګوزار غوندې کړ او چې چرګ پر دواړو پښو دنګ پر مځکه ودرېد، نو موږ غوندې یې دی هم په مینه ورو سترګو په نظاره شو. شېبه پس یې په ویاړلې لهجه وویل:

ـ تك سور... کولنګي چرګ.

په همدې ترځ کې مې مور هم راورسېده. سر تر پایه یې چرګ ته د خریدار په نظر وکتل. له دې سره یې تندې هم تروه شوه. ناراضه یې وویل:

ـ ډنګر دی!

دا خبر یې زموږ پر پلار هېڅ ښه ونه لګېده، پرې ورېرچ یې وهل:

ـ دی چې شی (د څه شي) ډنګر دی؟ تې (ته یې) آ ورنونو ته وګوره.

بیا یې په لږ نرمه لهجه د هغې د قانع کوولو هڅه وکړه:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

_اختر ته لا ډېرې ورځې پاتې دي... دانه به ورکو، نور به هم چاغ سي.

او ما خدای شته هماغه شپګبه لا په زړه کې وويل: "تر اختره لا ښه ډېر وخت سره لرو..." او ټول په شوق کې ډوب شوم .د ورغوي خوړېدلو ېبرته اوس وخت ته راستون کړم. تش تور و. چرګ یې ټول غنم خوړلي وو. اوس یې پر مځکه ترې رالوېدلې دانې ټولولې. پاڅېدم. دا ځل مې دواړه موټې له غنمو راډك كړل، ټول مې د چرګ مخې ته کوټنۍ کړه. چې دی یې بیا په خوړلو سر شو، ما هم بیا لاس پرې راکښودل پیل کړه. دا وار مې یې ان پنډې تېرې مښوکې، پیت تاج (خول) او پستې غاړې ته لا لاس وروړ. بیا مې یې پیاوړې ښنګرې د ګوتې په څوکه کښېکښودل. د مامور فتاح د چرګ تر هغه ډېر تېره وو. خوشاله مې له ځان سره وويل: "ماموره... دا دی اوس زه هم تا غونډې چرګ لرم..." او يو ډول خوړ خوندور غرور مې په رګونو کې وځغلېد. تېر وختونه راياد شول، چې ښنګه به مامور فتاح خپل برګ "جتېه يې" چرګ په غېږ کې نیولی و. په وياړلي انداز به یې پرېړ غوښن لاس پرې راکښود او موږ هلکان به شا و خوا پرې راټول وو. ژېړ ژېړ به مو ورکتل او زړونه به مو له رخې راته ویلي ویلي کېدل. له دې سره مې خدازده ولې، د پلار رغ په غوږونو کې انګازې وکړې: "نه شرمېږې... مامور سړی، د لوچکانو غونډې جنګي چرګان ساتي!..." د هغه مامور فتاح هېڅ ښه نه اېسېده. مدام به یې له سپکاوي په ډکه لهجه همدا پسې ویل. د نورو غټانو هم دومره ښه نه ترې راتلل. خو موږ په دې کیسو کې نه وو. خپله مامور فتاح هم په چا کې رې نه واهه. بېغمه يې خپل چرګ ورته ساته او چې وخت ناوخته به یې له کوم بل چرګ سره وجنګاوه، په تېره بیا که به چېرې د ده چرګ دا جنګ ګټلی هم و، دغه ورځ خو به نو موږ ټولو غونډې دی هم له ډېرې خوښۍ په اووم اسمان کې ګرځېده. داسې مهربانه به يې زخمونه په واسلینو ورغوړول، په دومره مینه به یې په وینو سره مښوکه په خپل ورېښمین دسمال ورپاکوله، چې ان زموږ زړونو به لا هوس ورته وکړ.

دا وخت يو ناڅاپه پاڅېدم. لکه څوك چې مې په زوره ورکشکاږي، بې اختیاره له کاله ووتم. ځای پر ځای يو عجيب فکر سر ته راغلی و. هم یې ډارولم، هم یې پسخولم. خو يوه شېبه يې په کراره نه پرېښودم. دغسې ناارامه دباندې ودرېدم. په داسې حال کې چې زړه مې په ځيګر کې "ډپ... ډپ... ډپ..." راته درزېده، په شا وخوا کتلو سر شوم. دباندې کرار کراري وه. ورځ که څه هم ښایسته ډېره رڼه شوې وه، خو د جمعې په دې وختي سهار کې هېڅوك هم دباندې نه مالومېدل. لټونکې سترګې مې لږ نورې هم دېخوا اې خوا وغړولې. ډېر وخت لا نه و تېر. چې د زړه درزا مې لا پسې پیاوړې شوه. ومې لید. هلته لیرې مې د مامور فتاح چرګ ولید، چې د خندق په خوا کې خرامانه ګرځېده. دوې سپینې چرګې هم په نخرو نخرو پسې رهي وې. زه هم نور ونه ځنډېدم. ژر مې ځان ته "هو" کړه، په تراټ بېرته کاله ته ننوتم. له هغې خوا له خپل چرګ سره راووتم. لومړی مې لا وغوښتل چې مخامخ پرې وررهي شم، خو د وره په خوله کې بېرته ودرېدم. يوځل بیا مې شا و خوا له نظره تېر کړل او چې بیا مې هم څوك ونه لیدل، نو له ډاډه په ډکو سترګو مې خپل چرګ ته وروکتل. ژر ژر مې یې پر سر لاس راوکېښ او په کلکو ګامونو د مامور فتاح پر چرګ وررهي شوم. چې هر ګام مې اخیست، هغومره مې د زړه درزا پسې چټکېده. هغومره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مامور فتاح چرگ ته د وررسېدو تنده راکې ډېرېده. خدازده ولې یو ډول ډار، وحشت او سرگردانۍ اخیستی وم. خو له دې ټولو خبرو سره- سره بېرته راستون نه شوم. نه، راکې وینښه شوې تلوسه مې تر دې ټولو پیاوړې وه. دغسې مخامخ نور او نور هم وړاندې ورغلم. څو گامه پس د مامور فتاح د چرگ هم راته پام شو. چټك یې سر راجگ کړ، قارجن له ځان سره څه وترسېده. چرگې هم سره وارخطا غوندې شوې او دغسې حیران حیران یې موږ ته راکتل، چې وار په وار ورنیږدې کېدو. چې ورووړسېدم، څو شېبې هماغسې هك حیران مخامخ سره ودرېدو. وروسته له هغه مې په رېږدېدونکو لاسونو خپل چرگ لومړی د مامور فتاح چرگ ته لږ ور اوږد کړ، څو ځله مې پورته کښته ورته وخوځاوه او په دې پسې مې یو دم مخې ته ورخطا کړ. پر مځکه زما د چرگ له درېدلو سره سم دواړه د څټ بڼکې نېغې ودرولې. بد بد یې سره وکتل. بیا یې په گواښ سرونه یو بل ته وځنډل، څو خوشې ټونگې یې په مځکه ووهلې او چې بېرته یې سرونه راجگ کړل، نو په خپل ټول زور یې پر یو بل باندې ورودانگل. جگړه پیل شوه! خو لومړی برید زما د چرگ په گټه نه و. د مامور فتاح چرگ داسې کاږه لغته ورکړه، چې هلته یې راته وغورځاوه. دویم او درېیم برید یې هم مازې خواشیني راډېره کړه. هر وار چې یې د مامور فتاح پر چرگ برید وروړ، په هماغه هوا کې به یې داسې لغته ورکړه، چې خوارکی به یې دوه درې گامه ایسته راته وغورځاوه. خو زما چرگ هم څه داسې بې غېږ ته مرغه نه و!. بېرته به راپاڅېد، بیا به یې ځان برید ته تیار کړ او بیا به یې په لاډېر تاو پرې ورټوپ کړل. مگر دا د کاږر مال دومره زورور و، چې هېڅ والله که ورسره کېدل. هرځل به یې داسې گوزار ورکړ، چې دلته به زه لا له قاره ورته سور او شین شوم. یوځل، دوه ځله، ان څو ځله مې یې لا دا چلند وزغامه، خو اخر نو زما حوصله هم راته تمامه شوه. نه، دا وضعیت تر پایه د زغملو نه و. باید یو څه مې کړي وای. باید زه خپله په دې تریخ ساعت کې د خپل چرگ خوا کې درېدلی وای. او همداسې مې هم وکړل. وروړاندې شوم، سیخ مې د مامور فتاح د چرگ شا ته ځان وروړساوه، چې دا و بل برید ته یې تابیا کوله. سرکوزی داسې په جگړه سور و، چې هېڅ یې زما په ورنیږدې کېدو کې چورت هم ونه واهه. دغسې تېره تېره یې زما چرگ ته کتل او پر له پسې یې سر په گواښ ورته ښانډه. زما چرگ هم ځان برید ته چمتو کړ، خو لا یې پر یو بل باندې نه وو وردانگلي، چې د مامور فتاح چرگ مې د نېغ درولو بڼکو په بېخ کې ټینگ له څټه راونیو. دې کار مې زما چرگ هم حیران کړ. ټپ ودرېد. لنډه شېبۀ خو داسې لار او گودر ترې ورك شول، چې نیږدې یې جگړه پرې ایښې وه. خو چې ما د مامور فتاح له څټه نیولی چرگ ور وړاندې کړ او سر مې یې په گواښ ورته وښانډه، نو دی هم بېرې پرې راستون شو، په کرس کرس بریدونه یې پرې پیل کړه. د مامور فتاح چرگ مې همداسې سرگردانه په موټ کې شتېنکې وهلې او چغېده، که گوندې ځان راخخه خلاص کړي. خو ما موټ نور او نور هم پرې ورټینگ کړ. هماغسې تر څټ نیولی مې یې سر درگرده خپل چرگ ته ښوراوه، چې ښه مزغن مزغن یې پر دا ککره ککره راته ووهي او ښه سم زړه پرې سوړ کړي. خدازده څومره وخت دغسې تېر شو، چې یو وخت مې چرگ نابېره په موټ کې دروند غوندې شو، نور چغ و چوغ یې هم نه کاوه. حیران مې بېرته خوشې کړ او چې دی پړمخی پر مځکه راته ولوېد، نو زما واښې هم وتښتېدې. چرگ مړ و. د مامور فتاح چرگ مې لکه چې په خپه وروژلی و. دې فکر مې غړې راوربېردول. وارخطا مې شا و خوا وکتل. د باندې شکر اوس هم څوك نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مالومېدل. وروړاندې شوم، ژر مې خپل چرګ راونیو، بې اختیاره مې د کاله پر لوري منډه کړه. خو څو ګامه لا نه وم تللی، چې بېرته ودرېدم، د بربېښنا په چټکۍ مې دا فکر له مغزه تېر شو: "د مامور فتاح چرګ؟... همداسې مړ؟... همداسې پر سپېره میدان پروت.؟.... نه!...". بېرته راوګرځېدم، هماغسې وارخطا د مامور فتاح چرګ ته ورغلم، چې وازې سترګې پړمخی پر مځکه پروت و. چرګ مې له وزره راونیو، ایسته مې څنګ ته خندق ته وروغورځاوه او وروسته له هغه مې په تراټ د خپل کاله لار په مخ کې واچوله. تازه د وره خولې ته رسېدلی وم، چې له لیرې مې د چا ټوخی واورېد، خو ما تر شا ورونه کتل، په ټوپ کاله ته ترې ننوتم. په سرای کې مې چرګ بېرته پر خپل ځای وتاړه. بیا مې سر تر پایه له نظره تېر کړ. نور سم و، مازې ټونګه یې په وینو یو څه سره وه. شا و خوا مې وکتل، په سرای کې هېڅوك نه و. په بیړه مې د چرګ ټونګه پاکه کړه، په منډه خپلې کوټې ته لاړم. چې بېرته په بړستن ننوتم ایله مې زړه یو څه سره ولګېد. هرڅه په خیر تېر شوي وو. تر اوسه شکر د هېچا نه و راته پام شوی.

په ځای کې مې ژر ژر لېونی کرم (په لښکرګاه کې یو مشهور زیارت دی) او پیران پیر صېب وننګول، چې د نېکۍ مدد یې راورسېږي. بیا مې الحمد لله او قل هو الله هم پر ځان چوف کړل، چې د هرې بلا مخه ونیسي. وروسته له هغه مې نو ځان دغسې په خوب ورته واچاوه. خو ډېر وخت لا نه تېر، چې "ټك، ټك، ټك.." د سرای ور وټکول شو. له دې سره مې زړه "شرق!" راته ولوېد، غږې مې بیا په رېږدېدلو شول. لالهانده مې له ځان سره وویل: "وه خدایه!..." او ستونی مې راته ډك ډك شو. په همدې ترڅ کې مې د پلار ښکالو په دالېز کې واورېده، چې سرای ته وررهي و او خوبولی له ځان سره ډونګېده. ما دعاوو ته لا زور ورکړ، لا همداسې خدای او پیرانو ته په زاریو لګیا وم، چې پلار مې له سرایه رابرغ کړل: دې کار یې نو یو مخ زاره راوچوده. پلار مې ما ورغواړي؟.. سرای ته؟... هغه هم وروسته له دې چې چا ور وټکاوه؟... نه. اوس نو خبر تمامه وه. زیاتي نو هرڅه رسوا وو. نور یې نو د پټېدو چاره نه کېده. خواشینی او ډار اخیستی له ځان سره وچونګېدم. راباندې راتلونکی قیامت مې د سر په سترګو ولید. خو له دې ټولو خبرو سره مې ځان بیا هم په خوب ورته واچاوه. پلار مې لا بیا نه وو رابرغ کړي، چې مور مې کوټې ته راننوته. په داسې حال کې چې پرله پسې یې اوږه راخنډله راته سره شوه:

_هله زویه پاڅه!.. پاڅه چې پلار دې نارې دروهي، هله....

او په دې ډول یې "راویښ" کړم. ما ته هم بله چاره راپاتې نه شوه. پاڅېدم. همداسې وچ حلق، وارخطا او زړه نازړه د سرای ورته وروخوځېدم. او چې د وره شا ته مې خپل همزولی، ننګیالیْ ولید، نو داسې ټکان مې وخوړ، چې نیږدې مې له خولې چیغه وتلې وه. هك حیران مې په زړه کې وویل: "ننګیالی؟!.." او دغسې ناباوره مې د هغه تور لمر وهلي مخ ته وروکتل، چې زما په لیدو یې یوه نرۍ موسکا پر شونډو وغوړېده.

لا همداسې پکر پر خپل ولاړ وم چې پلار مې وویل :

_مېلې ته ځې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا خبر نه وه، تيار سوك و. چې پر دا سر يې راكړ، يو مخ سربېداله شوم. بې اختياره مې له خولې ووتل:

_مېگ....لي... ته؟!

راجوخته يې كړه:

_هو زويه،... مېلې ته... ننگيالى دوى نن خپل باغ ته په مېله وزي، غواړې تا هم ورسره بوزي... څنگه زويه؟ ورسره ځې؟

او چې ما هماغسې هېښ پېښ ورته "هو" كړه، د ننگيالي سترگې هم له خوښيه وځلېدې. پلار مې هم لنډ وموسل، وړاندې لاړ:

_سمه ده، ځه زويه كور ته، پاك كالي دې واغونده... چې دغسې چېړيسن لاړ نه سې، ښه؟

او بېرته كاله ته ستون شو. زه چې اوس ايله لږ راپه حال شوى غوندې وم، نور ونه ځنډېدم. په منډه مې ځان تلو ته تيار كړ، پوره خوشاله له ننگيالي سره وخوځېدم. خو دا دى تر دغه اوسه لا نه يم خبر چې د مامور فتاح د چرگ كيسه څنگه شوه.

لفبرا- انگلستان

1999/4/26م كال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکینه

د سکینې پلار له ډېره شېبه نه و پر کور، چې بیا یې د لور چغې بغې ورپوته کړې:

_وه! اباجانه توبه... اخ... اخ.. وی... وی... وه خدایه مره شوم. وه خدایه توبه.... وه اباجانه.. اخ...اخ...

سکینې همداسې په چیغو چیغو کې دېخوا اې خوا لاسونه اچول، که ګونډې ځان د پلار له ګوزارونو بچ کړي. خو پلار یې له خپله کاره لاس نه اخیست. په قار پرې وروغورېد:

_خرېمې!.. پلیتې (پلیدې)!... اوس خدای درپه یاد شو؟.. اوس توبې باسې؟....

او ببرته یې د خپل پلنډې توب پری "شړق!... شړق!... شړق!..." د هغې تاندو ډېو ته تمبه کړ. سکینه تر ګوزارونو لاندې لټ پر لټ اوښته، درګرده یې د ځان د خلاصون هڅه کوله او پر له پسې یې همدا چیغې وهلې:

_وه لاجانه! توبه... وه خدایه.. اخ... اخ.. وه اباجانه، کوربان دې شم... وه خدایه توبه.

د سکینې مور نن هم له کوټې د باندې لومړی پر خپلې لور دا راغلی محشر وزغامه، خو چې نور طاقت یې ونه شو، پاڅېده، ویرژلې کوټې ته ورننوته، په ژړغوني ږغ یې مېړه ته وویل:

_تر دغه خو یې سمه مره که، چې یودم له اذابْ خلاصه شي... او پرنګ په ژړا یې د خپلې لور د ترې خلاصولو هڅې پیل کړې. مېړه یې په تاو خپله ښځه له ځانه پورې وهله، قارجن یې په دې هم وربرچ وهل:

_ویم پرته شه له مخې مې!... پرته شه چې اوس به تا هم تر دې بتره کم!... دا ټول پساتونه د تا (ستا) له لاسه راوشوه...

او بیا ببرته د لور په ټکولو لګیا شو. تر هغو یې د نجلۍ له وهلو لاس وانه خیست، څو یې ځان پرې ستړی نه کړ. چې راخلاص شو، دغسې له قاره پشېدونکی یې پری ایسته وغورځاوه، له کوټې ووت، چې ځان یې د لور او ښځې له سترګو نهام موند، بې اختیاره یې د اوښکو څو غټ ځاځکي پر رنګرې ږیره راوڅڅېدل. هلته لږ لیرې په یوه ګوښه ګوټ کې کښېناست، مخ او سترګې یې په خپرو ویوښلې، له دې سره یې زهیرې اوږې هم په رېږدېدو شوې. سکینې د پلار له وتلو وروسته لیرې ترې لوېدلې ټیکر ته لاس کړ. ټیکری یې په رېږدېدونکو لاسونو راواخیست. ببرته یې په سر او اوږو راوکیښ او هماغسې غونجه منجه په خپل ګوټ کې کښېناسته. بیا یې په داسې حال کې چې لاس ورو ورو پر خپلو خوږو ډېو راتېراوه، له اوښکو ډکې سترګې مور ته ورواړولې. په داسې زړه دردوونکي انداز یې مور ته وروکتل، چې د غمونو سره لوخړه یې ورپورې کړه، د مور شونډې بې اختیار مرۍ مرۍ شوې، ډکې سترګې وروړاندې شوه. په خواخوږۍ یې غملړلې لور په غېږ کې راونیوله. څو شېبې دواړو ترخه یو بل ته سره وژړل. وروسته له هغه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې مور لږه كراره غوندې شوه. خو سكينې يې اوس هم پر سر ځيګر ايښی و او غلي غلي يې ژړل. مور يې د دلاسا كولو هڅه وكړه:

_بس ده لورې.. بس ده... زياتې مه ژاړه.

او د هغې پر سر او ملا يې د خپل ډنګر لاس راكښل پيل كړل. بيا يې سر راپورته كړ، په مخامخ دېوال كې يې سترګې ښخې كړې او له دې سره دغسې ورو ورو په ډېرو ليرې ليرې چورتونو كې ډوبه شوه.

☒☒☒

د دغو كلونو قحطي او وچكالي په ټول وطن كې مشهوره وه. څو كاله پرله پسې يو څاڅكی باران ونه شو. پرونۍ شنې كروندې په وچو دښتو واوښتې. مځكې وچې شوې، پسلونه تباه شول، د خلكو مالونه او رمې لوږې ورووژل. پر ټول هېواد د لوږې او خوارۍ تور ځادر وغوړېد. دې بدمرغۍ هېڅوك او هېڅ ځای په كراره پرې نه ښود. په تېره بيا په كليو او له ښاره ليرې پرتو سيمو ته خو يې بيا ببخي مخه وكړه. دلته هسې هم خلكو د خپل ژوند روزګار تېرولو ته له كرنې او مالدارۍ پرته بله اسره نه لرله، چې هغه هم وچكالۍ ترې واخيستل. بيا خو نو د دې خلكو وزله مګر خدای په خپله كړې وای. د سكينې دوی كلی هم له دې برخليكه خلاص نه شو. د دوی كلی خدايي په دومره ښو مځكو اباد نه و او اوس چې دا لږې مځكې هم شاړې شوې وې، نو كليوالو ورباندې راتلونكې دربدري په رڼو سترګو ليده. دوی ليدل چې څنګه يې كندوان تشېږي، څنګه يې د هرې ورځې په تېرېدو سره مالونه پسې ډنګرېږي. خو څه يې له لاسه هم نه وو پوره. لوږې ورځ په ورځ زور پسې اخيست او وږې ګېډه دې نو بيا په دې كې رې نه وهي، چې قحطي ده، كه وچكالي. هغه بس څه د خوړو لپاره درڅخه غواړي او د خوړو څه په دغو شپو ورځو كې د كيميا بوټي ګرځېدلي وو. هېڅ ځای يې د موندلو څرك نه لګېده. هماغه وو چې خلكو ورو ورو د خپلو مالونو او شتو په خرڅولو لاس پورې كړ. هر چا چې له هر شي څخه زړه بېلولای شو، خرڅلا وته يې راويوست او په پرې اخيستو پيسو يې د ځانونو او بچيو د ګېډو د ورمړولو هڅې پيل كړې. د سكينې پلار هم همداسې وكړل، لومړی يې د كور څه شيان وپلورل، چې هغه پيسې خلاصې شوې، بيا يې خپله له پښو لوېدلې غوا او دوې ډنګرې وزې وپلورلې. وروسته له هغه يې خپل ورّوكی پټی هم لومړی ګرو او بيا د هغه يوه برخه ترې خرڅه كړه او چې دا پيسې يې هم تس نس كړې، بيا نو دوی هم د نورو كليوالو غوندې په ځان پورې پكو شول. زياتې نو په كلي كې د پاتې كېدو كومه اسره نه وه پاتې. كليوالو ښارونو ته مخه كړه. هره ورځ،نن دلته، سبا هلته. يوه يوه كورنۍ له كلي وته.

د سيكنې پلار هم له خپلې ښځې سره سلا مشورې پيل كړې. د سكينې مور په اول سر كې دې كار ته نه وه خوشاله:

..."ته سكه وايې چې هلته نو پخې ډوډۍ له ونو راځړېږي؟..." خو د سكينې پلار يې هم د قانع كولو هڅه پرې نه ښوده: "...وه ښځې!.. دغه خوشې چټيات ولې راته وايې... ښار، ښار دی او كلی كلی... ښار چې هرڅنګه وي، تر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې سپېره کلي ښه دی. هلته کارونه شته. خوارۍ او غریبۍ شته... ناحقه خو دا دومره خلك په ښار کې نه اوسي... مور به هم څه خواري غريبي وکو... دلته خو دا دی له لوږې ورته مرو"...

اخر هغه هم راضي شوه. هماغه وو چې یو وختي سهار سکینې دوی هم له اته نهو نورو کورنیو سره کور او پټي په کلي کې پرېښود، د ښار لوري ته وخوځېدل. څه مزل وروسته د سکینې مور شا و خوا ورانو کنډوالو ته وکتل. وړوکی کاروان و. ټول لوږې اخیستي. هر چا ورپاتي ګزړې جمبړې ورسره رااخيستي وې. هر چا یو ووړ پېټی په شا، داسې په بېړه له کلي وتلي وو، لکه ترې تښتي چې. لکه هلته په ښار کې چې چا د پرېمانه خوړو وعدې ورکړې وي. پر زړه يې غمونو ورودانګل. خواشيني يې يوځل بیا کلي ته تر شا وروکتل. شونډې يې مرۍ مرۍ شوې. د سوړمو څوکې يې ورپېدې. خو ځان يې ژړا ته پرې نه ښود. ډکې سترګې يې مېړه ته ورواړولې. څو ګامه وړاندې له نارينه وو سره رهي و. ځوړند سر او چوپه خوله. خدازده په څه اندېګښنو کې به ورك و. د دوی شپږ کلن زوی "غلامی" يې اوس پر پېټي سربېره په اوږو کښېنولی و. څنګ ته يې هم سکینه ورسره تله. د سکینې ليدو يې زړه لږ ورارام غوندې کړ، لور يې اوس ښايسته پېغله وه. ان د دې قحطۍ او وچکالۍ يې هم پر ښکلا زور نه و ورسېدلی. هماغه تك تور وېښته، هماغه غټې د ځوانۍ له طراوته ډکې سترګې، هماغه د مخ ښکلې کاسه او د بدن سپین پوټکی. پرې وویاړېده. سکینه پر دوی ټولو ګرانه وه او د پلار خو يې بیا زړه پسې خوت. هر وخت يې په جار هر چا ته ویل:"... خدای دې ناراضه نه شي، دا دی شکر زوی هم لرم، خو د سکینې ځای به هېڅوك ونه نیسي... سکينه مې د زړه ټوټه ده، د زړه ټوټه"...

دې فکرونو خوند ورکړ. په چابکو ګامونو پر دوی درروانه شوه. چې وروړسېده، د سکینې څنګ ته ورسره رهي شوه. بیا يې نو تر شا کې ته ور ونه کتل .

کاروان پوره دوې شپې او دوې ورځې مزل وکړ. د دریيمې ورځې ځاښت مهال و، چې د ښار څنډې له لیرې راښکاره شوې. د ښار ليدو لکه نوې ساه چې په کې چلولې وي، ګامونه يې لا پسې چټك کړل. چې وروړسېدل، د ښار له کورونو لږ ګوښه يې پېټي پر مځکه واچول، یو ساعت دغسې سترړي هلاك پر خپلو ځايونو ناست پاتې شول. وروسته له هغه ورو ورو د خپلو غوټو په راسپړلو لګیا شول. دغه شپه يې هم د ها نورو غوندې پر سپېره ډاګ تېره کړه.

په دا بله ورځ سهار وختي د سکینې پلار د کاروان له نورو نارينه وو سره پر ښار ورشیوه شو. هلته په ښار کې يې لارې سره بېلې شوې، هر څوك په خپل تقدير پسې رهي شو.

روڼ ماښام چې بيرته خپلو کډو ته راستانه شول، نو د هر چا پر خوله بېلې کيسې جاري وې. چا لږ، چا ډېر څه موندلي وو او چا و چا خو هېڅ کار هم نه و موندلی. د سکینې پلار به ورسره وړې پرې د یو څو تنو پېټي ورسره وړي وو، خو دومره پیسې يې نه وې پرې ګټلې، چې خپله کورنۍ سمه پرې مړه کړي. سره له دې راضي مالومېده. په یو ډول غرور يې ښځې ته کړه:

ــویني؟... دا دی په دا اوله ورځ لا يو څه خواړه لرو. په کلي کې خو دغومره څه هم نه وو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې يې څه ونه ويل. چوپه خوله يې راوړي خواړه په پام پر دوی ووېشل، تر ټولو وړه برخه يې ځان ته ورکړه.

دري ورځې همداسې تېرې شوې، په څلورمه ورځ چې د شپې دوی په ځايونو کې وغځېدل، د سکينې مور غلې مېړه ته وروګڼکېده، انديښمن يې ورته وويل :

_د سکينې پلاره!

_ها؟

_څه پکر (فکر) که يې (کوې)..؟ تر څه وخته به داسې په سپېره ډاګ ورته څملو؟

د سکينې پلار په څنګ ښځې ته وروکتل، خو لا يې څه نه وو ويلي چې ښځه وړاندې لاړه:

_ګوره، دا نن څلور ورځې وشوې، چې موږ دغسې په بټ بيابان ورته پراته يو. نه په سرچت لرو، نه رانه راتاو در و دېوال، چې ستر مو پرې خوندي شي...داسې خو نو تر پايه هم نه شي کېدای. بايد د يوې سرپناه غم وخورو...

او له لنډې ساه نيولو وروسته يې خواشني ورزياته کړه:

_خو څنګه؟ ... په دې روپيو خو دې د خوړو ګوزاره لا نه کېږي، د سرپناه چاره به څنګه کوو؟

د سکينې پلار پوه شو، چې ښځه يې رښتيا وايي. خو خبره يې بيا هم دومره ښه پرې ونه لګېده. داسې ورته واېسېده، لکه پېغور چې يې ورکړی وي. ناارامه ورته راپه اړخ شو، د ځان سپيناوی يې ګوکړ:

_پوېږم، چې دومره روپۍ نه ګټم. خو زه څه وکم، ها؟ ته سکه وايې چې زه نو په ډېر کار پسې نه ګرځم؟... ته سکه وايې چې زه نو لټي کوم...

ښځه يې ګړندۍ په خبرو کې ورولوېده:

_وه سړيه! دا په قارېږې ولې... ما هم نه دي ويلي چې لټي که يې (کوې). خو په دې روپيو دا دي ته هم ورته ګورې چې ډېر څه نه کېږي. که څنګه؟

او بيا يې د هغه د قانع کولو په نيت پسې وويل:

_زما مسخد (مقصد) له دې خبرو څخه دا دی، چې دا ښار دی ښار... دلته که کارونه د ښار دي، نو نرخونه هم د ښار دي. دلته په لږو روپيو د چا ګوزاره نه کېږي.

د سکينې پلار سرګردانه وچونګېد:

_ښه نو ته څه وايې چې، چګي شی (څه شی) بايد وکو؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې په سړه سنه ځواب ورکړ:

_هېڅ؛ ما ویل زه به هم څه خواري غریبي وکم.

دې خبرې یې مېړه حیران کړ، په تعجب سره یې وویل:

_څه خواري، غریبي، ها؟.. څه خواري غریبي به وکې؟

ښځې یې هماغسې په سړه سینه ورجوخته کړه:

_زه څه خبره یم... ما ویل که د چا د کور مزدوري وي.. که د چا د کالیو او لوښو مینځل وي. دومره لوی ښار دی، یو نه یو کار خو به په کې وي .

او چې مېړه یې وپوښتل:

_دا واړه چاته پرېږدې؟

دا هم هك حیرانه شوه. مازې تر شونډو لاندې وګونېده:

_نه پوېږم.

او ښایسته ډېر ګړی دواړه دغسې چوپه خوله پاتې شول. وروسته له هغه د سکینې پلار مهربانه د خپلې ښځې اوږه کښېکښوده، په ارامه لهجه یې د هغې ډاډګیرنه وکړه:

_دومره وارخطا کېږه مه.. خدای مهربان دی. تر اوسه خو هم هوا توده ده. هم موږ مازې دا څو ورځې کېږي، چې ښار ته راغلي یو....توکل پر خدای، د هوا تر سړېدو پورې به ډېر کارونه خدای سم کړي.. او بیا که چېرې یو سم کار درپیدا شو، بیا خو نو زما هم درسره خوښه ده.

په دې ډاډګیرنې پسې نو د سکینې مور هم خبره ډېره ورسره ونه شنله، دواړه کرار ویده شول.

یوه اوونۍ همداسې تېره شوه، په دې موده کې د دوی په وړوکي کاروان کې ښایسته ډېر بدلون راغی. اکثره کورنۍ د ښار هغو برخوته کډه شوې، چې د نارینه وو کارځایونو ته نیږدې وو. په دوی کې چا و چا خو ان سرپناه لا موندلې وه. دلته اوس د سکینې دوی له کورنۍ سره مازې درې نورې کورنۍ پاتې وې. هغو هم بس په همدې هیله شپې سبا کولې، چې که یې بخت وچونېږي او د ښار په یوه نه یوه ګوټ کې یې خدای وزله وکي. د سیکنې پلار اوس هم هره ورځ کار ته ته. خو د کار یې اوس هم دومره خونده نه وه. هماغه د پخوا غوندې یې اوس هم ایله دومره پیسې ګټلای شوې، چې په نیم نس د خپلې کورنۍ ګوزاره پرې وچلوي. خو د دویمې اوونۍ په وروستۍ نیمایي کې دی هم یو ماښام تر بلې هرې ورځې خوشاله کور ته راغی. کور ته له رارسېدو سره سم یې ښځې ته وویل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـــلکه چې خدای مو ناره واورېده.

او چې د سکینې مور یې د علت پوښتنه ترې وکړه، ده هم د دوی د ویړو خولو په مخ کې په خورا ډمامو ټوله کیسه ورته تېره کړه. په ښار کې د یوه ماړه سړي مزدوره په کار وه. ده ته یې ویلي وو چې که د سکینې مور د دوی د کور کار په غاړه واخلي، په بدل کې به یې دی په خپل خالي ګاراج کې دوی ته د اوسېدو اجازه ورکړي. دغسې وړیا، بې له دې چې یوه پیسه کرایه ترې وغواړي. ده خپله ګاراج لیدلی و، ښایستوکی لوی ګاراج و. ان برېښنا یې لا لرله...

او چې سکینې ترې وپوښتل:

ـــڅه وخت؟

موسکۍ شونډې یې ورجوختې کړې:

ـــهمدا سبا سهار که خدای کول.

دغه شپه دوی ټولو ډېره خوشاله تېره کړه، په دا بل سهار یې وختي خپل پنډکي وتړل، د کاروان له پاتې کورنیو سره یې خدای پاماني وکړه، په ګډه ښار ته وخوځېدل. د سکینې پلار مخکې روان و. پاتې کورنۍ یې له خوښیو په ډک زړه تر شا ورپسې رهي وه. مازې د سکینې مور به وخت ناوخته خدازده څه چورتونو واخیسته، اندېښمنه غونډې به شوه. خیر بېرته به یې ځان راټګینګ کړ. ګامونه به یې په دوی پسې ورچابك کړل. له ډېرو کورونو او واټونو تېر شول. ډېرې کوڅې او دکانونه یې شاته پرېښوول. لمر ښه هسك راختلی و، چې د سکینې پلار اخر د یوه کور وره ته ودرېد. سکینې د کور تك سپین دېوال ته وکتل، وې پوښتل:

ـــهمدا کور دی؟

پلار یې وویل:

ـــهو لورې.

او ور یې وټکاوه. شېبه پس یو په غوښو او ښکلو جامو پټ لس یوولس کلن هلك راښکاره شو. د سکینې پلار غږه تازه کړه، مهربانه یې وپوښتل:

ـــپلار دې په کور کې دی؟

ـــهو!

ـــورشه زویه ورته ووایه چې هاغه پرونی سړی له خپلې کډې سره راغلی دی .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلكي ته لكه چې د "زويه" لوز خوند ورنه کړ. ترو يې دوی ته وکتل، دغسې پټه خوله ېېرته کور ته ننووت. د هغه له تلو سره سکينې دوی د کور په ځير کتل او پرې ږغېدل پيل کړل. ښه غټ کور و، د دوی ټولو خوښ شو. سره له دې چې له دننې يې نه و ليدلی، خو د هغه له دې تك سپين تازه رنگ شوي دېواله يې د هغه د دننه کوټو ښکلا اټکولای شوه او دې فکر چې وروسته له دې به په همدې کور کې اوسېږي، د ټولو زړونو ته خوښي وربخښله. دوی لا په همدې چورتونو کې وو، چې د سرای ور يو ځل بيا خلاص شو، دا ځل هلك يوازې نه و. يو همدا د څو پنځوسو کالو په منگ جگ نری سړی هم ورسره و. د سکينې پلار د سړي له ليدو سره سلام ورواچاوه. سړي موسکۍ شونډې د سلام ځواب ورکړ، له مهربانۍ په ډکو سترگو يې دوی تر نظر تېر کړل:

ـــراغلئ په خير؟

ـــهو صبب!

سړی دغسې مهربانه دوی ته ورکتونکی له ځان سره وگونېد:

ـــډېر ښه، ډېر ښه.

بيا يې هلکي ته مخ ورواړاوه:

ـــحميدالله!

ـــها!

ـــورشه زويه د گراج "گاراج" کيلي راوړه.

هلکي ورته "ښه" کړه، په تراټ له سترگو نيهام شو. چې بېرته راغی، يوه وړه کيلي يې هم په لاس کې وه. سړي کيلي له حميدالله څخه واخيسته. وې ويل:

ـــراځئ!

دوی بې له ځنډه پسې وخوځېدل. سړی د دېوال څنگ ته ښي لاس ته رهي شو. چې د دېوال پای ته ورسېدل، بيا کيڼ لاس ته تاو شو. دی هم گڼي لاس ته ورپسې تاو شول، له دې سره يې څو گامه وړاندې يوه لويه شنه دروازه تر سترگو شوه. دروازه کولپ وه، سړی په ورسره رااېستلې کيلۍ کولپ خلاص کړ، دوی سره يوځای گاراج ته ورننووت. هلته يې موسکۍ شونډې دوته مخ واړاوه:

ـــدلته به له خيره سره اوسئ. څنگه، خوښ مو دی؟

د سکينې پلار په احسان منه لهجه وويل:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ ببخي مو خوښ دی صېب! خدای دې جنت نصيب که.

او له دوی سره يوځای په شا خوا کتلو سر شو. ښايسته غټ ګاراج و. دېوالونه يې د سرای د دېوال غونډې سپين رنګ شوي وو. مازې دلته هلته يې د تورو تېلو غوړ خاپونه لرل، چې دومره بد نه مالومېدل. دې غټ وره ته مخامخ يې ابل سر ته يو بل ور هم لاره. دا ور دومره غټ نه و او د کور سرای ته ورخلاصېده. د هغه پر سر يوه وړوکې کړکۍ وه، چې د ورځې رڼا يې د ننه راپرېښوده. کانکرېټي مځکه يې هم لږه غوړيچنه مالومېده. خو نور ښه و. دوی لا هماغسې په شا و خوا کتلو اخته وو، چې سړي وويل:

ــ زه اوس درځخه ځم، تاسې به ګاراج لږ له خاورو خځلو درته پاك کړئ، زياتي نو بېغمه په کې واړوئ.

بيا يې د سکينې مور ته کړه:

ــ نن به تاسې ټول دمه ورته کوئ. حميدالله به څه خواړه هم درته راوړي، سبا به له خيره کار پيل کړئ.

او وروسته له هغه بې له دې چې د دوی ځواب ته ماتل شي، ګړندی له ګاراجه ووت. د هغه له وتلو سره دوی هم د ګاراج په پاکولو او د خپلو ګودړو په پکې سمولو لګيا شول .

نوي "کور" ته له راتلو سره د سکينې دوی ژوند خوشاله پيل شو. او اوس يې له نېکه مرغه بيا پر سر چت درلود. پس له ډېره وخته بيا په مړه ګېډه ډوډۍ وررسېده او تر ټولو غټه خبره يې دا چې اوس يې ان برېښنا لا لرله. دا هغه څه وو چې دوی په خپل ټول ژوند کې نه وو لرلي .

د همدې ورځې په سبا د سکينې مور د "غياثي صېب" دوی کره کار پيل کړ. دا د دوی د نوي کور د خاوند نوم و. هغه اصلاً فيض الله خان نومېده. خو دلته ټولو غياثي صېب باله. د هغه مېرمنې روح افزا ته هم هر چا د هغې د اصلي نامه پر ځای "مېرمن غياثي" ويل. دا شی دوی ته نوی و. په اولو سرو کې يې سر نه پرې خلاصېده. خو وروسته ورمالومه شوه، چې دلته په ښار کې د ا دستور دی، چې که د چا درناوی کوې، نو په اصلي نامه به يې نه بولې. همدا د غياثي مياثي صېب په نومونو به يې بولې. چې دوی خپله خدازده ولې ځان ته خوښ کړی دی .

غياثي صېب يوه لور او يو زوی درلود. مشره يې لور وه، چې اوس واده او د خپل مېړه کره اوسېده. زوی يې هم ځوان و، خو هغه اوس دلته نه اوسېده، ويل يې چې په کابل کې اوسي. هلته پوهنتون ته تللی او دا هلکوټی حميدالله؟ دا د دوی د ګومان پر خلاف د دوی ماشوم نه و. دی د مېرمن غياثي خوريی و، چې دغه ورځ د خپلې تورۍ کره په مېلمستيا راغلی و. غياثي صېب او مېرمن يې دواړه په دولتي ادارو کې کار کوه. سهار چې به ووتل، ماسپښين قضا مهال به بېرته کاله ته راتلل. يو وخت يې لکه چې ګوزاره تر دې هم ښه وه، ځکه موټر يې لا لاره. خو اوس يې موټر نه درلود. له همدې کبله يې خالي ګاراج دوی ته د استوګنې لپاره ورکړی و .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیاثي صېب نېك او د نرم خوی خاوند و، هر وخت یې له دوی سره له خواخوږۍ او مهربانۍ ډك چلند كاوه. مېرمن یې هم نوره ښه وه. مازې یو څو شیان یې د سیكنې د مور دومره نه خوښېدل. لومړی یې د سر وېښته وو چې ان د دوی د كلي د ملا صېب تر څنو لنډ وو. مدام به لوڅ سر ګرځېده. نه یې ټیكری په سر كاوه، نه یې داسې جامې اغوستې چې بدن یې سم پرې پټ شي. هر وخت به یې سپینې پرېږې پونډۍ او متې بربنډې ترې راوتلې وې او بل یې دا په كور كې بشپړه ټولواكي وه. بس د هر شي واك و اختیار د دې په لاس كې و. په هر كار كې د دې خبره منل كېده. هېڅ شی د دې بې اجازې نه شو كېدای. ان غیاثي صېب لا چونې نه شو ورته وهلای. د سكینې مور به هر وخت له ځان سره ویل: "دومره واك اختیار؟ هغه هم د ښځې په لاس كې؟..." دا شی به هم عجیب ورته ښكاره شو. هم چې به ښه ځان ته ځیر شوه، نو خدای شته د زړه په تل كې به یې یو ډول رخه هم پرې وشوه. خو دې ټولو خبرو په دوی پورې اړه نه لرله. مهمه دا وه چې دوی زیاتي په بټ بیابان كې نه څملاستل. غیاثي صېب دوی ته په خپل ګاراج كې د اوسېدو سرپناه او په خپل كور كې كار وركړی و. هماغه وو چې د سكینې مور به هم كار ته د غیاثي دوی له تللو سره سم خپل كار پیل كړ او چې څو به دوی بېرته راتلل، دې به ټول كارونه خلاص كړي وو .

كوټې او سرای به یې جارو كړی و. د دوی ځایونه به یې بېرته جوړ كړي وو. خواړه به یې پاخه كړي وو او د بېګا شپې غوړ لوښي او خیرنې جامې به یې ورپرېولې وې، هغه هم په داسې اخلاص، چې د سړي زړه به هوس ورته وكړ او دا ټول د مېرمن غیاثي د خوښې سوب ګرځېدل. هغه تر ډېره حده د دې له كاره راضي وه. له همدې امله یې په خلاص لاس ښه ورسره كول. هر وخت یې د خپلو خوړلو پاتې شوني وركول، چې دوی په مزه مزه ورته خوړل. د غیاثي صېب زړې جامې یې وركړې وې، چې د دې مېړه یې واغوندې. دې او غلامي ته یې هم په كباړۍ كې بوټونه او څپلۍ اخیستې وې. څه موده پس خو یې ان د خپلې واده شوې لور زاړه كالي لا سكینې ته وركړل. سكینه په دې جامو كې نوره هم ښایسته مالومېده. هر تېر مازیګر چې به یې پلار كاله ته راغی او خپله نازولې لور به یې په دې ښارې جامو كې ولیده، خوله به یې بې اختیاره پرې وېره شوه. په یو ډول ویاړلې موسكا به یې سر ترپایه سكینې ته وكتل، وبه یې ویل:

_لور مې مكتبۍ ده، مكتبۍ...!

دې ستاینې به سكینې ته خوند وركړ. شرمندوكې به یې وخندل، په ښكلو غومبورو كې به یې سورخې وځغلېده. مور به یې هم مینه وړې و لور ته وروكتل، خو دستې به یې ورجوخته كړه:

_دغه څه وایې سړیه؟ خدای دې یې خوی نه د مكتبیانو كیې... لور مې د انار دانه ده، د انار دانه.

او خدای شته تر ډېره حده یې رښتیا هم ویل. د غیاثي صېب دوی د خوړو پاتې شونو په دوی ټولو كې وینه ځغلولې وه. پر سكینې خو یې اثر له واریه مالومېده. هغه كه پرون د ګل پیزۍ غوټۍ وه، اوس یې ورو ورو غوړېدل پیل كړي وو. د هرې ورځې په تېرېدو یې ښایست لا نوره ځلا او تازه ګي موندله او دا نوښت له سكینې څخه پټ نه و پاتې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شوی. هر وخت چې به يې په هنداره کې ځان ته کتلي وو، خوند يې ترې اخيستی و. هرځل پر خپلې ښکلا خپله وياړېدلې وه او په ناپايه نېکمرغيو کې لاهو شوې وه .

شپې ورځې همداسې په خوښۍ سره تېرېدې، ورځې په اوونيو، اوونۍ په مياشتو واوښتې. دا وو ورو ورو ژمی راپيلېده. د سکينې مور د پخوا په شان د غياثي صېب دوی کره په کار اخته وه. سکينې به دا وخت هم پر خپل وړوکي ورور پام ساته، هم به يې د دوی خپل وړوکی کورګی سره سماوه. پلار يې هم هر سهار وختي د پلنډې توب پړی پر اوږه ښار ته خوځېده او اکثره به مازديګر قضا مهال يا تياره ماښام بېرته راستون شو. د ده د کار اوس دومره خونده نه وه، خو سره له دې يې د خپلې مېرمنې په مرسته دومره پيسې ګټلې وې، چې يو څه يې ترې سپمولې لا وې. دې کار پر دوی ټولو د خوښۍ او نېکمرغۍ زېرې کول. د هرې روپۍ سپمېدلو په دوی کې پر راتلونکي باندې ډاډ او اميدونه زېږول. د سکينې پلار خو به يې بيا په داسې خوږو چورتونو کې ډوب کړ، چې يو مخ به يې د ورځې ټولې خوارۍ او ستړياوې ترې هېرې کړې. اکثره به ځانته دغسې ګوښې ناست، د خپلو خوندورو خيالونو په نړۍ ورکښېووت. له دې سره به يې ورو ورو نرۍ موسکا پر شونډو وغوړېده. لوېدلې سترګې به يې په يو نامالوم ټکي کې ښخې شوې. په خيال کې به کلي ته تللی و. د پټي پلورلې برخه به يې بېرته پېرلې وه. نه به قحطي وه، نه وچکالي. کلی به يې بېرته د ونو او کروندو شين کوړم و او دوی ټولو به بېرته په خپل کور او کلي کې هماغسې خوشاله او له نېکمرغه ژوند ورته کاوه.

هغه به ښايسته ډېر ګړی په دې خوږو خوبونو کې ډوب تېر کړ، چې ښه خوند به يې ترې واخيست. له خوښيه ځلنده سترګې به يې دوی ته وروااړولې، له يو عالم هيلو په ډکه لهجه به يې وويل:

ــ بس، که خدای کول هرڅه به سم شي... چې مازې دا وچکالي خدای پرته کې، بېرته به له خيره کلي ته ځو.

او دا خبره پر دوی ټولو خوندوره لګېده، دوی به هم دلته په "خپله کوټه" کې ناست په خيال کې بېرته کلي ته ستانه شول.

يوازې سکينه د زړه له کومې دې کار ته دومره نه وه خوشاله. د هغې اوس ورو ورو ښارې ژوند تر کليوالې ژوند ښه اېسېده. سره له دې چې ښارې ژوند يې دومره نه پېژانده، خو هغه يې بيا هم تر کليوالې ژوند ارام، په زړه پورې او اسوده باله.

د لومړنۍ واورې له اورېدو سره دوې پېښې وشوې: له يوې خوا د سکينې مور ناروغه شوه، له بلې خوا د غياثي صېب لور له خپل مېړه سره او بيا يې زوی نصرالله غياثي له کابله په رخصتيو کور ته راغلی. دې پېښې د سکينې د مور کار لا پسې ډېر کړ. هغې لا يو دوې ورځې پر خپلې ناروغۍ سربېره کار ته اوږه ورکړه، خو اخر يې خبره له وسې ووته، سره تبه په ځای کې ورته ولوېده. په دې ډول نو دا ټول بار د سکينې پر اوږو بار شو .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکینې هم په کلکه لستوڼي کار ته رابډ وهل. سهار وختي چې به راویښه شوه، لومړی به یې دلته د خپلې مور او کور پالنه وکړه، بیا به د غیاثي صاحب کره ورغله، په نه ستړیا به یې تر مازیګره کار ته دوام ورکړ. له ښه مرغه د غیاثي صېب لور مرضیه نېکه ښځه وخته. هر وخت به یې په کار کې لاس ورسره کاوه او په هر کار چې به سکینه نه پوهېده، خپله لارښوونه یې نه ترې سپموله. خو د غیاثي لور او مېره یې ډېره موده پاتې نه شول. څو ورځې وروسته بېرته خپل ښار او کور ته ستانه شول. په دې ډول که له یوې خوا د سکینې کار بېرته لږ کم شو، نو له بلې خوا یو دوه د نارامتیا خبرو ته هم یوازې پاتې شوه. لومړی یې د مور ناروغي وه، چې هېڅ کمښت نه په کې راته، ورځ په ورځ پسې اوږدېده او دویم یې د غیاثي صېب له زوی نصرالله سره په کور کې یوازې پاتې کېدل وو، چې د مور له ناروغۍ څخه یې هم په ډېره اندېښنه کې اچوله. د دې ښایستوکي ځوان هر وخت په یو نه یو ډول له دې سره د خبرو پلمه لټولو هر وخت له دې سره د ټوکو او د دې د خندولو هڅه کول او مدام هوسناکه موسکا پر شونډو له غوښتنو په ډکو سترګو دې ته ورکتل، داسې څه نه وو چې د دې له پامه لوېدلي وای. د سکینې له هاغه لومړۍ ورځې لا ورپام شوي وو، چې نصرالله غیاثي په بل نظر ورګوري، خو تر څو د هغه خور او اوښی په کور کې ورسره وو، دومره ری یې نه و په کې وهلی. چې رښتیا خبره شي، د زړه په تل کې یې یو ډول خوند لا ترې اخیستی و. د داسې چېټ ځوان چې هم یې ښکلې ځواني درلوده، هو د ښې کورنۍ او لوړو زده کړو خاوند و، په دومره تمه او مینه ورکتلو مالومداره د ویاړ او خوښۍ خوندور احساس ورکې زېږاوه. خو اوس چې هغوی تللي وواو سکینه د غیاثي صېب دوی تر راتلو پورې په کور کې یوازې ورسره پاتې کېده، اوس د ا د دې په زړه کې راټوکېدلی خوندور احساس له یو ډول وېرې سره مل و.

هر ځل چې به یې د هغه هڅې ولیدې، بې اختیاره به یې زړه ته ورتېره شوه:

..."که یو وار لاس درواچوي؟... که یو وار په زوره بدنامي درواړوي؟..." او دې فکر به یې هډونه ور وربېږدول. ځکه خو یې په کلکه همدا هڅه کوله چې سرې ته ډېره مخه ورنه کړي. هر وخت به یې په یو نه یو ډول ځان ترې تېراوه. مدام به یې په ګواښنه لهجه ځان ته ویل: "... نجلۍ! هوښیاره اوسه!... پام چې لاس له پښو خطا نه کې، پام چې ډېره لار سرې ته ورنه کې.. دا خام فکرونه دې له سره وباسه. چېرې ته غریبه نجلۍ او چېرې دا د مړې کورنۍ زوی"...

خو نصرالله غیاثي هم په هګۍ کې چوڼېدلی مرغه و، هغه په خپل کار ښه پوهېده. هېڅکله یې بېځایه ټوپونه نه وهل. هغه پوهېده چې په دې ډول به د کلي دا سارایي هوسۍ خوشې له ځانه وتورَوي. نه، هغه په ډېر پام ورو ورو او پټه په ټپه وراندې ته. د هرې ورځې په تېرېدو یې د سکینې ډار او شك ورکې لږاوه. د هرې ورځې په تېرېدو یې نوې تندې او تلوسې ورکې زېږولې. د هرې ورځې په تېرېدو یې د هغې زړه ته نور او نوره لار ایستله او چې خپله ورځ یې راغلې ولیده، بیا یې هم سکینې ته نه لاس وروا‌چاوه، نه یې د کومې بدنامۍ د وراړولو هڅه وکړه. بلکې په ډېره حق په جانبه څېره مخامخ ورته ودرېد، له احساسه په ډکه لهجه یې د خپلې مینې اظهار ورته وکړ. د هغې مینې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې له هماغه لومړۍ ورځې يې د ده په زړه کې ځاله کړې وه او تر دا اوسه يې خوب او ارام ترې وړی و. دې خبرې سکينه هك حيرانه کړه. له ورايه يې د خپلو لينګيو ورته رېږدېدل حس کړل. له دې سر دومره تودوخې ورکې وځغستل، چې تك سره غومبوري يې بې اختياره ابلې کوټې ته منډه که، له اوبو ډك منګوټې يې پر سر واړاوه. لکه ورکې بل شوی اور چې پرې وژني، خو دا اور نو لکه چې نور د وژلو نه و .

خدازده څو شپې همداسې تېرې شوې چې نصرالله هم ابلې کوټې ته پسې ورغی. د هغه په ليدو د سکينې د زړه درزا لا پياوړې شوه. ساه يې ورته بنده بنده کېده. تلولۍ يې لاړې تېرې کړې، مخ يې بلې خوا ته ترې واړاوه. نصرالله د وره په درشل کې ودرېد. لنډه شېبه يې سر تر پايه پرکېدونکې سکينې ته وکتل. بيا وروړاندې شوه، هغې ته د ورنيږدې کېدو هڅه يې وکړه، خو چې دې ورته "نه" کړه، ده هم له خپله کار لاس واخيست. دغسې ځوړند سر بېرته له کوټې ووت او په ناپايه فکرنو او چورتونو کې ډوبه سکينه يې يوازې پرېښوده. بيا نو دوی دغه ورځ له يو بل سره د مخامخېدو جرئت ونه کړ. دا بله ورځ هم همداسې تېره شوه، بې له دې چې له يو بل سره مخامخ شي، بې له دې چې له يو بل سره يو ټکی وږغېږي، خو د درېيمې ورځې په سهار د نصرالله نور طاقت ونه شو. له سکينې سره له يوازې کېدو سره سم يې هغې ته بيا د خپلې مينې بيان پيل کړ. سکينې چې هرڅه د هغه د قانع کولو هڅه وکړه، چې هرڅه يې ورته وويل چې د دې کار پايله دېته ښه نه ښکاري، چېرې دا د غريب سړي لور او چېرې دی. فايده يې ونه کړه، نصرالله خان په کلکه همدغه د خپلې مينې د صداقت خبرې ورته کولې او پر له پسې يې د وفادارۍ ټېير ورته واهه. او چې په پای کې يې دا هم ورته وويل چې له دې سره د واده کولو او کور جوړلو هوډ لري او ژر به خپله مور د دې مرکې ته ورولېږي، زياتي نو سکينې ته نه د هغه د مينې په صداقت کې شك پاتې شو، نه د هغه د ورنيږدې کېدو په وړاندې مقاومت. نصرالله هم نور ونه ځنډېد، ور وړاندې شو. په داسې تنده يې شونډې شونډو ته وروړې، چې له سکينې څخه يې نور هرڅه هېر کړل. دغسې بېواکه، بې اختياره يې په غښتلې غېږ کې وغوړېده...

دوې اوونۍ په ډېره خوښۍ تېرې شوې. دا د سکينې د تنکي ژوند تر ټولو خوږې اوونۍ وې، تر ټولو نېکمرغې شپې ورځې، په دې دوو اوونيو کې څه خواږه خوبونه نه وو چې سکينې ونه ليدل. څه خوږې شپې نه وې چې سکينې ونه لرلې. دومره خوږې، دومره له نېکمرغيو ډکې چې سکينې يې اصلاً ګومان هم نه شو کولای. هغې ته اوس د ژوند هرڅه خواږه او په زړه پورې وو. ټوله نړۍ ورته ښکلې او له نېکمرغيو ډکه وه. هغې ته اوس نه د غياثي صبب دوی کور پردی کور و، نه په هغه کې کار د پردي کور مزدوري. دا کور يې اوس د تاندې مينې ځاله وه. په نيږدې راتلونکې کې يې خپل کېدونکی و او دې فکر ناپايه هيلې او خوښۍ په کې زېږولې. په همدې خوږو فکرونو کې درېيمه اوونۍ هم راماته شوه. او د همدې اوونۍ د پيل يو ماښام و چې غياثي صبب دی يې پلار ځان ته وروغوښت. د سکينې پلار لږ حيران غوندې شو. سره له دې يې په بيړه بوټونه په پښو کړل، له کوټې ووت. د هغه له وتو سره د سکينې زړه هم په تاو درزا پيل کړه. بې اختياره يې زړه ته ورتېره شوه: "... زما پلار ځانته ورغواړي؟ هلته د دوی کره؟، ولې؟... زما د مرکې لپاره؟..." او يوه تر ټولو خوږه موسکا يې پر شونډو وغوړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو چې ښه ډېر ګړی وروسته يې پلار ناارامه او خواشينى ښېرته راغى، نو د مور غونډې يې دا هم ورته حيرانه شوه، د سکينې د مور ډېر طاقت ونه شو. د وره په خوله کې يې مېړه وپوښت:

_څه يې ويل؟

هغه په داسې حال کې چې بوټونه کښل، وويل:

_هېڅ.

او دغسې سوړ پوړ د کوټې په ګوټ کې کښېناست. خو د سکينې مور لا نور څه نه وو ويلي، چې پسې زياته يې کړه:

_ويلى يې سبا سهار بايد ګاراج خالي کړو.

دې خبرې ټولو ته ټکان ورکړ. مور يې بې اختياره وويل:

_ګاراج خالي کړو؟... ولې؟

_زه څه خبر يم؟

_څنګه څه خبر يې؟... نو تا ورته ونه ويل چې اخر ولې؟

دې اعتراض يې مېړه لا بې حوصلې کړ، هماغسې ناارامه يې ورغبرګه کړه:

_ولې مې ورته ونه ويل.. څو واره مې ورته وويل، خو پر ښځې يې تاثير نه کاوه.

او بيا لکه له ځان سره چې بړغېږي، په لږ ټيټ بړغ وراندې پسې لاړ:

_ښځه ډېره په قار وه.. غياثي صېب او زوى ته يې هېڅ د خبرو مجال نه ورکاوه.. درګرده يې همدا ويل چې ګنورو خبرو ته حاجت نه شته. سبا به سهار وختي ګراج خالي کوئ او بس.

د سکينې مور پرېشانه څو شېبې خپلې لور او مېړه ته وکتل، سترګې يې راډکې شوې، ژړغونې وچونګېده:

_نو اوس به په دې ساړه ژمي کې چېرې ځو؟

مېړه يې ځواب ورنه کړ، هماغسې سرګردانه يې يو غټ اسوېلى وکيښ. ځوړند سر پر خپل ځاى ناست پاتې شو. خو د سکينې له سترګو د اوښکو څو غټ ځاځکي راوڅڅېدل. هغې په خپلو سترګو د خپلو هيلو د مانۍ ورانېدل وليدل .

دغه شپه پر دوى ټولو زښته ترخه تېره شوه. پر سکينې خو ددې اور لمبه تر ټولو پياوړې وه. تر سهار دغسې رډې سترګې په ځاى کې پرته وه. ناارامه پرله پسې اړخ په اړخ کېده، هر څو شېبې پسې يې د اوښکو ليکې پرمخ او بالښت رابهېدې، چې له زړه دردوونکو سلګيو سره يې ملې وې .

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په دا بل وختي سهار دوی بیا د خپلو جمبړو په سره ټولولو لګیا شول. سکینه په دې ترڅ کې څو ځله په دغه او هغه پلمه سرای ته ورووته، که ګوندې نصرالله په کې ووینې، خو د هغه په لیدو بریالۍ نه شوه. دې کار یې هر وار یو ځل بیا زړه ورمات کړ. نصرالله دا و په دې تریخ ساعت کې د اوبو څاڅکی و، چې په مځکه ننوتلی و او دا هغه څه وو چې دې یې په هېڅ ډول تمه نه کوله.

اخر کډه سره وتړل شوه. هر چا د خپل وس په اندازه پېټي پر شا کړهل، ټول په ګډه له ګاراجه ووتل. د سکینې پلار د ګاراج ور کولپ کړ. له دوی څخه یې وغوښتل چې همدلته ورته ودرېږي او خپله غیاثي صېب دوی ته د ګاراج کیلۍ د ورکولو په نیت وخوځېد، چې بېرته راغلی خپل دلته پرې ایښی پېټی یې په شا کړ او د دوی مخکې رهي شو. دوی هم مات زړه ټول پسې وخوځېدل. دا و بیا بې سرپناه شوی و. دا و یوځل بیا ټول کډه په شا په خپل تقدیر پسې رهي وو او دا کار دوی ټولو ته ډېر زړه دردوونکی و. دومره زړه دردوونکی چې ښایسته ډېر ګړي یې له دوی ټولو څخه د څه ویلو شیمه اخیستې وه. دغسې چوپه خوله او خواشیني وراندې تلل. هرڅوك په خپلو- خپلو اندېښنو کې ډوب. د سکینې پلار مخکې له خپلې ښځې سره او سکینه او ورور یې غلامی څلور پنځه ګامه وروسته ورپسې روان وو. څو کوڅې او واټونه یې شاته کړل، اخر یې مور دا ځوروونکې چوپتیا ماته کړه، شکمن یې مېړه وپوښت:

ـنو ته وایې چې ستا نانوای انډیوال به مو څه غم وخوري؟

د سکینې پلار هماغسې په تلو تلو کې ورلنډه کړه:

ـتوکل پر خدای... ډېره ښه سړی دی .

خو د سکینې مور په دې ځواب نه شوه قانع. بیا یې وپوښتل:

ـته وایې چې سپرپناه به را کړي؟

ـنه پوهېږم .

ـنو بیا څنګه هغه ته ورځې؟

او چې د سکینې پلار خلق تنګه وویل:

ـنو چا ته ورشم. ها؟

ښځې یې هم نوره خبره ورسره ونه شنله، دغسې چوپه خوله یې خپل تګ ته دوام ورکړ. دوی ښایسته ډېر ساعت مزل وکړ. اخر د سکینې پلار په یوه کوڅه کې د یوې نانوایۍ مخې ته ودرېد. ړیرور نانوای د ده په لیدو ورته وموسل:

ـخیر خو دی، څنګه داسې له ټولې کډې سره رامالوم شوې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سکينې پلار په خواشينۍ کيسه ورته پيل کړه. نانواى په پام غوږ ورته نيولى و، چې هرڅومره دى وړاندې ته، هغومره دى هم په اندېښنو کې ډوبېده او چې خلاص شو، د نانواى پر تندي شايسته ډېرې ګونځې جوړې وې. هغه څو شېبې اندېښمن دوى ته وکتل، وروسته له هغه يې له مهربانۍ په ډکه لهجه د سکينې پلار ته وويل:

ــدا خو دومره ښه کار نه دى شوى، خو ته چورته مه خرابوه. خداى به ټول کارونه سم کړي.

او له لږ چورت وهلو وروسته يې پسې زياته کړه:

ــځه توکل پر خداى، دغه اوس دستي خو به زما د اوړو په تحويلخانه کې ورته واړوئ... وروسته به بيا ګورو له خيره. که خداى کول د کوم سم ځاى سرشته به هم وشي .

دې خبرې يې په ټولو کې ساه وچلوله. د سکينې پلار بې اختياره هغه ته دعا وکړه، بيا يې په وياړ ښځې ته وروکتل. د هغې پر شونډو هم نرۍ موسکا غوړېدلې وه. نانواى پاڅېده دخل او دکان يې خپل شاګرد ته پرېښود، دوى ته يې وويل: ــراځئ!

دوى هم بې ځنډه وخوځېدل، دومره لار لا نه وو تللي، چې نانواى د يوه تړلي وره خولې ته ودرېد. دوى هم ورپسې ودرېدل، نانواى د خپل واسکټ له بل جېبه يو ووړ بنډل کيلۍ راوويستې، په يوه کيلۍ يې د وره کولپ خلاص کړ، په داسې حال کې چې دننه ورننووت، وې ويل:

ــراځئ دننه.

دوى هم پسې ننوتل او له دې سره يې سترګې په يوه غټ زېرمتون ولګېدې، چې دا لومړۍ کوټه يې زيچه د اوړو له جوالونو ډکه وه. خو له ښه مرغه يوه داسې کوټه هم په کې شته وه، چې تر نيمايي لا زياته تشه وه. نانواى په همدې کوټه کې ودرېد، د سکينې پلار ته يې مخ ورواړاوه:

ــاوس به دلته له خيره ورته واړوئ. ځاى لږ تنګ دى، خو چې زړونه تنګ نه وي، د ځاى تنګي دومره پروا نه لري، بيا به که خداى کول، د ښه سم ځاى چاره هم وکړو .

دا ځل د سکينې مور و پلار دواړو هغه ته دعا وکړه او په دواړو يې ورته وويل چې بس همدا ځاى ببخي سم دى. نانواى يوځل بيا د کوم سم ځاى د ورته لټولو خبره تکرار کړه او په دې پسې بېرته خپلې نانوايۍ ته ستون شو .

دوى هم د خپلو غوټو په سره سپړلو لګيا شول .

سکينې دوى دلته ډېره موده پاتې نه شول. د پلار نانواى انډيوال يې، چې حاجي محمد نومېده او سکينې او غلامي حاجي کاکا باله، رښتيا هم ډېر ژر په خپلو هڅو کې بريالى شو. د خپلو مشتريانو په ذريعه يې د ښار په ابل سر کې داسې څوك وموند چې د کور مزدوره يې په کار وه. په بدل کې يې نه يوازې څه پيسې، بلکې د خپل سراى په يوه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوښه ګوټ کې یې ان دوې کوټې لا د اوسېدو لپاره ورکولې، سکینې دوی هم ډېر ونه ځنډېدل، د دغې ورځې په سبا یې له حاجي محمد سره خدای پاماني وکړه، د ښار ابل سر ته وخوځېدل. په دې ډول تر دوو اونیو په لږه موده کې د سرپناه له جنجال څخه خلاص شول .

خو کاشکې د دوی یوازې همدا غم وای. له یوې خوا د سکینې مور لا سمه نه وه روغه، په زحمت د نوي کور د کاله له اودې وته، له بلې خوا د سکینې خپل غمونه وو، چې د منې د پاڼو غوندې یې رژوله. اوس دې د خپل ژوند هرڅه وران او برباد لیدل. هغه له نصرالله غیاثي سره د واده او نېکمرغه ژوند خوب دا و، په داسې دردونکي ځوروونکي ترخه واقعیت بدل شوی و، چې دا یې شپه او ورځ په کراره نه پرېښوده. هر وخت یې د غم په سره اور سوځوله او ژړوله او پر دې ټولو سربېره یې لا دا هم چې دغه میاشت سکینې ته بې لمازي هم ورنغله. سکینې په اول سر کې دومره اندېښنه ورته ونه کړه، ځان یې په دې قانع کړ، چې ښایي د بې لمازۍ وخت یې سره تېر و بېر شوی وي. کېدای شي وروسته ورشي، خو چې داسې ونه شول او دویمه میاشت یې هم بې لمازي ورنغله، نو نجلۍ وارخطا شوه. په تېره بیا چې اوس یې ګزړه هم ورته بد بد کېده او وخت ناوخته کانګې هم ورتلې. دې نوي بدلون یې نو هډونه له ډاره ورېږدول. دې ته یې مور ډېره موده مخکې لا ویلي وو چې ښځو ته ولې او په کوم حالت کې دا کار ورپېښېدای شي او دې فکر چې ښایي امیندواره شوې وي، په داسې وحشت کې اچوله، چې له زوره به یې یو مخ د ژوند هرڅه او دا ټوله نړۍ سترګو ته تپه تیاره شوه. سره له دې یې چا ته څه نه ویل. دغسې ګوښې ځانته سوځېده او خدای خدای یې کول، چې دا ټول ګومانونه یې غلط وخېژي. خو چې درېیمه میاشت یې هم د بې لمازۍ درك ونه شو، زیاتي نو خبره د دې له وسه ووته .

نور نو دا خبره د پټولو نه وه، باید دا دردوونکی راز یې له خپلې مور سره شریك کړی وای. هماغه و چې یو مازیګر یې خپل ټول جرئت سره راټول کړ، په ژړا ژړا یې ټوله کیسه مور ته وکړه. د سکینې مور ګنس او سربداله غوندې د خپلې لور خبرو ته غوږ نیولی و. چې خلاصه شوه، تندی یې کرس په څپېړه وواهه، وې ویل:

ـځوانیمرګه شې لورې! دا دې څه بدنامي راواړوله.

او له دې سره پرنګ په ژړا شوه. د سکینې ګومان نه غلط. سکینه رښتیا هم امېندواره شوې وه .

له دغې ورځې وروسته مور او لور په دواړو د چارې فکرونه پیل کړل. خو څه چاره؟ دلته دوی داسې څوك نه پېژندل، چې مرسته ترې وغواړي او هغه کسان چې یې پېژندل، هغوی ته به یې څنګه او په کوم مخ ویلي وای، چې پېغله لور مې امېندواره ده، اوس یې نو ته له دې بدنامۍ څخه د خلاصي لار و چار راښیه. د سکینې مور شپه ډېر د خپل فکر نیلی دېخوا دې خوا وځغلاوه. خو هېڅ یې له خپله کاره ترلاسه نه کړل. پر هغې چې نوره لاره ورکه شو، یوه ورځ په پټه د غیاثي صبب دوی کره ورغله، هلته یې دوی خپلې لور ته د دی د زوی په وراړولې بدنامۍ خبر کړل. په ژړا او زاریو یې ترې وغوښتل چې زوی یې یاله لور سره واده وکړي، یا یې څه بل غم وخوري. خو هغوی داسې سپکه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپانده له کوره راوشړله، چې بیا یې د هغوی خوا ته د مخ ورښکاره کولو زړه ونه کړ. ځکه یې بېرته یوازې مات زړه او نهیلې خپلې لور ته د دې وریښښې بدمرغۍ د چارې کولو هڅې رواني وساتلې، خو بې ګټې. څو میاشتې تېرې شوې، بې له دې چې دوی د خلاصون کومه لاره موندلې وي، اوس نو د سکینې نس ورو ورو په غټېدو و. زیاتي یې نو دا دردوونکی راز د سکینې له پلاره نه شو پټولای. نه دوی ته له دې کاره پرته بله لار نه وه ورپاتې. هماغه وو چې یو مازیګر یې د سکینې پلار هم په کیسه خبر کړ. دا خبر نه و، تیاره اسماني کانې و، چې د سکینې د پلار پر سر راولوېد. داسې ټکان یې سرې ته ورکړ، چې یومخ یې ټول بدن په ړکېدو شو. له قاره ټك سور مخ یې مخامخ پر لور ورودانګل، په خپل ټول ځواك یې د جوالي توب پرې د هغې ډډو ته تمبه کړ .

بیا نو له هغې ورځې تر دا اوسه د سکینې همدا حال و. هرځومره وخت چېرې تېرېده، هغومره یې د پلار وارخطایي او وېره ډېرېده. هرځومره چې یې د لور نس راغټېده، هغومره یې پلار قار، وحشت او لاچارۍ زور پسې اخیست او چې هرځل به پر سرې نوره لار ورکه شوه، نو پر لور به یې راواچول، دومره به یې وډبوله، چې دی به هم له لاس و پښو پرې ولوېد...

د سکینې مور چې د خپلو چورتونو دې ځای ته راورسېده، سوړ اسوېلی یې وکیښ، خواشیني یې په کوټه کې سترګې وغړولې. له دې سره یې لور ته ورپام شو، چې تر اوسه لا دغسې غونجه منجه په خپل ګوټ کې ناسته وه. د هغې په داسې لیدو یې زړه له درده څریکه وکړه، سترګې یې راډکې شوې، ورورانډې شوه، لور یې پر تندي مچ کړه، په خواخوږۍ یې ورته وویل:

_ځه لورې، ځه خپلې کوټې ته لاړه شه، یو ساعت په کې وغځېږه.

سکینې یوه زړه دردوونکې موسکا وکړه، پاڅېده بې له دې چې مور ته څه ووایي، چوپه خوله آبلې کوټې ته لاړه. دغه شپه نو بیا سکینه له خپلې کوټې راونه وته. ان د ماښام ډوډۍ یې لا مور هغې کوټې ته ورووړه .

په دا بل سهار چې یې مور د راویښولو په نیت کوټې ته ورغله، کوټې ته له ورننوتلو سره سم یې یوه له وحشته ډکه کریغه له خولې ووته. د سیکنې پلار د کریغې په اورسېدو بې اختیاره ټوپ کړل. په منډه د سکینې کوټې ته ورغی او هلته یې د خپلې لور په لیدو خوله وازه پاتې شوه، لینګې یې هم په تاو، په رېږدېدو شول .

سکینې د ده د جوالي توب په پړي ځان زیندۍ کړی و. تك شین مخ، لړه راوتلې ژبه یې غټې سترګې یې همداسې خلاصې پاتې وې. لکه ده ته چې ورګوري او ښځې یې درګرده همدا ساندې وربانديې وهلې:

... _وه زما ځوانیمرګې لورې!!... وه زما نامرادې لورې....!

14/8/1357ل کال

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library